

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Cinquè període



Sèrie P - Número 69

Dijous, 8 de novembre de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 44, segona i darrera reunió

Í N D E X

Control del compliment

de la Resolució 359/VI del Parlament de Catalunya, sobre la recuperació de la memòria històrica de la repressió franquista (tram. 340-00410/06) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la seguretat en l'àmbit penitenciari (tram. 300-00773/06) (p. 10)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'inversions i el pes econòmic de Catalunya (tram. 300-00779/06) (p. 14)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el foment dels regadius (tram. 300-00096/06) (p. 19)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política cultural (tram. 300-00059/06) (p. 26)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el foment de la creació, l'increment de la producció i l'afavoriment de la reactivació del mercat interior perquè les produccions audiovisuals catalanes responguin a les necessitats i les demandes dels espectadors (tram. 300-00676/06) (p. 30)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la infància en situació d'alt risc social (tram. 300-00018/06) (p. 34)

Interpellació

al Consell Executiu sobre política familiar (tram. 300-00065/06) (p. 39)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a les famílies (tram. 300-00445/06) (p. 40)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els menors que viuen al carrer (tram. 300-00144/06) (p. 47)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a la política sanitària (tram. 300-00386/06) (p. 52)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la Llei d'estabilitat pressupostària (tram. 300-00425/06) (p. 57)

→

Interpellació

al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment sobre el risc de les indústries químiques (tram. 300-00780/06) (p. 63)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'intermediació, especialment pel que fa al servei públic de col·locació (tram. 302-00155/06) (p. 67)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i extinció d'incendis (tram. 302-00156/06) (p. 71)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els espais naturals (tram. 302-00157/06) (p. 72)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental, especialment pel que fa a la gestió del litoral (tram. 302-00159/06) (p. 72)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals (tram. 302-00158/06) (p. 75)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de la recerca R+D a Catalunya (tram. 302-00160/06) (p. 77)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de trànsit i seguretat viària (tram. 302-00161/06) (p. 80)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de la societat de la informació (tram. 302-00162/06) (p. 83)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la globalització (tram. 302-00163/06) (p. 85)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 44.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, de la consellera de Governació i Relacions Institucionals, dels consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Justícia.

El president

Es reprèn la sessió.

Control del compliment de la Resolució 359/VI del Parlament de Catalunya, sobre la recuperació de la memòria històrica de la repressió franquista (tram. 340-00410/06)

El tretzè punt de l'ordre del dia és el control del compliment de la Resolució 359/VI del Parlament de Catalunya, sobre la recuperació de la memòria històrica de la repressió franquista. La presenta Esquerra Republicana i té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vostès saben que un dels costos més patents a la transició política a casa nostra va ser, segurament, l'acceptació, per part del conjunt de forces democràtiques i antifranquistes, de la impossibilitat d'incriminar els responsables de la repressió exercida pel règim durant tants anys. Una repressió que va ser l'expressió coercitiva de tota una victòria política, militar, social, econòmica, cultural, etcètera. I que aquí no hi va haver el nostre Nuremberg, ni tan sols un tribunal penal internacional, que van restar impunes, fins i tot, els crims que van ser comesos en els «estertors» de l'agonia del franquisme. I aquí es va imposar la por, el silenci, l'oblit com a coartada; primer, com a conseqüència de la instauració d'un nou marc polític que era producte d'una negociació desigual entre els franquistes i els reformistes i els demòcrates, però també un silenci i un oblit que, a més a més, va anar creixent, sobretot a partir del 23-F com a conseqüència de la por a la involució de les llibertats democràtiques.

Per tant, amb la Resolució 359/6 d'aquest Parlament, que estem examinant el seu compliment en aquest punt, el nostre Parlament s'homologava a la resta de països de llarga tradició democràtica, a l'hora, diguem-ne, d'aixecar el vel que tapava impudicament el nostre passat; un passat, com deia, ple de repressió, de misèria moral, de corrupció, de denigració, també, dels valors democràtics. Una resolució que, per primera vegada, i per part de la nostra màxima institució a l'autogovern, suposava que el Parlament i que Catalunya expressava la seva condemna moral més enèrgica pels responsables dels crims, de la persecució, de la barbàrie de l'exili d'aquests quaranta anys i manifestava també, lògica-

ment, el desig que a totes les víctimes de la repressió els fos restituïda la seva dignitat.

Així com saludava, aquest Grup Parlamentari que va promoure aquesta Moció, aquest acord solemne del Parlament, malauradament –malauradament–, el Govern no ha estat al mateix nivell del Parlament, perquè, si deixem de banda els dos primers apartats d'aquella Resolució, la declaració de condemna, però també el segon punt pel qual el Parlament constata i referma l'arbitrarietat i la ignomínia i la injustícia que van suposar els consells de guerra que van condemnar a mort a centenars de catalans, des de Lluís Companys fins a Salvador Puig Antich, podem dir que aquest Parlament encomanava al Govern altres mandats i altres encàrrecs que no ha complert.

El primer, per exemple, realitzar les gestions perquè el Govern de l'Estat instés la revisió judicial de les sentències de mort. El segon, perquè el Parlament instava el Govern a dirigir-se als familiars de tots els condemnats com a subjectes que tenen legitimitat per instar, davant del Tribunal Suprem, també, la revisió del sumari que els va condemnar a mort. En tercer lloc, perquè el Parlament encarregava al Govern l'incentiu de la recerca històrica, l'organització d'una magna exposició i, també, l'edició una obra bibliogràfica que promogués el coneixement, la divulgació, especialment per als més joves, de tot aquest període de la nostra història més recent. I, finalment, perquè el Parlament instava el Govern a traslladar al conjunt d'administracions i, especialment a l'Administració local, la retirada del conjunt de símbols feixistes que encara hi ha en els nostres carrers i places.

La realitat és que si un mira detalladament l'informe sobre el compliment, la veritat és que en aquelles qüestions que el Govern havia de fer alguna cosa, la veritat és que no s'ha disposat de cap mesura efectiva; per exemple, per instar la revisió de les sentències de mort. Hi ha una carta, reproduïda literalment en l'Informe del compliment, una carta adreçada, pel conseller de Justícia, al seu homòleg el ministre de Justícia, Acebes, una carta que s'encapçala amb un «apreciado amigo». Mirin, déu me'n guard de posar-me en la vida privada de l'honorable conseller de Justícia, jo crec que no es tracta de..., com en altres ocasions fa el Govern, de dir: «Querido ministro, adjunto le envío el acuerdo y la Resolución acordada por el Parlamento de Cataluña». No estem parlant d'això. Estem parlant de quelcom més important, quelcom que exigia una acció institucional, solemne, decidida i no amb desgana.

En segon lloc, no s'ha fet cap mena d'assessorament, no s'ha ofert cap mena d'assessorament i de suport als familiars dels condemnats de guerra. Miri, el Govern sap el conjunt d'historiadors i gent que es dedica a la recerca d'aquesta part de la nostra història, des dels llibres de Solé i Villarroya, fins a altres estudis solvents en la matèria, que lògicament hi ha constància fefaent i plena de quins són els familiars i les famílies que van patir aquesta ignomínia

El Govern podia haver publicat un anunci oficial. El Govern podia haver emprès, de manera simbòlica, fins i tot, una negociació, una gestió amb els familiars, per exemple, del mateix Lluís Companys, per poder iniciar, per exemple, la reparació que hauria suposat la re-

visió del sumari i del procés que va posar fi a la vida del president Companys. Com a mínim, el Govern podia haver encarregat un estudi sobre requisits i procediments a l'hora de seguir, per part del Govern, els tràmits necessaris per emprendre la revisió d'aquest sumari. El Govern res ha fet en aquest sentit.

No hi ha tampoc en l'Informe ni una paraula, ni una sola ratlla sobre la necessitat d'incentivar la recerca històrica al voltant d'aquest episodi de la nostra història. Potser que el Govern es plantegi –ho dic jo– la coordinació amb els centres de recerca històrica que hi han en aquest país amb el conjunt d'universitats catalanes en el futur.

Res tampoc no es diu, ni s'ha fet, d'altra banda, sobre la rehabilitació moral de caràcter públic de totes les persones represaliades durant la dictadura. Certament, les indemnitzacions previstes en el Decret 288/2000, una iniciativa que nosaltres aplaudim i que, de fet, sorgeix de la voluntat expressada per aquest Parlament de Catalunya, és una iniciativa molt important.

Però vostès saben que aquest Decret i aquest procediment exclou els familiars dels qui van ser afusellats, i si més no, si no hi ha una reparació de tipus econòmic o material per a totes aquestes persones i per als seus familiars, sí que el Govern podia haver plantejat –i, de fet, ho suggerim ara en aquest debat– que, per exemple, el president de la Generalitat hagués adreçat una carta a tots els indemnitzats tant, en el seu dia, per l'Estat com ara per la Generalitat, o als familiars també dels afusellats que consten, com deia abans, perfectament documentats a l'hora d'expressar en nom de tots els ciutadans d'aquest país el reconeixement de la seva contribució a la lluita per les llibertats democràtiques d'aquest país.

Sobre l'organització d'una magna exposició o d'un museu estable que ens permetés de reivindicar de manera permanent la memòria històrica, una reivindicació que en aquests moments ens fan, per exemple, des del Centre de Treball i Documentació o des de la mateixa Associació d'Expresos Polítics, la veritat és que veiem en l'Informe que el Govern ens detalla, ens relaciona la llista d'exposicions fetes pel Museu d'Història de Catalunya, però, a més a més, fetes, fins i tot, amb anterioritat a la Resolució aprovada pel mateix Parlament de Catalunya. Només n'hi ha una, només hi ha una exposició sobre les presons de Franco, que va ser programada abans, fins i tot, que el Parlament adoptés aquesta Resolució i executada amb posterioritat a la mateixa.

Ja està bé tot això, i, per tant, ja està que el Museu d'Història hagi realitzat aquest conjunt d'exposicions, però entenem que no cobreixen la finalitat de la Resolució que estem examinant. De fet, es proposava una gran exposició, no només des del punt de vista de l'acció policial contra les persones, sinó, també, lògicament, sobre els efectes de la repressió pel que fa a les llibertats i sobre el genocidi cultural que tot plegat va comportar.

I, finalment, pel que fa a un aspecte important, un aspecte que ens sembla que és de gran sensibilitat, que és la retirada dels símbols, no ens consta que el Govern hagi fet absolutament res. La prova és que en l'Informe

de compliment no hi ha ni un sol mot, ni una sola ratlla. El Govern podia haver, ja no adreçat una comunicació als nou-cents i escaig municipis de Catalunya, sinó, per exemple, a les dues grans entitats municipalistes per tractar d'abordar plegats aquesta problemàtica.

Mirin, l'altre dia jo mateix observava aquest monument transvestit que hi ha a la cruïlla de Diagonal - Passeig de Gràcia, molts de vostès l'hauran contemplat en més d'una ocasió. Aquest va ser un monument erigit en el seu dia, l'any 36, en honor del patrici federalista Pi i Maragall, i va ser inaugurat el 36 per Lluís Companys. Primer era un esfinx –sí, vostès ho saben– nua, que simbolitzava la República. I era una obra, em sembla, de Viladomat. Des de 1939 no hi ha l'estàtua de la República, per descomptat, i sobre l'obelisc hi ha una, diguem-ne, esfinx franquista i feixista que és una àliga...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...una àliga, i acabo, que fa que aquell lloc fos conegut com la plaça del Lloro. I el cos nu cobert púdicaament en un principi s'ha convertit en una estàtua amb una samarreta estil imperi.

Mirin, al peu de l'estàtua hi ha, encara, a hores d'ara, un escut franquista, i la inscripció «Año de la Victoria, 26 de enero», i al dors, si vostès donen la volta, veuran una altra inscripció que diu: «A los heroicos soldados de España que la liberaron de la tiranía rojoseparatista, la ciudad agradecida».

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

(Pausa.)

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Jo lamento molt que aquest punt sigui objecte de debat amb poca atenció per part de la cambra, senyor Ridao, perquè és un punt de molta importància. Es refereix a la repressió franquista. De la repressió republicana, que n'hi va haver, se n'ha parlat molt durant molts anys amb molta propaganda i amb molta manipulació, de repressió franquista tenim molts deures a complir encara.

I en el punt que se substancia crec que està clar que el Govern de Catalunya ha incomplert el termini, i, si més no –i, per segona vegada, ahir al vespre passava el mateix–, el Govern hauria de ser més curós, que quan hi ha unes normes parlamentàries per donar compte de les seves accions després de mandats polítics, tinguis la delicadesa de començar els seus escrits de resposta en aquells aspectes, reconeixent que si més no hi ha un incompliment formal de les normes parlamentàries.

És evident que la meua consideració sobre l'incompliment quant al contingut serà diferent de la que ha fet el

diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula. I voldria explicar el perquè amb cinc consideracions i amb una conclusió. Primera consideració, la responsabilitat sobre la desmemòria a l'entorn de la repressió franquista és de tots, senyors Ridao. La responsabilitat sobre el fet de l'oblit que hi ha avui, social, de la repressió franquista és de tots. I a un país sense memòria li pot passar com a una persona sense memòria, que es desorienti, que perdi l'oremus, com diem, que sigui manipulable. I fou un greu error començar, quan la transició, confondre reconciliació amb desmemòria, confondre la tasca pedagògica per evitar la rancúnia, la venjança, l'odi amb fomentar per activa o passiva la ignorància. I ens trobem davant d'un problema de conèixer la nostra història i de reconèixer les persones i els col·lectius que hi van jugar un paper.

Quants joves avui a casa nostra ignoren fets? Quants joves o no tan joves ignoren fets elementals a l'entorn del que parlem?, de la lluita concreta per les llibertats?, per a la recuperació de la personalitat nacional?

Quantes famílies ignoren o no saben o no volen saber sobre el parentiu, des d'avis a pares, a persones properes, fins i tot, per vergonya, una falsa vergonya, induïda segurament sobre aquella situació. És un greu error de les forces polítiques, de les forces socials i de les institucions.

Jo els vull recordar que països propers a nosaltres que varen patir també el feixisme, com Itàlia, només acabat el mateix, democràticament, van instituir el que se'n diuen els instituts de recerca sobre la resistència i la memòria antifeixista, que es varen multiplicar arreu del territori per fer aquella tasca que a casa nostra està pràcticament per encetar.

Segona consideració. El Govern de la Generalitat, a instàncies dels col·lectius més afectats i d'alguns diputats d'aquesta cambra, com el senyor Roc Fuentes, va regular les indemnitzacions als represaliats. I vull reconèixer que aquesta ha estat una acció molt positiva feta pel Govern i, en concret, per la consellera Gispert i el seu equip, i que avui estem en curs de regular una millora en la legislació sobre aquest tema.

Però –tercera consideració– hi han altres protagonistes, començant pels que perderen la vida, els afusellats, però no només Lluís Companys o Puig i Antich, sinó els afusellats anònims, els de la Camp de la Bota, per exemple, sindicalistes, anarquistes, comunistes, nacionalistes –pensin en el cas de Girona i un Rahola, posem per cas–, que encara estan pendents d'aquesta tasca tan senzilla, des de la pecuniària –per anar a la més materialista– fins al reconeixement de l'honor i del seu lloc a la història, encertada i desencertada per part de tots, que tenim al nostre darrere. És una vergonya que els arxius que contenen la informació sobre aquesta gent estiguin en la situació en què estan encara avui, l'any 2001: podrint-se –materialment podrint-se– i fent-se malbé per manca, encara, d'una acció pública decidida; és una vergonya quan ha passat tant de temps i quan no hi ha cap record ni reconeixement. Obliguem una bona part del país –torno a dir–, començant per les famílies d'aquesta gent, a tapar o –mai més ben dit– a sepulturar la seva pròpia memòria.

En quart lloc hi ha tot l'apartat d'accions, de fets, de símbols, de plaques, d'estàtues... –per cert, senyor Ridao, l'estàtua de la República..., de la Llibertat, està en una plaça a Barcelona; ja no està en la plaça on era però està avui públicament en una plaça de Barcelona–; aspecte absolutament des d'ètic fins a estètic, que no haguem aconseguit encara una acció decidida per part del Govern de la Generalitat –però per part de totes les administracions, per això dic que és responsabilitat de tots– de cara a fer desaparèixer la simbologia d'aquella llarga nit del franquisme.

I cinquena consideració. És evident que hi ha un camp enorme en el món de l'ensenyament, en el món dels mitjans de comunicació, en el món del que, en primer lloc, podríem dir, és el dels nostres cadells, que han de saber quin país i amb quines generacions..., quines torxes reben per poder gaudir avui de les condicions sociopolítiques on poden exercir la seva pròpia activitat, i també per a la gent gran, per treure'ls de la seva ignorància.

Jo arribo a una sola conclusió: podem constatar un incompliment per part del Govern de Catalunya –segur–, començant, torno a dir, pel del termini. I torno a demanar respecte, al Govern de Catalunya, per aquests terminis i pel seu procediment. No ho entenc, com ahir tampoc ho entenia en el cas de la ILP, agreujat en aquest cas amb una frase bastant desgraciada que sonava a provocació. Però, quant al contingut, en aquest cas, ens és imputable a tots, a totes les administracions i a totes les forces polítiques i socials, cadascú en el seu nivell de responsabilitat, i, pel que a mi em pertoca, com dirien els anglesos, *I apologize*.

El nostre vot d'incompliment serà en bona part per a tota la cambra i per a les diverses sensibilitats que puguin estar aquí representades.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el primer que voldria dir el Grup Popular és que en la intervenció del diputat senyor Joan Ridao..., ha començat dient que aquí s'estava fent el control de compliment d'una resolució d'Esquerra Republicana. Res més lluny de la realitat: el que estem fent és el control de compliment d'una resolució del Parlament de Catalunya; una resolució que va ser aprovada per unanimitat de totes les forces polítiques, per unanimitat d'aquesta cambra; una resolució que a més a més era una resolució que venia a sumar-se a resolucions anteriors que, en el mateix sentit, ja s'havien aprovat. Tant és així que, en la pròpia comissió, en el moment de la seva aprovació, tots els grups parlamentaris vàrem dir que era una resolució important perquè era necessari encara seguir fent aquest recordatori per seguir encara necessitant que s'emprenguessin actuacions per part del Govern de la Generalitat per recuperar el que en diem «la memòria històrica». Insisteixo: el Grup Popular va

votar favorablement aquesta Resolució i considerem que és una resolució de tot el Parlament, que recorda altres resolucions aprovades anteriorment.

Està clar que la Resolució s'ha complert fora de termini. Està clar que la Resolució es pot considerar, es pot valorar de forma distinta pels diferents grups parlamentaris; es pot considerar que és incompleta, que és incompleta, el compliment; però, en qualsevol cas, el Grup Popular voldria fer un repàs dels punts que integren aquesta Resolució.

Els punts primer i segon es refereixen a qüestions declaratives i, per tant, no són objecte de control. Pel que fa al punt tercer, «emprendre les accions necessàries per tal que l'Estat espanyol pugui impulsar el recurs de revisió», el mecanisme habitual, el mecanisme normal –ho sap el senyor Ridao– és dirigir-se al ministre de Justícia. I no deixa de sorprendre'ns que el més important per al senyor Ridao sigui el tracte que hi hagi entre el conseller de Justícia i el ministre de Justícia. Sembla que el que preocupa el senyor Ridao no és tant que es puguin impulsar les accions que portin a la revisió, sinó que el tracte sigui cordial; el que el molesta és que es dirigeixi al ministre com «mi querido amigo»; és l'únic que el preocupa, senyor Ridao; és el que vostè ha dit des d'aquesta tribuna.

Pel que fa al punt b –pel que fa al punt b–, sens dubte, aprovar punts d'unes característiques que es fan de difícil compliment –i em dirigeixo al Govern– porta aquestes conseqüències, eh? Aprovar, auxiliar de forma universal tots els familiars dels condemnats en la tasca de presentació dels recursos de revisió porta aquestes conseqüències. Perquè, sens dubte, això no es pot complir si els mateixos familiars no ho activen i, per tant, el Govern sempre està en una situació d'incompliment. S'ha de demostrar que s'ha informat els familiars, perquè, en qualsevol cas, el que recauria sobre el Govern és l'obligació de publicitar que els familiars tinguessin coneixement que poden activar aquest mecanisme. I des d'aquest punt de vista sí que es podria arribar a dir que el Govern ha incomplert, perquè, en qualsevol cas, tal com està la redacció, si els familiars no ho activen, no es pot posar en marxa, el Govern.

El punt c del punt 3, l'apartat c del punt 3, mana al Govern incentivar la recerca històrica al voltant de la repressió i l'antifranquisme. En el *Bulletí* 214, on es publica el control de compliment, el Govern fa tot un llistat d'exposicions que s'han anat realitzant per tal de recuperar aquesta memòria i conclou amb un anunci que, dins de la programació, hi ha prevista la inauguració d'una exposició sobre Esquerra Republicana, que es va realitzar el 19 de setembre de l'any 2001, i anuncia també –anuncia també– exposicions posteriors. Per tant, es pot valorar si tot aquest llistat d'actuacions que ha fet el Govern s'ajusta més o menys als desitjos d'una determinada formació política, Esquerra Republicana, que, per cert, acaba el control de compliment dient que s'ha fet una exposició respecte a Esquerra Republicana i que se'n faran de posteriors. En qualsevol cas, per tant, seria susceptible, la valoració, si, en aquestes posteriors, hi ha d'haver un control respecte de quines són les actuacions que fa el Govern per incentivar la recerca històrica, però el Grup Popular considera que en aquest

apartat el Govern ha complert el mandat del Parlament, perquè hi ha aquest compromís de seguir realitzant aquest tipus d'actuacions.

Respecte al punt 4, ens resulta difícil de trobar, en el control de compliment, les actuacions que ha realitzat el Govern. I li ho dic sincerament, conseller: ens resulta molt difícil; és a dir, una agafa el control de compliment i no acaba de veure les accions que ha pogut realitzar el Govern per complir aquest punt 4. Tant és així que el Grup Popular s'ha dirigit als serveis de la cambra per demanar si era possible fraccionar la votació en aquest control de compliment, perquè considerem que el Govern ha complert, té la voluntat de complir, es traspua fins i tot en aquells punts que serien susceptibles de valoració –n'hi ha d'altres que no, que clarament el Govern ha complert; n'hi ha uns altres que són susceptibles de valoració, i en aquest sentit havíem demanat la possibilitat de fer una votació separada.

En no ser possible, el Grup Popular votarà que el Govern ha complert, perquè, en definitiva, com deia, respecte de tots els punts –de tots els punts– d'aquesta Resolució, el Govern ha realitzat actuacions, i respecte al punt 4, aquesta Resolució era una resolució de recordatori respecte a actuacions que el Govern ja havia realitzat posteriorment.

Però en qualsevol cas el Grup Popular voldria fer una reflexió. Quan hi ha un mandat polític del Parlament al Govern, cal complir-lo; cal complir-lo i no s'hi val a enviar a corre-cuita, un cop se n'ha demanat el control, un escrit a aquesta cambra. Un exemple paradigmàtic és el que va passar ahir amb el compliment del desenvolupament reglamentari de la Llei d'iniciativa legislativa popular. Si hi ha un mandat polític del Parlament al Govern perquè realitzi una acció, el Govern l'ha de complir. I, si no la compleix, s'ha de dirigir al Parlament perquè canviï aquest mandat polític, perquè vostès saben que un mandat polític es canvia amb un de posterior en diferent sentit. Però el Govern ha de tenir el respecte necessari a aquest Parlament perquè, en el supòsit que consideri que no ha de complir un mandat polític d'aquest Parlament, s'hi dirigeixi perquè el canviïn.

En aquest sentit, senyor president, el Grup Popular anuncia el vot contrari en el control de compliment, és a dir, que el Govern ha complert, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per expressar, senyores i senyors diputats, que compartim bàsicament els plantejaments que ens ha fet en la seva exposició el senyor Ridao i que ha complementat en uns altres aspectes el senyor Ribó.

Nosaltres voldríem recordar que al llarg d'aquests anys el Parlament de Catalunya ha viscut, podríem dir, una allau d'iniciatives parlamentàries que s'han tramitat, una quantitat important d'iniciatives parlamentàries que el volien era rehabilitar, retre homenatge a tot un seguit

de collectius i de persones que van patir les conseqüències del que podria ser la repressió franquista, del que va ser la repressió franquista. Aquí hem parlat de guerrillers, aquí hem parlat de maquis, hem parlat de maçons, hem parlat de la Lleva del Biberó, hem parlat dels presos polítics i hem parlat de tot el conjunt..., d'un conjunt de persones de la societat, de persones que van treballar per la democràcia, que van ser injustament tractats i que teníem amb ells un deute històric; concretament deutes de caràcter històric, que alguns d'ells s'han intentat anar recuperant al llarg d'aquestes legislatures però que veiem que el Govern no se'n surt –no se'n surt–: hi ha lentitud en el que ha estat el tractament dels presos polítics, el tractament de tipus de rehabilitació almenys moral i econòmica; i no se'n surt davant de tot el que han estat aquestes iniciatives que s'han quedat sobretot en el terreny una miqueta de la retòrica, de la contemplació en el paper d'aquests aspectes però no d'una activitat pràctica, d'una activitat política per part d'una acció decidida del Govern de la Generalitat.

Recordo –fa pocs mesos– que en una de les nostres comissions on intentàvem la rehabilitació d'un d'aquests grups, el senyor Jaume Camps em deia: «Potser hauria de ser, aquesta, l'última ja, perquè constantment estem fent proposicions no de llei i resolucions d'aquest tipus.» Doncs, bé, això estaria bé, senyor Jaume Camps, que fos, aquesta, l'última; que potser tanquéssim d'una vegada tot aquest cicle, diguem-ne, de proposicions i de resolucions en aquest sentit; però això hauria d'anar acompanyat també per accions decidides del Govern, per una acció positiva del Govern i això vol dir determinacions i accions concretes com li reclamava concretament el senyor Ridao i li reclamava també el senyor Ribó.

El Parlament ha pres, des del punt de vista de resolucions, determinacions d'aquest tipus. El Parlament ha fet, fins i tot, actes com els de les Brigades Internacionals, actes molt emotius i actes que intentaven recuperar aquesta memòria històrica. Però, paradoxalment, el que és l'acció del Govern no ha passat d'una acció de suport retòric, de suport en la lletra, però no de suport en l'acció del Govern. I això ho ha explicat el senyor Ridao, aquesta és la nostra opinió i nosaltres pensem que el Govern ha incomplert i òbviament votarem en conseqüència amb el que creiem que ha estat un incompliment d'allò que va decidir aquest Parlament.

Hi ha hagut una falta decidida d'acció del Govern, i una falta decidida d'acció del Govern que contrasta també amb allò que moltes vegades fem en relació amb el que en diem «la societat civil», amb els grups i amb les persones i els collectius que ens vénen a veure.

Jo recordo –ara fa molts pocs mesos– que ens va venir a veure tot un seguit d'intellectuals, de professors i de polítics amb un manifest que es deia *Oblit, memòria històrica i comissió de la veritat*, en què ens demanaven tot un seguit de coses, coses que han anat sortint aquí ens els parlaments que m'han antecedit.

Ens deien que els parlaments autonòmics fessin una condemna moral dels responsables dels crims comesos durant el franquisme –i això ho hem fet, això s'ha fet,

en el terreny, dic, de l'escrit, del que surt al *Diari de Sessions*–; ens demanaven que les grans..., que aquelles institucions que varen donar suport al règim del general Franco demanessin perdó públicament –això crec que no s'ha fet–; que retiressin els símbols franquistes –i això no s'ha fet, i tot just fa pocs dies encara en algunes comissions estàvem votant proposicions no de llei específiques per treure les plaquetes en alguns llocs dels habitatges que hi havien en aquest país, etcètera, etcètera–, i que s'incentivés, ens deien, la recerca històrica sobre la repressió i l'antifranquisme sense ficar els límits ni la direcció que pugui prendre, i que demanaven que es constituís un espai idoni per mostrar a tothom, i en particular a les generacions que no l'han conegut, el que va ser la repressió franquista.

Per tant, ens trobem davant d'una acció del Govern i d'una acció del Grup que li dona suport de reconeixement en el terreny de la retòrica, del terreny del paper, d'allò que no es va fer bé i que s'ha de millorar, i que s'ha de reconsiderar, i que s'ha de fer, tot just, un reconeixement històric a aquestes persones, però no hem trobat, en el terreny de la pràctica, en el terreny de l'acció del Govern, en el terreny de les mesures concretes, el que s'ha fet de veritat des de l'acció de govern.

Per tant, considerem, senyores i senyors diputats, que hi ha un incompliment; votarem, en conseqüència, amb aquesta sensació que tenim que no s'han complert...; estem d'acord que es faci tot el plantejament teòric i escrit que s'ha fet fins ara d'aquests temes; però notem a faltar una acció decidida del Govern de la Generalitat al respecte. I, el sentit del nostre vot, vostès ja poden comprendre quin serà.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, l'honorable senyor Joaquim Ferrer.

El Sr. Ferrer i Roca

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, és evident que tots ens equivoquem alguna vegada, i crec sincerament que el senyor Ridao plantejant avui aquest debat s'ha equivocat –és evident. I s'ha equivocat perquè vull fer referència a una cosa que va dir el diputat Hinojosa ahir parlant..., quan parlàvem de polítiques d'ocupació. Parlàvem i estàvem debatent polítiques d'ocupació i va dir: «Sobre aquesta qüestió, cal una especial responsabilitat.» Doncs, bé, jo faig meves les paraules del diputat Hinojosa per dir: «Sobre aquesta qüestió, també cal una gran responsabilitat.»

I plantejar, per part de vostè, que diu que representa al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, però que se'ns fa difícil –se'ns fa difícil– d'identificar-lo..., doncs, és –creiem– un dèficit quant a la responsabilitat d'aquesta qüestió, que no és una de tantes, sinó que realment es refereix a la memòria històrica d'una etapa dramàtica del poble de Catalunya.

No hi ha hagut incompliment com s'ha dit aquí fa uns minuts; hi ha hagut un retard en l'enviament de l'Infor-

me, però l'Informe –al qual jo dedicaré l'estona que tingui, a explicar-lo– exposa clarament que no hi ha hagut cap incompliment per part del Govern, com és lògic en una qüestió tan sensible a Catalunya. Perquè, a què ens estem referint? A què ens estem referint? Ens estem referint a l'esforç tossut que, des del restabliment de la democràcia i possibilitat d'autogovern, s'ha fet a Catalunya per inserir el que és la memòria històrica d'aquells quaranta anys en el conjunt de la història de Catalunya. És un esforç que s'ha fet per part de tothom tan bon punt hi van haver possibilitats; una munió d'entitats, d'associacions, d'ajuntaments, de consells comarcals, de diputacions i òbviament el Govern del país han fet un reguitzell llarguíssim d'accions per recuperar aquella memòria històrica i posar-la en el conjunt de la història de Catalunya. Per tant, doncs, ha estat un esforç de tots, és un esforç de tots i ha de continuar essent un esforç de tots. O sia que buscar tres peus al gat en aquesta qüestió, evidentment, senyor Ridao, doncs, no és precisament un objectiu desitjable. I si vostè –com jo crec– representés el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya difícilment ho faria.

Em referiré ara pròpiament al que diu l'Informe, l'Informe del Govern, que explica no el que ha fet des que vam sortir de la dictadura franquista, sinó el que està fent, òbviament, el que està fent, que és molt, i, naturalment, els plans que té a fer en l'immediat. Però no és un compendi de tot el que s'ha fet, perquè ja poden comprendre vostès que això, el que ha fet només el Govern, seria un conjunt de coses, i el que convé en aquesta qüestió és saber què ha fet el conjunt de la societat catalana. I això evidentment requerirà algun dia un estudi per veure l'esforç per incorporar –repeteixo– la memòria històrica de la repressió franquista al conjunt de la història de Catalunya, simplement.

Què diu l'Informe? Anem-ho a veure: moltes coses que no mereixen l'atenció del diputat senyor Ridao. L'Informe diu, per començar, que en el Museu d'Història de Catalunya, que és un instrument pedagògic pel qual passen més de 300.000 ciutadans cada any, hi han 280 metres quadrats dedicats a aquesta etapa de la nostra història. I l'Informe diu: «Actualment, amb una comissió d'historiadors de la màxima garantia –que va des d'en Jordi Casassas fins a en Francesc Vilanova–, s'està aprofundint en els continguts que figuren i que s'exhibeixen en aquests 280 metres quadrats.» Això, al senyor Ridao, no l'interessa, no en parla.

Tampoc parla de la sèrie d'exposicions que s'estan fent sota el títol «La memòria contemporània» i que van de pàgines tan interessants com la Marxa de la Llibertat fins a l'exili, fins a una exposició del president Companys, fins a una exposició del president Irla. D'això, el senyor Ridao hi passa per sobre perquè no creu que sigui d'interès.

Tampoc es refereix amb tota l'atenció que mereixia a l'objectiu que en aquests moments s'està treballant de celebrar una gran exposició l'any 2003 amb el tema «Les presons de Franco». En l'Informe hi ha una descripció detallada de l'equip d'historiadors que l'està preparant, i que tindrà, l'exposició, val la pena saber-ho, 800 metres quadrats.

Tampoc l'interessa fer referència a la munió de conferències, seminaris, taules rodones, publicacions que en l'Informe se'n fa esment, que no són totes les que hem fet des que hem sortit de la dictadura, són les que s'han fet en els anys immediats –en els anys immediats–; no és una relació exhaustiva, és simplement una descripció del que en aquests anys immediats s'ha fet. Això, al senyor Ridao, no l'interessa poc ni gens.

Tampoc l'interessa gaire, perquè no s'hi ha aturat, que l'Informe esmenta que el setembre de l'any passat la Generalitat, el Govern de la Generalitat, a través del DOGC, va donar a conèixer un decret d'indemnitzacions als catalans privats de llibertat. N'ha fet referència, però jo penso que calia dir que aquest Decret no solament es publicà el setembre, sinó que en aquest moment hi han més de 34.000 catalans que ja han presentat documentació i que estan gestionant aquesta indemnització.

Tampoc m'ha semblat que tingués massa interès a explicar què fa la Comissió Institucional Lluís Companys. Es va crear per dos anys. Vostè en forma part; si hi vingués ho sabria. Previsiblement, doncs, no tinc més remei que explicar-li alguna cosa de les que s'ha fet, de les que s'estan fent. Li'n vull esmentar només una: s'ha aconseguit que la Fundació Sabino Arana, del Partit Nacionalista Basc, retornés la documentació importantíssima de la Generalitat a l'exili, concretament a París, i l'última documentació del president Companys al Govern de Catalunya. Per tant, és una de les accions més emblemàtiques i més importants d'aquesta Comissió, que naturalment ha fet i està fent, doncs, moltes altres coses, des de llibres a conferències, etcètera, etcètera.

I l'Informe explica també que el conseller de Justícia es va adreçar al ministre de Justícia, Acebes, per informarlo de l'acord que s'havia pres en aquest Parlament; li va enviar la carta i s'hi va entrevistar posteriorment. Per tant, hi ha un compliment escrupolós –hi ha un compliment escrupolós.

Aquests són alguns aspectes, només alguns aspectes, del que diu aquest Informe, que jo recomano a totes les diputades i tots els diputats la seva lectura, perquè, amb el benentès que –ja ho he dit– no és una anàlisi exhaustiva del que hem fet des de l'any 1975 fins ara, és senzillament, però molt significatiu, el que estem fent ara i el que hem fet en l'immediat i el que preveiem fer d'aquí a un any o dos.

Aquest és el conjunt del que explica aquest Informe, per tant, jo vull reafirmar que naturalment aquell esforç del poble de Catalunya continua viu, continua viu a tots els nivells, i, en aquest esforç conjunt, lògicament, el Govern de Catalunya continua en el primer rengle impulsant que la memòria històrica d'aquella etapa s'inscrigui en el conjunt de la història de Catalunya. És l'objectiu, hem de tenir confiança que s'està realitzant amb l'esforç de tothom, i, per tant, nosaltres considerem molt negatiu plantejar una visió frustrant, falsa, esbiaixada i que res té a veure amb el que és el sentiment general del poble de Catalunya.

En conseqüència, nosaltres creiem que el Govern ha complert rigorosament el que va aprovar aquest Parla-

ment, amb el benentès que, aquella Resolució, senyor Ridaó, vostè deu recordar –o hauria de recordar, però ha oblidat tantes coses que ja no ve d'una–, doncs, que, quan es va aprovar, més d'un grup, més de dos i més de tres li vam dir: «Aprovem aquesta Resolució amb el benentès que l'entendem com un recordatori, com un recordatori en l'orientació que estem seguint; no estem començant res, estem continuant un esforç de reparació, de restabliment, de cicatrització ben entesa.»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ferrer i Roca

Acabo, senyor president.

El president

Gràcies.

El Sr. Ferrer i Roca

Per tant, aquest era l'esperit en aprovar aquella Resolució; Resolució que –repeteix una vegada més– ha complert rigorosament, el Govern, com no podia ser d'altra manera, òbviament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Ridaó...

El Sr. Ridaó i Martín

Si m'ho permet, senyor president, perquè hi ha hagut reiterades al·lusions no només a la meva persona sinó a la meva conducta, i, per tant, li demano la paraula d'acord amb l'article 65 del Reglament.

El president

Sí; per un minut de temps.

El Sr. Ridaó i Martín

Miri, en primer lloc, «carinyosament», em voldria dirigir a la senyora Nadal perquè jo no ho he dit que la Resolució fos d'Esquerra Republicana, sinó impulsada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

En segon lloc, no em molesta en absolut que el senyor conseller de Justícia es dirigeixi al seu homòleg del Ministeri de Justícia dient-li que és «apreciado amigo», no; a mi el que em molesta sincerament no és que, a l'Informe del compliment, ens doni compte d'una carta que, com a tal carta privada, escolti'm, és perfectament respectable, sinó que com a Govern de la Generalitat caldria que s'hagués fet una actuació solemne decidida i no només una carta que despatxa d'aquesta forma una qüestió tan sensible.

Pel que fa al tema de la revisió dels sumaris. Miri, els familiars no tenen manera de saber exactament si el Parlament ha encomanat al Govern que se'ls auxiliï, en prendre aquest tipus de procés de revisió, si, per exemple, el Govern no publica un anunci oficial. Però és que

el Govern ni tan sols està disculpat, perquè si realment coneix la relació de pràcticament quatre mil famílies que en aquests moments estan perfectament documentades...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridaó i Martín

...en aquest sentit... Deixi'm, senyor president, dir-li que, escoltin, el senyor Ferrer...

El president

...se li ha acabat el temps.

El Sr. Ridaó i Martín

...no ha escoltat la meva intervenció, i permeti-m'ho perquè, senyor president, jo no voldria entrar en el detall de la seva intervenció –que d'altra banda em sembla que ni tan sols guarda el decòrum exigít per aquesta cambra–, jo li voldria demanar sincerament...

El president

Senyor diputat...

(Remor de veus.)

El Sr. Ridaó i Martín

...sincerament, que retirés..., *(persisteix la remor de veus)*, que retirés..., que retirés, perquè m'ha semblat ofensiva i injuriosa, l'acusació d'irresponsabilitat que ha fet a aquest diputat, i també el fet que...

El president

Hauria d'acabar, senyor diputat.

El Sr. Ridaó i Martín

...se li feia difícil –que se li feia difícil– d'identificar-me com a membre d'Esquerra Republicana...

El president

Prego, senyor diputat, que acabi.

El Sr. Ridaó i Martín

...perquè, si és per manca de responsabilitat, dono per bona aquesta imputació, perquè això vol dir que el meu partit és totalment responsable.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

Passem ara a la votació del text. (*Veus de fons.*) Dir «sí» vol dir que el Govern ha complert el que mana la Moció; dir «no» vol dir que el Govern no ha complert.

Comença la votació.

El resultat ha sigut: 68 vots, sí; 65, no; cap abstenció. Per tant, queda rebutjada la proposta del control.

Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la seguretat en l'àmbit penitenciari (tram. 300-00773/06)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la seguretat en l'àmbit penitenciari. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

(*Remor de veus.*)

Senyors diputats, prego que els que tinguin necessitat d'absentar-se de l'hemicicle ho facin al més ràpidament possible. I, si pot ser, en silenci. (*Pausa.*)

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, des del desgraciat incident produït a la sala d'espera de l'Hospital Arnau de Vilanova el 14 d'octubre d'enguany, en què dos mossos d'esquadra van patir ferides de gravetat com a conseqüència dels trets d'un intern que en va ajudar a fugir un altre, a qui els mossos acompanyaven per ser visitat en aquest hospital, s'han produït un seguit de declaracions contradictòries dins del seu propi Departament, i també en relació amb el Departament d'Interior, sobre com afrontar la problemàtica que genera el trasllat d'interns a Catalunya.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.*)

En les darreres dos setmanes, mentre el conseller d'Interior anunciava que el Govern no variaria el protocol del trasllat d'interns perquè, segons ell, funcionava correctament, vostè considerava necessari canviar-ho. Mentre el conseller d'Interior anunciava fa uns dies que els interns continuarien entrant pel seu propi peu a l'Arnau de Vilanova per garantir la dignitat dels reclusos, ara el Govern vol que siguin els metges els qui es desplacin dins de la presó. Mentre el conseller de Justícia anunciava fa pocs dies a Arenys de Mar que el Govern revisaria el sistema de concessió de permisos, el secretari sectorial d'Execució Penal de la Generalitat de Catalunya afirmava que l'esmentat sistema no seria modificat. I mentrestant, davant de totes aquestes declaracions i contradiccions, aquest Parlament encara no ha sentit tampoc, no coneixem quina és l'opinió del conseller de Sanitat amb relació a uns fets que s'han desenvolupat en un àmbit de la seva competència.

Miri, honorable conseller, nosaltres tenim, sincerament, la sensació que existeix poca coordinació en el Govern

pel que fa a la seguretat en l'àmbit penitenciari. Tenim la sensació que el Govern no està afrontant amb decisió els problemes i els conflictes que en els darrers mesos s'han produït a les presons catalanes, i sembla, honorable conseller, que les competències de presons hagin estat assumides en les darreres setmanes, i per la via dels fets, pel conseller d'Interior.

Fa només uns dies, el Govern va anunciar, a so de bombo i platerets, un pla per evitar les fugides en els trasllats penitenciaris, un pla que consisteix exclusivament, únicament, a reduir els trasllats dels interns de la presó de Lleida –només de la presó de Lleida– als centres hospitalaris. I la pregunta que ens fem és: vostè creu, honorable conseller, que, anunciant que a la presó de Lleida es reduiran en un 20% els trasllats mèdics, ja hem solucionat el problema? Vostè creu de debò que, fent que el metge visiti l'intern a l'interior de la presó, ja no tornaran a produir-se fets com el de l'Arnau de Lleida? Com evitarem, honorable conseller, que els metges que es desplacin a la presó no siguin agredits pels mateixos interns?

Honorable conseller, vostè sap que una de les funcions que duu a terme la Policia de la Generalitat és la de realitzar i portar a terme el trasllat i la custòdia de presos a centres hospitalaris, per tal de sotmetre'ls a visites o a tractaments mèdics, i les mesures de seguretat d'aquests centres penitenciaris varien substancialment i considerablement en funció de les característiques de cada centre sanitari. Aquest fet –vostè ho sap perfectament– ha provocat en els darrers anys més d'una evasió i el neguit dels usuaris de la sanitat, dels professionals de la medicina i dels agents dels Mossos d'Esquadra, que han anat a visitar-se als hospitals o bé han desenvolupat la seva feina sense les mesures de seguretat adients.

El recent intent d'assassinat dels dos membres del Cos de Mossos d'Esquadra a l'Hospital Arnau de Vilanova, de Lleida, als quals desitgem una ràpida recuperació, aconsella establir mesures concretes que impedeixin que els interns que són traslladats als centres penitenciaris comparteixin espais amb la resta d'usuaris, amb el públic que assisteix o que va als hospitals de Catalunya. Perquè, encara que el seu Govern, honorable conseller, anunciï que els metges especialistes passaran consulta a la presó de Lleida –i vull tornar a remarcar que aquest Pla anunciat només fa referència a la presó de Lleida–, doncs, els interns hauran de continuar anant a l'hospital per fer-se proves o per rebre tractaments més especialitzats. I per això creiem que és necessari construir mòduls de seguretat en els centres penitenciaris, i en paral·lel, també, a la creació d'aquests mòduls especials, cal millorar les infraestructures i els recursos destinats a garantir l'assistència mèdica dels interns a l'interior de les presons –i no només, honorable conseller, a la de Lleida–, per tal de reduir, com s'ha dit, els trasllats penitenciaris a l'exterior de la presó.

En els darrers anys, honorable conseller –perquè aquesta no és només una interpellació sobre els fets de Lleida, sinó que hem volgut tractar tots els aspectes de la seguretat en l'àmbit penitenciari–, li deia que en els darrers dos anys vuitanta-vuit –no una ni dos: vuitanta-vuit– de les assistències requerides pel Departament

de Justícia als Mossos d'Esquadra en relació amb els permisos de sortida dels interns que requereixen la participació de la força pública no s'han produït, honorable conseller. Això vol dir que vuitanta-vuit dels interns que han sortit de la presó sense l'acompanyament dels Mossos d'Esquadra han sortit quan la Llei, preceptivament, deia que havien d'anar acompanyats de membres de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

A mi també m'agradaria, honorable conseller, que ens expliqués com és possible que en aquest cas siguin els funcionaris de presons i no els mossos d'esquadra, com és preceptiu, els qui acompanyen els interns en aquestes vuitanta-vuit sortides programades. I alhora, cada any, més de cent cinquanta interns que surten amb un permís penitenciari no retornen a la presó; d'entre aquests cent cinquanta interns, un és el que va disparar contra els dos mossos d'esquadra a la sala d'espera de l'Arnau de Vilanova, a Lleida. Té previst, honorable conseller, com vostè ha anunciat, revisar els permisos penitenciaris i la consideració dels graus? O no ho pensen fer?, com han anunciat també altres membres del seu Govern.

Honorable conseller, en els darrers mesos, el nostre Grup ha formulat preguntes al Govern cada vegada que es produïa un incident, una agressió a les diferents presons de Catalunya, i la veritat és que les respostes que hem rebut no ens acaben de donar gaire confiança. Errades en els sistemes de seguretat a la presó Model de Barcelona els dies 20 i 23 d'octubre de l'any 2000, que van permetre la fugida de diversos interns; l'única resposta que vostè mateix va donar al Parlament és que els interns van disposar d'estris prohibits que van facilitar la seva fugida, però que, com que ningú –i això és una resposta que ha donat el mateix Govern– pot explicar com es van aconseguir, el Govern de Catalunya ha arxivat el cas. Mort d'un intern a la presó de Lleida, el 17 de novembre de l'any 2000, com a conseqüència de les ferides produïdes per un altre intern; ningú va veure res. Evasió de dos interns de Quatre Camins el 17 de gener d'enguany, si em permet l'expressió, «pel sofisticat mètode» de la llima dins d'una barra de pa; resposta del conseller de Justícia: «Després de la investigació portada a terme, es conclou que cal millorar els sistemes de vigilància i de seguretat», resposta lògica i acurada, honorable conseller, tenint en compte que els sistemes d'alarma de la presó no van ni tan sols detectar la fugida de cap intern. Agressió a un educador social per part d'un intern a Can Brians. A la presó de joves, una fugida el 7 de setembre. Fa dos dies, un altre intent de fugida... La setmana negra pel que fa a l'interior de les presons.

I a mi m'agradaria, honorable conseller, també recordar-li que el 3 d'abril d'enguany, fa concretament set mesos –i fa una estona hem parlat de controls de compliment–, aquest diputat va formular-li una pregunta sobre el nombre de fugides que s'havien produït a les presons catalanes. Jo vull recordar-li, honorable conseller, que l'apartat 10 de l'article 133 del Reglament del Parlament dóna al Govern quinze dies per respondre a la petició d'informació. Estic absolutament convençut, honorable conseller, que la seva tasca li impedeix estar pendent dels terminis de les preguntes que formulem els grups de l'oposició, però deixi'm demanar-li –sen-

se necessitat, com altres, d'utilitzar mecanismes reglamentaris extraordinaris– que acceleri, en la mesura del possible, la resposta a aquesta pregunta formulada pel Grup Popular.

S'acaba el temps, i crec que és important també parlar de la formació dels funcionaris o del personal que treballa en l'àmbit penitenciari. Crec que és important no només fer curssets de formació –com s'han anunciat–, doncs, per poder dir que es fan cursos de formació, sinó que crec necessari fer, honorable conseller, o establir programes de formació continuada per a tot el personal que treballa en l'àmbit penitenciari, sigui o no sigui funcionari de presons.

I, en el tema de la seguretat en l'àmbit penitenciari, vostè sap també que hi té molt a veure la massificació de les presons, i també la concentració –com ha estat denunciada– d'interns considerats potencialment perillosos en determinades presons de Catalunya. I vostè sap que la de Lleida n'és un clar exemple.

A nosaltres ens preocupa que aquesta concentració d'interns perillosos a determinades presons de Catalunya estigui provocant, per exemple, doncs, canvis de graus en la consideració dels interns que possibilitin la seva sortida amb permisos i amb visites programades i que pugui passar, per exemple, el que va passar a l'Arnau de Vilanova, de Lleida, en què els dos mossos d'esquadra que van acompanyar aquest intern a l'Hospital Arnau de Vilanova no tenien absolutament cap coneixement de quina era la situació ni l'expedient de l'intern que acompanyaven, i, per tant, segurament, si aquell intern hagués tingut el grau que havia de tenir, avui no estaríem lamentant aquells desagradables fets.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Josep Delfí Guàrdia.

El conseller de Justícia (Sr. Josep Delfí Guàrdia i Canela)

Senyora presidenta, senyores diputades, senyors diputats... Senyor diputat interpellant, s'ha referit vostè, en la seva presentació de la interpellació, a una hipotètica, i que jo he de negar, descoordinació entre els membres del Govern.

Efectivament, crec que és justament tot el contrari, i alguna penalitat personalment he hagut de pagar per aquest fet. Se m'ha acusat, precisament, d'estar silent davant dels fets que es van succeir a les terres de Lleida, precisament perquè, per garantir aquesta coordinació en la labor del Govern, va ser el conseller d'Interior..., especialment legitimat pel fet que hi havia unes víctimes que tots –i jo m'associo al seu desig– desitgem que millorin i que van ser les víctimes de tots aquests esdeveniments, que pertanyien a l'àmbit estricte de competència del conseller de l'Interior. I precisament, en no haver comparegut davant de l'opinió pública, i sobretot a les terres de Lleida, com li deia, alguna crítica m'ha comportat, i que jo assumeixo en ares d'aquesta coordinació entre tots els departaments concernits, i entre els quals també s'hi troba el Departament de Sanitat.

No hi ha hagut descoordinació, i, si el conseller Pomés ha dit –i jo faig meves totes i cada una de les seves afirmacions– que els temes de seguretat no s'havien de considerar separatament dels temes que afecten la dignitat dels presoners, jo crec que ell també segurament acceptaria el que jo vaig dir, que és que s'havien de revisar els procediments. Perquè nosaltres entenem que tot procediment és susceptible de revisió, de millora, d'acomodació a les noves circumstàncies, i quan hi ha un fet tan dolorós, per una banda, tan, tan..., i que provoca una reacció de necessitat de contrarestar-lo, com ha estat aquest, obliga, com dic, a aquesta revisió dels procediments.

De tota manera –i deixi'm dir-li-ho amb el respecte i amb l'afecte que sap que li professo–, em sembla que la seva intervenció ha sigut de to alarmista. Els números, efectivament, no corroboren el que vostè ha dit. Tinc dades exactes que asseguren que..., i m'estranya sobre manera que hi hagi hagut..., potser hi ha hagut un error burocràtic, que no s'hagi contestat, perquè, un tema estadístic, no hi ha cap raó, en absolut, perquè no es pugui contestar i es contesti amb la major urgència. Jo cuidaré que això s'hagi produït així. Durant l'any 2000, d'evasions consumades i perfectes de centres penitenciaris de Catalunya, n'hi ha hagut sis, i en el que portem de l'any 2001, n'hi han hagut cinc: dos de la presó de Quatre Camins –referint-me al 2001, del 17 de gener–, que van ser posteriorment detinguts; un que va sortir de l'Hospital de Santa Maria, quan estava fora de l'àmbit penitenciari, que va ser aprovat; un del centre de joves, que estava en una situació gairebé de possibilitat de tercer grau –no era així, però era pràcticament..., no una evasió sinó que era una no-reincorporació, per dir-ho amb paraules entenedores, al centre–, i aquests últims de l'Hospital Arnau de Vilanova. Em refereixo a evasions de l'interior de la presó; una altra cosa és la no-tornada després del registres, cosa a la qual després em referiré.

Per tant, jo diria, no contradicció i sí alguna confusió amb la seva exposició, que fa que, d'alguna manera, aprofiti els primers minuts, la primera part de la meua intervenció per fer una reflexió general sobre quina és la política de seguretat de les nostres presons.

I en aquest sentit, sí, significar que un excellent jurista com vostè no hagi tingut en compte dos realitats que marquen tota aquesta problemàtica, que són l'article 25.2 de la Constitució i l'article primer de la Llei orgànica 1001/1979, que estableixen que les institucions penitenciàries tenen com a finalitat primordial la reeducació i reinserció social dels sentenciats a penes i a mesures penals privatives de llibertat –objectiu 1–, així com també la retenció i la custòdia dels detinguts, presos i penats.

Per aconseguir aquesta finalitat, la institució penitenciària adopta un conjunt de mesures: una, la primera, és aconseguir una convivència ordenada als centres penitenciaris, que és bàsica per a l'aplicació dels programes i activitats adreçats a la reeducació i reinserció dels interns; segon, el compliment de l'objectiu de retenció i custòdia; el tercer, la seguretat dels interns i del personal que hi treballa. La seguretat no és absoluta; és un objectiu al qual tendim i hi tendim de la millor mane-

ra que sabem. Com? A través d'un seguit de mesures i de procediments que atenen aquesta seguretat a les presons; una és la seguretat interior, una altra és la seguretat perimetral i una altra és la seguretat exterior.

La seguretat a l'interior dels establiments té per objectiu, com deia abans, obtenir un clima de convivència adequat que afavoreixi l'assoliment d'aquest principi fonamental de la reinserció i custòdia dels interns i que garanteixi la integritat física tant dels interns com del personal penitenciari. I aquest objectiu fonamental s'aconsegueix a través de diferents mesures que podríem agrupar en cinc grans blocs.

Primer, les mesures i procediments regimentals. És un ventall d'actuacions sistemàtiques per preservar l'ordre i la seguretat dintre del centre, i aquí és molt important, primer, l'observació dels interns per conèixer els seus hàbits i poder guiar-los cap a la finalitat volguda; els escorcolls, que es fan sempre amb respecte als principis que ha fixat el mateix Tribunal Constitucional, de respectar la dignitat dels presos també en aquests supòsits; els registres de les dependències i dels paquets que entren a la presó, i els recomptes de la població interna.

També hi ha un seguit de dotacions materials, sistemes electrònics –no els detallaré; el senyor diputat interpellant els coneix perfectament. Hi ha també uns programes de rehabilitació, que contribueixen d'una forma cabdal a afavorir el clima de convivència adequat, que tenen una finalitat en ells mateixos, però provoquen l'efecte indirecte a l'ordre de la seguretat, i entre ells hi ha els programes específics, els permisos, els sistemes d'avaluació i motivació, la classificació, la dinamització sociocultural. També és un altre programa, en aquesta línia, un altre medi per assolir la finalitat abans exposada, el tracte i el contacte directe amb els interns. I, finalment, els programes de formació i qualificació contínua del personal.

Després de la seguretat interna, en l'interior, hi ha la seguretat perimetral, que aquí hi han uns sistemes tècnics amb els quals procurem estar en la punta tecnològica més avançada, que en alguna ocasió han fallat, certament: una de les evasions de Quatre Camins va ser per una falla en el sistema, però és que, malauradament, fins i tot les tecnologies més avançades funcionen..., es va superar i no hi ha hagut, com dic, ja, cap més evasió consumada des d'aquesta perspectiva.

I, finalment, la seguretat exterior. La seguretat exterior és la que potser ens interpella d'una manera més directa. Efectivament, per a molts, si mantinguéssim sempre els reclusos custodiats i internats dintre del centre, hi hauria potser menor número d'aquestes evasions, que no són evasions de sortida, sinó –si em permet l'expressió– «evasions de no-reingrés». Però és que a nosaltres ens sembla que aquest és un mètode absolutament imprescindible per dur a terme la política de resocialització i reinserció, i, per tant, seguirem donant permisos de sortida, perquè a més ens ho exigeix l'article 154 del Reglament penitenciari, tant els ordinaris com els extraordinaris; hi han uns permisos clars per als interns classificats en tercer grau, i hi han unes sortides programades, que l'article 114 del Reglament –i en aquest sentit sí que em permeto fer-li una lleugera cor-

recció— no exigeix sempre la presència de la força pública, sinó que poden ser acompanyats de personal dels centres.

I, en aquest sentit —aquí li voldria donar una dada—, l'any 2000 hi ha hagut 1.235 sortides programades. El resultat ha estat que de totes elles hi ha hagut 7 no-retorns, que suposa un 0,56%; és una quantitat realment insignificant. Trasllats per practicar diligències judicials, trasllats per raons sanitàries... Hi ha tota una problemàtica dels hospitals que ha estat la que ha sigut objecte de revisió, precisament, a propòsit dels incidents ocorreguts al centre de Ponent, però com que s'acaba el temps, si vostè m'ho permet, abundaré més en aquest punt en el tràmit de rèplica.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor conseller. Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyora presidenta. Miri, honorable conseller, nosaltres no volem ni hem volgut aprofitar aquesta interpellació —ni els fets, tampoc, de l'Arnau de Vilanova, de Lleida— ni per desgastar el Govern de Catalunya, ni tampoc per fer alarmisme; vostè sap perfectament que no és l'estil ni d'aquest diputat ni del meu Grup Parlamentari. Però és que jo crec que és important recordar, honorable conseller, que l'intent d'assassinat que van patir els dos mossos d'esquadra a l'Arnau de Vilanova, de Lleida, es podia haver evitat si el Govern de la Generalitat hagués complert una resolució aprovada per aquest Parlament el dia 22 d'octubre de l'any 98, en la qual, a instàncies d'una proposició no de llei del Partit Popular, instàvem el Govern de Catalunya a construir mòduls especials de seguretat a tots els centres hospitalaris del nostre país.

I el seu Govern, honorable conseller, va decidir, malgrat aquesta Resolució del Parlament de Catalunya, no complir aquesta Resolució, i la consellera, aleshores la consellera de Justícia, senyora De Gispert, va respondre a aquest Parlament dient que el Govern no considerava necessari crear més mòduls de seguretat dels que ja existien als hospitals de Sant Pau i Santa Tecla, a Tarragona, i a l'Hospital de Santa Caterina, a Girona.

Nosaltres creiem, honorable conseller, que malauradament els fets, els fets de fa un mes a Lleida, ens han donat la raó, i que és imprescindible, per preservar la integritat i la seguretat dels mossos d'esquadra, dels facultatius i del personal sanitari que treballa als hospitals, i també dels ciutadans i de les persones que es troben als hospitals, que els interns que són traslladats als centres sanitaris no comparteixin espais amb la resta d'usuaris de la sanitat. Per això hem proposat, i tornarem a proposar a la moció, la creació d'aquests mòduls especials de seguretat a tots els centres sanitaris on es desplacen interns de les presons, per tal d'evitar que aquests interns, com deia, comparteixin espais amb la resta d'usuaris, perquè això no és absolutament en res incompatible amb garantir la seva dignitat com a persona.

Vostè ha parlat que hi havia una certa confusió en l'exposició del Grup Popular i que no ha existit cap mena

de descoordinació dintre del Govern. Jo ja li he dit, he fet referència abans a les diferents contradiccions en les declaracions de diferents membres del Govern, però jo no vull només fixar-me en les contradiccions en declaracions, perquè al final no deixen de ser únicament i exclusivament declaracions. Jo..., m'agradaria també parlar de les contradiccions en els fets, que realment posen en perill el tema de la seguretat a casa nostra.

Vostè ha fet referència..., i m'ha rectificat dient que l'article 114 del Reglament penitenciari diu que no totes les sortides programades han de venir acompanyades per membres del Cos de Mossos d'Esquadra. I no m'ha contestat respecte als vuitanta-vuit interns que en els darrers dos anys han sortit de la presó sense l'acompanyament dels Mossos d'Esquadra, quan era absolutament obligat que aquests vuitanta-vuit interns sortissin acompanyats de membres de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. I a mi m'agradaria, honorable conseller, conèixer quina és la seva opinió i quin és el seu capteniment amb relació a aquests vuitanta-vuit interns que van sortir sense l'assistència policial. I li dic això perquè ha estat novament el conseller d'Interior el que ha dit a aquest Parlament que aquesta situació..., és a dir, el Departament de Justícia, el seu Departament, va requerir l'assistència dels Mossos d'Esquadra en vuitanta-vuit ocasions, i els Mossos d'Esquadra no van poder fer la seva feina. El conseller d'Interior ens deia que no han pogut atendre al seu Departament les sol·licituds d'assistència policial, degut —entre cometes— «a circumstàncies esdevingudes no previsibles». Entre aquestes circumstàncies, el Departament d'Interior destaca l'endarreriment en el lliurament de l'intern per part de les mateixes presons, o el retard en l'arribada de l'ambulància, i els sindicats també parlen de la manca d'agents per portar a terme aquests serveis.

En tot cas, el temps és sempre escàs, i ja li avanço, senyor conseller, que vostè ha de venir la setmana que ve a la Comissió de Justícia a explicar aquest pla que va anunciar la setmana passada el Govern; un pla que es circumscriu únicament i exclusivament a la presó de Lleida i que nosaltres, a la Moció, li presentarem un pla integral alternatiu a aquest programa que ha presentat el seu Govern, un pla integral que abasti tota la seguretat en l'àmbit penitenciari, totes les presons de Catalunya. Jo estic segur que en aquest pla, en el qual demanaré, doncs, el concurs de tots els grups parlamentaris, també el que dona suport al seu Govern..., crec que aquest Parlament podrà aprovar un pla que doni seguretat a les persones que treballen en l'àmbit penitenciari i també doni tranquil·litat als ciutadans i a les ciutadanes del nostre país.

Moltes gràcies.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Justícia

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor diputat, fonamentalment tres aspectes. En primer lloc, el compliment de la Resolució

741/V del Parlament de Catalunya, efectivament presentada pel Grup Popular..., li recordo el text; és que «el Parlament de Catalunya insta el Govern a estudiar la posada en marxa de mòduls especials de seguretat en els centres hospitalaris que habitualment han d'ingressar interns i internes dels centres penitenciaris». Això s'ha fet, s'ha fet l'estudi, s'han construït en alguns supòsits mòduls especials d'aquesta naturalesa, i en altres casos, o per raons econòmiques o per raons de funcionalitat, no s'ha estimat oportú i no s'ha fet. I, com vostè deia molt bé, segurament tindrem oportunitat de discutir-ho més en extens en ocasió de la propera compareixença meua davant de la Comissió de Justícia i interior.

En segon lloc, el tema de les mesures acordades arran dels incidents del 14 d'octubre del 2001. Hi ha hagut una reflexió, hi ha hagut una revisió de procediments, hi ha hagut efectivament que, quan sense afectar els drets fonamentals que tenen, també, els interns a rebre una assistència sanitària, aquesta es pot dur a terme en l'àmbit penitenciari, així es farà. I, en aquest sentit, a partir del primer de novembre ha augmentat el nombre d'especialistes que visitaran els interns del Centre Penitenciari de Ponent, i amb això es preveu una reducció de trasllats sanitaris d'un 20% anual; hi ha una nova ubicació i ampliació de la unitat de confinats de l'Hospital Santa Maria, de Lleida, per atendre els ingressos del Centre Penitenciari de Ponent –efectivament, totes aquestes són mesures per al Centre de Ponent, que són els que ens preocupaven especialment en aquest moment–; una remodelació de la zona d'urgències de l'Hospital Arnau de Vilanova; l'elaboració d'un nou model de fitxa informàtica bàsica per als trasllats, a fi de coordinar la informació entre els centres i les forces de seguretat. I, amb la direcció de l'Hospital Arnau de Vilanova i amb la col·laboració, que jo vull especialment agrair, del Departament de Sanitat, s'han pres unes mesures de tipus intern, que em sembla que són una mica detallistes respecte que això pugui funcionar, d'alguna manera, més bé.

Tingui present que a Catalunya, durant l'any 2000, es van dur a terme gairebé 29.000 trasllats, uns cinquanta-set dels quals van ser trasllats oficials. I aquí aprofito per dir que també en aquest altre ordre de coses estem treballant i puc anunciar ja que aplicarem, segurament, el sistema de videoconferències, perquè en moltes oportunitats l'intern pugui declarar i fer actuacions judicials des del mateix centre i, per tant, sense que això suposí una sortida perquè aquests trasllats, efectivament, no comporten cap mesura especialment positiva per a l'intern. Dintre dels límits legals de les noves previsions processals i orgàniques això és possible, que pugui estendre's, potser no per a totes les actuacions judicials, però per a algunes certament sembla, tots els estudis, que ho accepten. Hi ha hagut també un 28% de trasllats per motius sanitaris, que quan siguin necessaris continuaran fent-se, continuaran fent en la forma més satisfactòria que puguem, i un 15% de trasllats entre establiments penitenciaris. Per tant, són molts trasllats penitenciaris, molts d'ells obligats i als quals procurarem continuar donant bona resposta.

També voldria insistir-li sobre el tema de permisos de sortida. No li escaparà a vostè que és un dels problemes

que més ens preocupen, perquè una lectura una mica –em semblaria a mi– superficial d'aquesta qüestió ens portaria a dir «com que en ocasió dels permisos de sortida és quan hi ha més trencaments de l'obligació de residència penitenciària, suprimim els permisos de sortida». Jo aquí també li vull donar alguna estadística que em sembla important: l'any 2000 es van concedir a Catalunya un total de 63.143 permisos de sortida, dels quals es van beneficiar un total de 3.487 interns. 151 no van retornar. Fins i tot aquí la xifra és més alta de la que vostè deia, però mireu des de la perspectiva positiva: el 96% dels interns van respondre a la confiança dipositada, i això és molt important.

Si no volem –i amb això acabo, senyor president– que les presons es converteixin en un infern, en el qual sigui vàlid aquell rètol de l'infern de Dante i que les persones que entren perdin tota l'esperança..., no tindrem solució. Hem de procurar que els interns que es veuen privats de llibertat no perdin l'esperança que efectivament el seu pas pels centres penitenciaris pugui, en la mesura que es pugui i tots som conscients de la seva responsabilitat..., de la responsabilitat que tenim i de la seva importància, de poder sortir d'allí amb possibilitats de reincorporació efectiva a la vida social.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'inversions i el pes econòmic de Catalunya (tram. 300-00779/06)

La següent interpellació la formula l'illustre diputat senyor Josep Huguet, d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre la política d'inversions i el pes econòmic de Catalunya, i la formula a l'honorable conseller d'Economia.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa poques setmanes apareixia un informe signat pel Círculo de Economía que palesava una denúncia que des de fa temps i molts cops en solitari ve fent el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el fet que assistim a un procés de concentració dels centres de decisió econòmica que està comportant un creixement del poder econòmic de la capital de l'Estat, en detriment d'un model plural, d'un model multipolar, i per tant, també, en detriment del paper de Catalunya en aquest marc.

Les notícies que han seguit –jo crec que no és casualitat– en aquestes setmanes en cascada vénen a confirmar aquesta situació: informe del Col·legi d'Economistes sobre la manca d'infraestructures; informe sobre el descens, per exemple, de la creació d'habitatges protegits a Catalunya; decisió d'Iberia amb relació als vols internacionals..., supressió dels vols internacionals a l'aeroport de Barcelona; informe de l'SGAE sobre l'acceleració del lideratge de Madrid en l'àmbit de les indústries culturals; anunci de legislació sobre capitalitat

de Madrid, subvenció especial a Madrid; aparició d'estudis econòmics dels professors... Macián sobre el dèficit d'infraestructures; informe també i notícia sobre la concentració d'empreses tecnològiques, 40% d'empreses tecnològiques a la capital de l'Estat; denúncia de l'associació Aircargo sobre la marginació del Prat en el tràfic de mercaderies; notícia sobre la supressió de les filials Endesa i les regionals d'Endesa, empresa privatitzada, però no liberalitzada, i notícia sobre que Foment retardarà amb diverses excuses la construcció de la tercera pista a l'aeroport del Prat.

I me'n deixo. Francament, crec que estem en un moment complicat, un moment complicat que no és d'ara, com diu el mateix informe del Círculo. És per acumulació. I això és produeix en el doble vessant, en el vessant del que és inversió pública, sistemàticament discriminatori per a Catalunya, però també es produeix per la via de la concentració de poder econòmic, poder econòmic que algunes vegades és fruit de processos de concentració que es donen a escala internacional, de globalització, però que d'altres, molts cops, és degut a criteris i a decisions polítiques. Hi ha una coincidència total amb aquest informe del Círculo.

La centralització en molts casos té origen en polítiques estatals i la prova és que altres estats van optar en el seu moment, i continuen optant, per models multipolars en contra de models unipolars, que és el que definitivament s'està imposant a l'Estat espanyol. Mecanismes públics com la Comissió del Mercat de Valors, la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions, la Comissió Nacional de l'Energia, Tribunal de Defensa de la Competència, l'Agència Protecció de Dades, o la incapacitat que hem tingut de compartir l'Agència Tributària, marquen que davant d'aquests mecanismes, d'aquests organismes, ens trobem amb una clara voluntat centralitzadora molt distant del que són els estats compostos, els estats de signe federal.

I l'excusa que disset o dinou autonomies..., el «barullo» no permetria la consideració d'aquests organismes de forma plural és una excusa de mal pagador. De fet, ni que sigui a escala simbòlica, existeixen un parell d'exemples a l'Estat que desmenteixen aquesta situació. La composició del consell d'administració de l'Icex, amb vuit vocals, cinc que representen les comunitats autònomes més exportadores i la resta, a la resta, o per exemple, en el Consejo de Turismo, on les comunitats autònomes amb més economia turística tenen un directe representant i la resta es reparteixen la resta de representants, mostren com, si hi hagués una voluntat política, aquests organismes estatals podrien tenir aquesta representació pluralitzada. Punt 1. I punt 2, si hi hagués voluntat política, enlloc està escrit que aquests organismes de dimensió estatal hagin d'estar tots centralitzats a Madrid.

Per tant, estem davant d'una opció política, opció política que concentra els mecanismes reguladors a la capital de l'Estat, i això comporta... que actua com un forat negre en l'atracció dels centres de decisió de les empreses. Les grans empreses busquen els passadissos del poder i la galàxia que es crea entorn dels centres reguladors sempre atrau poder econòmic. Ho hem vist en el cas paradigmàtic, dit alguna altra vegada en aquesta cambra, d'Endesa, empresa que es munta a

partir del consum de Catalunya i Andalusia i en canvi munta la seu a Madrid. 82% de consum entre Andalusia i Catalunya, seu a Madrid. 800 alts càrrecs directius, tècnics, enginyers, recerca, desenvolupament, a Madrid. És a dir, l'efecte no és un problema estètic de poder: és un problema que el poder genera valor afegit i genera un determinat nivell de llocs de treball que perd Catalunya en detriment precisament de la capital de l'Estat.

I això és el que d'alguna manera es marca també en aquest informe del Círculo, que compartim, com també es marca en la compareixença que va fer el constitucionalista Manel Ballbédavant de la Comissió d'Autogovern en aquest Parlament, quan posant al costat els models federals i el nostre, parlava que difícilment es pot estar a favor d'un model de pluralitat política si al costat no s'està defensant un model de pluralitat econòmica. Concretament diu: «En règims constitucionals federals el valor suprem de la fragmentació dels poders polítics o econòmics, i l'equilibri i pluralitat entre ells es converteixen en la garantia dels poders autonòmics i del funcionament plural del sistema.» I remarcava una frase del senador Scherman –Estats Units, 1890–: «Si no tolerem un rei absolut com a govern polític, no hauríem de tolerar un rei absolut en la producció, el transport i la venda del que necessitem per viure. Si no ens sotmetem a un emperador, no ens hauríem de sotmetre a un autòcrata del comerç amb poder per impedir la competència i fixar els preus de qualsevol producte.»

Estem davant d'una concepció... si l'Estat avança en una línia autocràtica, políticament i econòmicament, o avancem en una línia democràtica, de llibertat de persones, pobles i de mercat real.

I aquí crec que estem caminant clarament per tancar un cicle autocràtic, centralista i, per tant, involucionista. I això té el seu vessant econòmic, que acabarà perjudicant els interessos de Catalunya. I els acabarà perjudicant i això es veu constantment en el dia a dia, dia a dia que es reflecteix en la política d'inversions i infraestructures, darrers pressupostos aprovats a Madrid. Malgrat que el percentatge no és dels pitjors de les dues dècades, continuem estant encara per sota del nivell de població, molt per sota del nivell d'aportació al PIB i d'esforç fiscal. Concretament, en empreses públiques i altres organismes 14,5% de l'Estat, que significa 329 euros per habitant, quan Madrid aquest mateix any, enguany, rep 549 euros per habitant. Si parlem ja sense inversions de GIF estem a 191 per habitant a Catalunya, 511 a Madrid, i si parlem d'inversions reals sense GIF, port i AENA, 100 per habitant a Catalunya, 276 a Madrid. Continuem, doncs, en la línia habitual de suma de manca d'inversió acumulada, que ens comporta un estoc públic de capital, un estoc de capital públic, inferior a les nostres necessitats i a les necessitats de la nostra ciutadania, estoc públic en el darrer..., estoc de capital públic que en el darrer estudi de mitjans dels anys noranta –no ha millorat substancialment el percentatge– significaria que tenim el 10% de les carreteres de l'Estat, del capital públic en carreteres de l'Estat, el 10,1% en infraestructures sanitàries públiques, i el 13,4%, les escolars públiques.

És evident que des del Govern de la Generalitat hi ha alguna cosa a dir i a fer davant d'aquesta voluntat explícita de tancar un model en una línia involucionista

—repeteix—, autocràtica i contrària als interessos dels ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. L'honorable conseller d'Economia té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyor Huguet, a la seva, doncs, presentació ha recordat algunes circumstàncies actuals, conjunturals, que alimenten i intenten ser aquest punt de sortida de tota la seva reflexió entorn d'aquest argument de pèrdua de pes i de pèrdua de capacitat, i de crítica també contra un concepte de model de creixement i de model de desenvolupament de l'Estat espanyol, que puc compartir, que comparteixo, i aprofitaré aquesta interpellació per intentar aportar-los algunes reflexions, algunes dades; per intentar donar objectivitat a tota aquesta reflexió i treure'n algunes conclusions.

Al costat de la reflexió que vostè ha fet, jo n'hi puc fer també una llista d'altres que ens permetrien dir que les coses no són amb la perspectiva que vostè avui està donant, certament, doncs, catastrofista o molt negativa. Jo, el que li vull dir, en primer lloc, des d'una perspectiva més global, és que en els darrers temps tota aquesta, diguem-ne, reflexió sobre la pèrdua de pes econòmic de Catalunya no és veritat —pèrdua global de pes econòmic de Catalunya, no és veritat. Les dades econòmiques més objectives ens diuen que això no és veritat i ho desmenteixen. No és la meua opinió, són les dades econòmiques objectives. Catalunya no perd pes en el conjunt de l'Estat. L'economia catalana, en el conjunt de l'Estat no es debilita, no perd pes. Hi han coses que passen, que poden permetre un discurs com el que fa, però un conseller d'Economia li ha de dir, a vostè, que la visió integral, global, del potencial econòmic de Catalunya en el conjunt de l'Estat no va endarrere, va endavant, i, sortosament, per la mateixa idiosincràsia i la mateixa realitat que té la nostra economia, que, precisament, és una economia intensiva, amb un volum de petites i mitjanes empreses que totes tenen, en el seu conjunt, un pes cada vegada més important en el conjunt de l'Estat.

Avui Catalunya té una població del 15,5% de l'Estat i una ocupació superior: un 16,8. Avui el PIB de Catalunya està entorn del 20% del de l'Estat. Les importacions que fa Catalunya amb relació a les que fa l'Estat són el 28,5. Les exportacions que fa l'economia catalana en el conjunt de les exportacions de l'Estat són el 27%. Les despeses en R+D, que és la línia, eh?, de generació de creixement i desenvolupament que fa Catalunya en el conjunt de l'Estat són el 22,6. I les despeses en innovació, no en recerca i desenvolupament, sinó estrictament en innovació, són el 27,8 de totes les que fa l'Estat. Per donar-li algunes dades de volum, de pes, de dinamisme del conjunt de l'economia catalana en el conjunt de l'Estat. És a dir, no anem endarrere. I aquestes variables en els darrers dos, tres anys van creixent.

No van baixant, no, no, van creixent; és a dir, en PIB, en població ocupada, en exportacions, en despeses de R+D, en despeses en innovació anem endavant.

Per tant, en aquest sentit, li he de dir que, malgrat que ara entrarem en la reflexió més pròpiament del què vostè fa, li he de dir que hem de tenir, primer, la visió integral de la nostra capacitat econòmica i de la nostra potencialitat. I l'economia de Catalunya avui no va endarrere, tot el contrari, en pes relatiu en el conjunt de l'Estat s'està consolidant i creixent, i en la seva bona orientació, en la línia de la millora de la seva capacitat d'innovació i de transformació tecnològica, en la línia de la internacionalització, en la línia, cada vegada més, de la seva capacitat de fer creixement amb creació d'ocupació, eh? Que és generar riquesa creant ocupació: les dues grans línies de progrés que han de tenir les economies sòlides com és la nostra.

Ara bé, feta aquesta reflexió —i després de tot el que vostè, doncs, ha indicat— hem de procurar, doncs, saber destriar allò que és més estructural d'allò que és estrictament conjuntural, eh?, —allò que és estrictament conjuntural. La supressió d'un vol que vostè ha volgut dir, ha dit internacionals, que no se n'han suprimit, de vols internacionals, són els intercontinentals, i una determinada línia intercontinental. Això és un fet conjuntural. Durant molts anys Barcelona no ha tingut aquest vol intercontinental. Ara s'ha suprimit perquè tenim la conjuntura que tenim en el mercat i en el transport aeri. Però això és conjuntural i d'aquí a uns mesos tot això tornarà, eh?, tornarà a agafar el seu estat de situació anterior a l'11 de setembre.

Ara bé, hi han altres coses que sí que puc compartir, que són més estructurals i que acaben tota la seva reflexió en l'anàlisi de la inversió. És l'anàlisi estructural de la inversió, la inversió que fa Catalunya i la inversió que fa el conjunt de l'Estat i les administracions, especialment l'Administració central de l'Estat a Catalunya.

Jo, en aquest sentit, li vull dir el següent: jo fa poc de nou mesos que sóc conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya. I em vaig proposar —i ho vaig dir des d'aquesta tribuna— tres prioritats: administrar amb rigor les finances de la Generalitat, el meu primer objectiu. Segon, aconseguir un bon acord amb el Govern central de l'Estat en matèria de finançament autonòmic. I, tercer, impulsar accions de promoció de l'economia catalana, que contribueixin a consolidar allò que més importa: el progrés i el benestar de la nostra gent —és a dir, totes les persones que viuen i treballen a Catalunya—, el benestar del poble de Catalunya. Aquesta és la tercera prioritat. Per tant, tres eixos bàsics d'orientació de política econòmica, bona administració dels recursos públics, nou sistema de finançament, promoció de l'economia catalana.

Sobre el primer dels eixos, d'aquí a uns dies tindrem temps suficient per poder conèixer el debat de pressupostos i aprofundir en la Comissió, per tant, no m'hi estenc. Ja tindrem oportunitat de valorar i analitzar, políticament, com va la gestió i l'administració dels recursos públics.

Sobre el segon dels eixos hem aconseguit tancar un nou model de finançament. M'he explicat i m'he explicat

en aquesta cambra, i tampoc m'hi vull entretenir. Ara bé, la seva interpellació ve a cavall del tercer eix. La seva interpellació, avui, és el debat sobre la política d'inversions i sobre la valoració que fa el Govern per poder corregir aquesta crítica de model, de concepte que jo puc compartir amb vostè des de l'orientació que està fent, doncs, el Govern de l'Estat, no d'ara, des de fa molt temps, i que ha anat consolidant una concepció de model en l'àmbit de tot l'Estat, que nosaltres, des de la nostra posició, des de la posició del nacionalisme català, fa temps que qüestionem, critiquem i que intentem reconduir, i que intentem rectificar des de fa molt temps, no? Per això no puc compartir amb vostè aquesta concepció a què vostè, doncs, feia esment, no?

Ara bé, la manera de resoldre això, de combatre això –què fa el Govern?–, són les línies d'acció de promoció de l'economia de Catalunya. Això és el que ha de fer el Govern de Catalunya. I aquí ens porta a parlar de la inversió. Necessàriament, el pilar fonamental de l'acció promocional de la nostra realitat econòmica és, l'instrument bàsic, la inversió.

La inversió, doncs, ens ve per quatre camins a Catalunya –per quatre camins–: és la inversió que fa la Generalitat, pròpiament, directa, a través dels seus organismes i les seves empreses administratives i empresarials; la inversió que fa l'Estat a Catalunya, segona via; la inversió que fan les corporacions locals, tercera via; i, quarta, la inversió privada. A través d'aquestes quatre potes integrem tota la inversió que es fa a Catalunya dirigida a la promoció de la nostra economia i a la recuperació i al reequilibri d'aquest model desequilibrat que vostè qüestionava i que jo comparteixo.

Per tant, la primera constatació que li vull fer en aquesta interpellació és que el Govern de Catalunya, per nosaltres, pel Govern de Catalunya, per Convergència i Unió, la política d'inversions és prioritària –és prioritària. És prioritària per combatre, precisament, el que vostè qüestiona. En aquest sentit, li vull fer la següent reflexió: anem a fer una anàlisi de la inversió a Catalunya. Fem-ho. Si analitzem la inversió pública a Catalunya en els darrers deu anys –he agafat deu anys, no?– en els pressupostos de les administracions públiques, la Generalitat de Catalunya ha estat la principal Administració inversora amb un pes del 49,7% de tota la inversió que s'ha fet, a Catalunya, en els darrers deu anys. Tota la inversió que s'ha fet a Catalunya, el que ha generat la inversió, doncs, feta directament per la Generalitat és el 49,7% de la inversió global pública. Després, curiosament, segueix l'Administració local. L'Administració local a Catalunya té el 31,4% de la inversió pública que s'ha fet en els darrers deu anys. I, en tercer nivell, ve l'Administració de l'Estat a Catalunya: l'Administració de l'Estat a Catalunya amb un 18,9 de la inversió pública que es fa a Catalunya.

Per tant, la segona constatació que l'hi vull dir, eh?, i la hi vull expressar en aquesta interpellació és que la Generalitat, el Govern de Catalunya, és avui la principal administració pública inversora a Catalunya –és la principal administració inversora a Catalunya–, molt per davant de les administracions locals i molt per davant de l'Administració central.

L'Estat sempre ha tingut un pes inversor molt insuficient a Catalunya. Sempre ha estat així. I ara voldria fer una reflexió que em permeti, doncs, matisar i comprendre com ha anat i com està anant l'evolució última i darrera en aquest aspecte.

Hem de reconèixer que en els anys més recents, des del 99, aquesta estructura, que li he explicat, està variant gràcies a l'important creixement de les inversions de l'Administració central; de manera que, per a l'exercici de l'any 2001, el que estem avui –per a l'exercici de l'any 2001–, l'Administració central podria tenir un pes percentual superior al 30% de la inversió pública global a Catalunya; uns dotze, tretze punt més del que ha estat el seu pes tradicional en els darrers deu anys.

Per tant, li explico quina és la situació...

El president

Senyor conseller, tindrà un segon torn...

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, acabo en un segons per acabar la reflexió. Doncs, l'evolució quantitativa de la inversió pública a Catalunya, en el període 92-2001, aquests darrers deu anys, en els deu anys d'inversió, pràcticament li he de dir que s'ha doblat: des de l'any 92 ha estat 421.000 milions de pessetes i en aquest any últim, darrer, en aquest 2001 actual, són 811.000 milions de pessetes.

Per tant, ja li dono a entendre una evolució en els deu últims anys en què el pes principal ha sigut el Govern de Catalunya, l'Administració de la Generalitat de Catalunya, com a principal motor de la inversió pública. A partir d'aquí es recupera la crisi i la situació de dèficit acumulat de manca de capacitat, de promoció i de dinamisme econòmic. És aquesta la via per on podem, nosaltres, des de Catalunya i des de l'acció del Govern de Catalunya, actuar davant d'un model conceptual que ha estat excessivament centralitzat, i que, doncs, nosaltres hem estat, a través de la nostra acció política, intentant, en tot moment, diguem-ne, qüestionar, reequilibrar i reconduir...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...però –ho repeteixo, i acabo senyor president–, la via per poder actuar en aquest estat de situació és primant i prioritant la inversió pública.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Amb el senyor Homs sempre –té el to tranquil i relaxat després de la tempesta d'ahir– parlem de coses diferents moltes vegades, no? És a dir, jo no qüestiono en absolut la potencialitat de la part de

l'economia catalana privada, de la pime. És que no és el tema, no? Estic qüestionant la pèrdua del poder econòmic en els sectors vinculats, precisament, a les decisions polítiques, als sectors regulats, als sectors que actuen per concessió i que dóna la casualitat que, en aquests moments, van vinculats a la nova economia. Aquesta és la qüestió. I, per tant, amb una potencialitat important pel que fa a la pime, si no se soluciona, si no es canvia la línia de comportament de l'Estat central que aposta per un model, com deia el Círculo, de megalòpolis sud-americana, parlant de Madrid; de moment resistirem, però és que la resta de l'Estat ja se l'han cruspit.

A França fa temps que hi ha un debat sobre «le désert français», el desert francès. París ha creat un autèntic desert. És un model absolutament, en aquests moments, ineficient davant de l'Europa multipolar, l'Europa de les ciutats nació o dels estats regió, digui-li com vostè vulgui, capitals d'un milió d'habitants, amb un rerepaís de cinc milions, deu milions de persones: Dinamarca, Finlàndia, els *Länder* alemanys, les regions del nord d'Itàlia. Això és l'Europa que funciona. Nosaltres estem anant en direcció cap a l'Europa que no funciona, cap a Amèrica del Sud. Espanya està anat en aquesta direcció. No sé, si vostè em defensa la política del Govern central, ja em sortirà aquí a defensar-la. Jo crec que això és un problema estructural, ni que Catalunya Principat aguantí relativament, no ens en sortirem, si no hi ha un canvi de model, canvi en la línia, una correcció de cent vuitanta graus en el comportament, que no hi és; s'està consolidant encara amb mesures polítiques, aquest model.

No li tornaré a repetir la llista: capitalitat, aeroport, etcètera. I, de mica en mica, el cercle es va tancant: Puerto Seco de Azuqueca, a Madrid, connectat amb València; via d'ample europeu mercaderies passant per Irun; aeroport de Barajas que concentri tots els vols intercontinentals, i Barcelona en aquests moments com a aeroport comparable a Nàpols i Marsella, no amb Frankfurt, no a Munic, no amb Zuric, no amb Manchester, no amb Düsseldorf, no amb Birmingham, no amb Milà –i me'n deixo uns quants més. La nostra comparació aeroportuària és amb Nàpols i Marsella. I això és un model dissenyat, pensat. Un partit nacionalista, encara que vostès estiguin gestionant, fins i tot, des del punt de vista de consell, si no vol perdre referent ha de marcar horitzons. I si no marca com un horitzó clàssic del catalanisme «nosaltres volem un altre model d'Estat», després no s'estranyin del que pugui venir a darrere. Tenim, doncs, un sector privat que aguanta. Però, fins quan podrà aguantar si es va implantant aquest model unipolar? Fins quan es pot resistir aquest aïllament dissenyat? Un aïllament que trenca l'eix mediterrani, no hi ha TGV entre Castelló i Tarragona, per exemple; i que sembla que no preocupa la connexió amb França. Els Pirineus no estan foradats. Els Pirineus continuen no estant foradats. I aquí hi juguen a banda i banda, eh?, perquè França tampoc hi té cap interès especial per raons geopolítiques, no econòmiques, geopolítiques.

Per tant, ens trobem: raquitisme públic amb una economia potencialment forta privada; raquitisme públic comparat amb regions o territoris similars als nostres:

Baden - Württemberg, els quatre motors, Llombardia, o Roine - Alps. I això és un problema de fons. Un problema de fons que es ve arrossegant i que la petita tendència que poden haver aconseguit, vostès, amb un parell d'anys de suport parlamentari a Madrid, de moment, no trenca la gran línia tendencial negativa, per nosaltres. I més quan sobre l'escenari apareixen aquestes espases de Dàmocles, com la Llei de capitalitat de Madrid, i altres qüestions que abans he dit i que pel temps, ja en vies d'acabament, no repetiré.

Per tant, es tractarà –ja tindrem ocasió de debatre-ho entorn de la Moció– de veure si el Govern de la Generalitat promou un canvi, que evidentment comporta intervenció a Madrid, un canvi en aquesta concepció radial, aquesta concepció centralista, autocràtica de la qüestió econòmica, que té una translació també en el camp polític.

Aquesta és la qüestió: si serem capaços de trobar el suport necessari perquè el Parlament es pronunciï per un model plural, per un model de lliure circulació de mercaderies i llibertat quant a actuació dels poders econòmics disgregats i no dels poders econòmics concentrats.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. La veritat és que amb aquest poc temps que tenim de traslladar-nos a algunes posicions, és difícil poder abastar tota la reflexió que tota aquesta matèria ens pot aportar, i que podria ser molt interessant, doncs, donar peu a un, potser a una sessió més tranquil·la i més aprofundida..., potser en algun context diferent, eh, d'aquesta cambra, no? Perquè amb el tràmit que tenim és difícil aprofundir en aquests pocs minuts.

Ara, jo el que jo no comparteixo és aquesta frase que diu vostè, diu: «No ens en sortirem, eh?, amb aquest model que tenim no ens en sortirem», diu. Bé, jo li he de dir que portem vint anys de democràcia, i Catalunya, amb vint anys de democràcia, Déu n'hi do! com se n'ha sortit, malgrat l'existència –que comparteixo amb vostè– d'aquest model, doncs, centralista que hem anat administrant.

Nosaltres, Convergència i Unió, el nacionalisme català que nosaltres representem, hem estat sempre treballant per construir un altre model d'estat, però des dels orígens; des dels orígens de la democràcia hem estat treballant per construir un altre model d'estat, i ho hem fet en els pilars bàsics, a les normes fonamentals; i ho hem fet amb tot el desplegament normatiu, des de la Constitució a l'Estatut i tot el desplegament normatiu, sempre ens hem estat posicionant en la defensa d'una altra concepció de model. I en això, doncs, no vull entrar en discussió amb vostè, perquè el podem compartir, i vostè, en principi, ens l'hauria de reconèixer, aquesta trajectòria d'intentar fer l'esforç des de Catalunya, de l'aportació per a la construcció d'un altre model diferent en l'àmbit de l'Estat.

I el que no comparteixo és aquesta visió negativa, no?, que no ens en sortirem i que Catalunya, amb tot això, i amb aquests contextos de concepció de model avui existent, doncs, el nostre horitzó més immediat és anar endarrere. Jo l'únic que li he volgut fer veure és que malgrat, malgrat ser això així, Catalunya està anat avui endavant, malgrat..., va endavant. I què pot fer el Govern de Catalunya? Doncs, el que ha de fer el Govern de Catalunya és prioritzar la inversió pública. És la manera de poder anar redreçant aquesta acció.

En aquest sentit, per exemple, el Pla d'infraestructures que el Govern de Catalunya triennalment ha anat elaborant, sempre ha anat orientant-se en la línia de fer l'acció supletòria a un concepte de model que, en definitiva, ens situava en una posició diferent. I la inversió, la inversió pública... –per a això jo he destinat uns minuts a fer-li veure que, malgrat això que vostè diu, l'acció i el capteniment del Govern de Catalunya és redreçar aquest estat de situació, posar en prioritat l'acció pública en la inversió pública–, i que la inversió pública a Catalunya, la que fa el Govern de Catalunya, és la més important; en els últims deu anys molt més important que la que fa l'Administració local globalment, i la que fa l'Administració de l'Estat a Catalunya. I per tant, aquesta és la nostra responsabilitat; la nostra responsabilitat és intentar contrarestar aquest marc de situació, a partir d'aquesta acció directa, doncs, a través de potenciar i prioritzar la inversió.

I veuran vostès, dintre d'uns pocs, pocs dies, quan discutirem el pressupost del 2002, com es posa de manifest –com vostè ha dit, i jo li agraeixo i li vull donar les gràcies per l'expressió que ha dit de reconeixement del que s'està fent en els darrers anys–, diu: «En els darrers anys s'està reconduint el pes, diguem-ne, de la inversió.» I, en aquest sentit, té vostè raó, i l'any 2002 es culmina l'esforç inversor més gran públic que mai s'ha fet a Catalunya, en els últims vint anys; fet per la Generalitat de Catalunya i fet per l'Administració de l'Estat a Catalunya. I el que fa la Generalitat de Catalunya és molt més superior al que fa l'Administració de l'Estat central a Catalunya, i és el més gran mai executat en tots els vint anys de la democràcia.

És a dir, capteniment del Govern en aquesta situació d'anàlisi –que no em puc estendre més, perquè no tinc temps per estendre'm més–, la resposta al Govern és aquesta: prioritzar la inversió pública, eh? I des d'una altra vessant d'acció política equilibrar o contrarestar els efectes derivats de la concepció d'un model que nosaltres també, doncs, discutim i critiquem, i intentem, doncs, redreçar des de totes les vessants que estan al nostre abast, no? I l'emplaço, doncs, a, en fi, a un dia aprofundir-hi més.

Però l'única cosa que li demano –i acabo, senyor president– és que en aquesta reflexió que fem sempre sobre aquesta anàlisi del pes relatiu de Catalunya i de la crítica a la concepció centralista que de vegades, des de l'Administració central de l'Estat es transmet a l'opinió pública, sapiguem valorar el que tenim, perquè, malgrat tot, avui Catalunya va més endavant que anys endarrere. I malgrat tot, avui, Catalunya, en el context dels propers deu anys que vénen, tenim les millors opcions i les millors perspectives que mai havíem tingut en relació amb altres temps i a altres períodes anteriors. I no

estic d'acord que les expectatives que avui té Catalunya –malgrat aquest model en què estem nosaltres inserits– siguin negatives davant del context de la Unió Europea i davant del context internacional de l'acció, diguem-ne, cap a Llatinoamèrica o cap al continent asiàtic.

Avui, Catalunya té unes molt bones opcions per poder continuar creixent en el futur...

El president

Senyor conseller....

El conseller d'Economia i Finances

I en aquest sentit, m'agradaria acompanyar a la seva reflexió la visió més optimista i més positiva de les nostres possibilitats futures que, malgrat tot i històricament, sempre ha estat així. Catalunya ha tingut capacitats pròpies per poder superar aquests models en què adversament l'ha anat debilitant, per poder encara evidenciar molt més capacitat de progressar, capacitat de créixer, capacitat d'avançar en la generació de riquesa en el nostre país, eh?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el foment dels regadius (tram. 300-00096/06)

La següent interpellació la formula l'excel·lentíssim senyor Ramon Vilalta, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre el foment de regadius i l'adreça al conseller d'Agricultura... Perdó, perdó, té la paraula vostè, senyora.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, avui, senyor conseller, li formulem aquesta interpellació sobre el foment de regadius, perquè és una qüestió que nosaltres considerem primordial, estratègica, per a la situació de l'agricultura, per a l'economia i per a l'equilibri territorial del nostre país. I volem saber què s'està fent en qüestió de regadius, quina és l'estratègia del Govern de la Generalitat, quina política de regadius estan prenent i volen prendre? Perquè, miri, nosaltres tenim una visió força crítica del que s'està duent fins ara des del Govern de la Generalitat, des del seu Departament. Creiem, veiem que no hi ha estratègia, que no hi ha planificació, no disposem d'un programa a mitjà termini, amb un calendari real, amb un finançament assumible per part de les administracions i sobretot per part dels regants... Estem veient una política de pedaços, de perdigonada, d'aquí a allà, de fer un rec allà on és més fàcil, allà on és més possible, però no hi veiem cap estratègia.

Hi havia un pla, l'antic Pla de regatges, de l'any 83, que ningú ja recorda, ni tan sols el Departament d'Agricultura, i que va guardar en un calaix, i, com a mínim, era una planificació; una planificació –és veritat– molt expansiva i poc realista, però era una planificació. En aquests moments no tenim cap planificació, senyor conseller. Ja li ho deia, com deia abans, anem actuant de forma improvisada, fent allò que podem, allà on és més fàcil, allà on no hi ha polèmica, però, de moment, els resultats són força negatius i força limitats.

En els darrers deu o dotze anys s'han transformat a Catalunya només unes 17.000 hectàrees, malgrat tots els anuncis que fan, malgrat totes les promeses que es fan, any rere any, de milers de milers d'hectàrees, de milers i milers d'inversió de diners públics en regadius. Però li diré quina és la realitat que no només veiem nosaltres, la realitat que veuen els pagesos i, sobretot, la realitat que no veuen aquells regants que fa anys i anys que esperen els regadius.

Hi ha uns retards clamorosos, va tot massa lent; hi ha unes deficiències tècniques inexplicables, en aquests moments, en molts projectes. I li ficaré només alguns exemples.

És veritat que els regadius, els projectes de regadiu tenen una lenta gestació: projectes, discussió amb els regants, acords econòmics, etcètera, però vol dir que hem de tardar tant i tant per fer un regadiu?

El canal Algerri - Balaguer, dissenyat l'any 54, es va iniciar el 91, es va paralitzar el 97 i, a hores d'ara, només es reguen unes 3.000 hectàrees de les 8.000 previstes. Es deia, ja, moltes..., relacions a l'hemeroteca que aquest regadiu havia d'estar acabat l'any 98. Vostè va anunciar recentment que serà l'any 2004, un altre retard.

Un altre exemple, el rec de la Terra Alta. La Terra Alta, molts regants diuen que arriba probablement amb vint anys, amb vint anys de retard. Probablement arriba una generació tard, aquest regadiu, senyor conseller. Però, de moment, és que ni tan sols es rega. Es va anunciar –vostè–, en una resposta parlamentària va anunciar que la primera fase regaria l'estiu del 2001, encara no reguen. Hi ha problemes amb l'escomesa d'una línia elèctrica i encara no es rega. Vostè, en una recent visita a la zona, deia que els problemes eren dels regants perquè no s'impliquen, perquè no hi creuen en el regadiu? Com hi han de creure, si fa més de vint anys que l'esperen i encara no reguen; encara no han vist una gota d'aigua.

Vostè més que ningú sap que el regadiu és una qüestió visual, és una qüestió d'efecte dominó, i l'exemple s'ha vist al canal Algerri - Balaguer. Quan han començat a regar, quan ha arribat l'aigua a les finques, tothom s'hi ha apuntat, tothom ha pagat allò que se li ha demanat. Per tant, comencin a regar, comencin a regar la Terra Alta i no pateixin que la gent s'apuntarà, la gent regarà. I si no fixi's l'exemple, un altre exemple, només cal referir-nos als exemples del regadiu del Segrià sud, que tampoc és un exemple precisament de celeritat. Es va iniciar l'any 94 i encara només tenim 3.400 hectàrees i és un regadiu força assequible perquè té poca dotació d'aigua.

Què passa al Segrià sud? Ai, al Garriga sud? Que tothom hi vol regar. Quan tothom ha vist els beneficis de l'aigua, perquè poden multiplicar per dos i per tres la producció –la producció d'oliveres, en aquest cas–, la gent s'hi apunta i paga el que sigui.

A la zona de les Garrigues hi ha municipis de secà que reguen amb aigua de boca i paguen fins a 150 pessetes metre cúbic per regar, perquè estan esperant l'aigua. Per tant, no és lògic que vostè demani als regants que hi creguin quan encara la Generalitat no fa allò que ha de fer, que és la celeritat necessària, la inversió necessària, la confiança necessària per invertir en tot els regadius que es prometen. No li vull parlar pas..., podríem parlar eternament sobre el projecte, el projecte estrella del seu Departament, el canal Segarra - Garrigues; anys i anys prometent-lo, anys i anys dient que estaria acabat l'any 2000 - 2001 i la realitat és que encara no s'ha començat. És normal que hi hagi recel, que hi hagi dubtes, que hi hagi escepticisme entre els regants.

Ara se'ns anuncia que començaran l'any 2002, i se'ns anuncia que en quatre o cinc anys estarà llest; no tenen fets ni els tràmits tècnics per tenir-lo. No tenen acabada..., no tenen ni començada ni en marxa l'avaluació d'impacte ambiental que ha de fer l'Estat, que ha de fer el Govern central. A nosaltres ens sembla que estan minimitzant el tema de l'impacte ambiental, el tema mediambiental d'una obra tan important com pot ser el canal Segarra - Garrigues i vostès van llançant, alegrement, dades, calendaris sobre una obra de tanta importància, sobre la que s'ha jugat tant i sobre la que s'ha fet tan electoralisme.

Un altre exemple, el tema del Segrià sud. El tema del Segrià sud, fins i tot, la seva licitació es va aprovar en un consell executiu de l'any 99, i res de res, ni s'ha començat, i encara estem canviant el projecte.

I entrem en el tema dels problemes tècnics, de les deficiències tècniques. Què passa, senyor conseller, amb el rec del baix Ter, el marge esquerre? Què passa que amb aquest rec, que és un nyap autèntic? Què passa que l'any 96 es deia que hi havia unes deficiències que repararien, que no n'hi havia per tant, que les juntes perdien aigua... Ara, no fa gaire, aquest mateix estiu, el seu Departament va adjudicar la reparació de la canonada principal per gairebé 600 milions, i els regants continuen queixant-se que no s'està bé. Qui pagarà la reparació? L'empresa constructora? Els regants hauran de tornar a assumir aquest error tècnic que tothom admet, fins i tot des de Regsa?

Hem vist un altre cas recentment, l'Algerri - Balaguer. No feia ni dos anys que funcionava el canal Algerri - Balaguer i s'ha rebenat un tram, s'ha enfonsat un tram del canal. Això no és massa normal en un regadiu de fa dos anys. Qui n'assumirà els costos? Qui els pagarà? Qui assumirà la responsabilitat d'aquestes obres mal fetes?

Podem parlar del rec de Pinell de Brai, que tampoc rega i que els regants se'n lamenten any rere any. Podem parlar de Sant Martí de Tous: 1.300 milions d'inversió i encara no dona els fruits esperats, etcètera.

Nosaltres creiem, senyor conseller, que és necessari que es concreti, que es planifiqui, que Catalunya tingui ja un pla de regadius com Déu mana; tingui ja una planificació del que s'ha de fer a curt i mitjà termini, amb un programa d'actuació, amb un pla de finançament real sobre què aportarà cada Administració, sobre què ens vindrà de la Unió Europea, sobre com i quan i de quina manera ho han de pagar els regants; de quina manera han de fer front a la seva aportació; i no només trampes aquestes, de si els diners vindran de l'Estat a través del Pla hidrològic nacional, a través del Pla nacional de regadius, a través de societats estatals, etcètera, etcètera.

I li avançaré una mica quines creiem que haurien de ser les prioritats d'aquesta planificació, d'aquest Pla de regadius que hauria de tenir Catalunya. En primer lloc, modernització. Modernització dels regs tradicionals, aquesta és la gran prioritat: modernització i gestió racional dels nous regadius.

En el tema de la modernització creiem que no s'està fent prou, creiem que s'està fent molt poca cosa, malgrat que vostè sap que la Unió Europea, per a la Unió Europea és una de les prioritats el tema de l'estalvi de l'aigua; no només per estalvi. Avui en dia, a Catalunya, encara es rega un 65% a manta o a gravetat i es perd aigua, temps, diners, eficàcia en la productivitat; no aconseguim la diversificació de regadius que volem, etcètera. Per tant, la modernització és l'opció preferent, i quan volem dir «opció preferent» volem dir implicació econòmica; volem dir que la Generalitat subvencioni allò que diu la Llei, que és el 70%, que s'impliqui realment en un programa autèntic de modernització d'un bon grapat d'hectàrees dels regadius històrics.

La següent prioritat seria acabar els nous regadius en marxa o a punt d'iniciar-se, prioritzant, mimant, fomentant especialment aquells que tenen un major interès social o territorial. Estem parlant, per descomptat, dels regs de suport, els regs de muntanya, etcètera. Ara hi ha una modificació legislativa en marxa perquè aquests regs puguin rebre una major subvenció. És aquesta, la línia; hem d'anar en aquesta línia i sobretot –sobretot–, senyor conseller, perquè això és el que diuen els regants, millorar les condicions de finançament perquè puguin fer front a la part del cost que els correspon.

Sobre els nous regadius, creiem que és hora de plantejar-se –els grans regadius; parlem dels grans projectes de regadiu, de grans dotacions d'aigua– que vagin acompanyats d'estudis seriosos que garanteixin la seva viabilitat econòmica i la sortida de les seves produccions en un moment, en un context europeu de produccions excedentàries. No hem encetat a Catalunya, encara, el debat sobre –el debat, seriosament– què s'ha de plantar als nous regadius. A Aragó, a altres comunitats, a Navarra, fa temps que es debaten què s'ha de plantar en aquests grans projectes; s'ha començat a parlar de biocarburants i de productes alternatius. Aquí encara no s'ha encetat aquest debat.

Nosaltres creiem que hem de fer nous regadius orientats al mercat, amb produccions de qualitat, i com a base, com a foment, d'una estructura més àmplia de transformació i comercialització en el marc d'un model, un model agrari, un model agroalimentari, que veiem que està funcionant. Vostè coneix i tenim exem-

ples prou eloqüents en aquests moments. Tenim exemples prou eloqüents a Lleida de les coses que estan fent les diverses empreses del sector agroalimentari: tenim una experiència de Copaga en associació amb altres empreses del sector agroalimentari d'Espanya; tenim la compra de L'Agudana per part de la cooperativa d'Artesa, amb bones perspectives; l'expansió del Grup Borges amb l'adquisició de la principal empresa de comercialització de carxofes dels Estats Units, etcètera, etcètera.

Sabem que aquesta és la via, sabem que aquest és el futur, i això ha d'anar acompanyat d'una política autèntica de foment dels regadius. Diguem que, per fer això, cal des de la seva Conselleria, cal des del Govern de la Generalitat un canvi de rumb –un canvi de rumb–, una nova política, una autèntica reprogramació del que s'ha de fer a curt i mitjà termini –a curt i mitjà termini perquè creiem que ha de ser abans del 2010..., 2008, 2010, que és el que marca el Pla nacional de regadius, o arribarem massa tard.

Per tant, cal aquest canvi de rumb, cal aquesta nova política en l'orientació dels regadius perquè sabem la via, sabem els beneficis que té, nosaltres creiem en el seu valor estratègic, la societat hi creu i, per tant, creiem que aquest és el futur de l'agricultura catalana, perquè sense regadius l'agricultura no tindrà futur –no tindrà futur–, senyor conseller.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Camps. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Josep Grau.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, en primer lloc, voldria testimoniar el meu condol per la mort del pare del diputat Ramon Vilalta, que per això no ha estat possible que fos aquí avui i vostè fes la interpellació en nom d'ell.

Em correspon, per tant, en nom del Govern, donar resposta a aquesta interpellació que el Grup Parlamentari socialista fa sobre la política de regadius a Catalunya. La política de regadius a Catalunya és una de les prioritats d'actuació del Govern en matèria agrària, atès que aquesta és una política bàsicament estructural, una política que incideix directament..., que és la política de la canya i no la del peix, aquella que incideix directament en la diversificació de l'economia productiva agrària del nostre país, i, d'una forma clara, en el desenvolupament econòmic i social de les zones on es porta a terme. Per tant, els regadius constitueixen un dels pilars fonamentals de la política estructural del nostre Departament.

Per tant, els exposaré quin és el programa; un programa establert des de fa molt de temps, un programa, a més a més, que es revisa anualment amb el Pla econòmic i financer de Regsa, que es va revisar el 30 d'agost de l'any passat i que s'ha tornat a revisar el maig del 2002.

Segarra - Garrigues. El canal Segarra - Garrigues serà evidentment la gran actuació del Govern de Catalunya en matèria de regadius els propers anys. I, tal com ja vaig exposar molt detalladament en la meua compareixença el 7 de juny en la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, aquesta actuació té un pressupost estimat de 185.000 milions de pessetes, dels quals 131.500 corresponen al Govern de Catalunya. El sistema Segarra - Garrigues posarà en funcionament 70.000 hectàrees de regadiu, funcionant els regadius –70.000 hectàrees–: 50.000 del marge dret i 15.000 del marge esquerre, i que afecta uns vuitanta municipis, vuitanta termes municipals, de la Noguera, la Segarra, l'Urgell, les Garrigues, el Pla d'Urgell i el Segrià.

S'ha iniciat el procés de concentració parcel·laria, i aquesta, durant el 2001, correspondrà a una àrea, ja, de 26.000 hectàrees de la zona regable; en concret es tracta de la compresa entre els termes municipals de Ponts i el de Verdú, perquè ens situem geogràficament... –molts dels quals ja han estat aprovats amb decrets pel Govern.

El reg de la Terra Alta. Al reg de la Terra Alta ja s'ha iniciat les obres corresponents a la segona fase, que afecta una superfície de 1.683 hectàrees, que és previst que estiguin finalitzades durant el mes d'abril de l'any 2003. En els propers dies –aquests dies, aquest mes– està previst que finalitzin les obres de la fase primera, que es regaran 907 hectàrees; i les proves corresponents de reg es faran ja en aquest novembre, desembre. Així es podrà gaudir del regadiu durant la propera campanya de l'any 2002; per tant, la propera campanya.

El regadiu de l'Algerri - Balaguer. Després que ja entrés en funcionament el regadiu al terme d'Algerri el passat 27 de setembre, va ser inaugurada la xarxa de regadiu al terme municipal d'Albesa, que afecta una superfície de 2.165 hectàrees, de les quals 1.050 es regaven ja des del 17 de març, anticipant-nos –en el projecte, en el procés de finalització de l'obra– cinc mesos de la data prevista en el contracte de l'obra.

El regadiu de Torres de Segre –que forma part també d'aquest paquet, d'aquest bloc, d'aquest programa de regadius que té el Govern de Catalunya– afecta una superfície de 1.500 hectàrees i està previst que estigui finalitzat durant el mes de març de l'any vinent; per tant, vol dir que, en la propera campanya 2002, ja estarà en marxa, el regadiu.

El regadiu de recolzament del Garrigues Sud. Aquest afecta una superfície de 1.600 hectàrees. I –com vostè coneix perfectament– les dues primeres fases, de 3.500, han suposat un impuls molt important per a la comarca, sobretot pel reg de recolzament tant per als conreus d'olivera com d'ametller, que han triplicat en alguns casos –en molts casos i sobretot en l'olivera– les collites, i, a més a més, donant una qualitat a l'oli que està guanyant –està guanyant– els premis en els panells de tast. I s'ha començat ja la tercera etapa; la tercera etapa està en una fase important d'execució d'obres, s'ha fet ja la primera presa, i en aquest moment s'està ja tantcant el projecte de la quarta etapa, que és Juncosa, Bellaguarda i els Torms.

El reg de la Palma d'Ebre. S'ha posat la primera fase, l'embassament, una inversió de 500 milions de pessetes, que ja està acabada, que en aquest moment ja s'està construint la xarxa de reg de les primeres 230 hectàrees de les 800 que representarà el conjunt del reg de la Palma d'Ebre.

O els regs del mateix Montsant, en el Priorat.

Altres actuacions previstes, a punt d'adjudicar, per a l'any..., per executar, començar a executar l'any 2002: el reg..., regs més petits, molt localitzats i molt més petits, amb una factura molt més petita: el reg de recolzament de l'olivera al Vilosell, que és previst iniciar ja en el mes de gener; el reg de recolzament a l'Espluga Calba, que també començarà el febrer de l'any vinent; el reg de recolzament de l'olivera a l'Albi, a la Pobla de Cérvoles i a les Borges Blanques, que també començarà durant el primer semestre de l'any vinent.

Les actuacions corresponents al Segrià Sud –al Segrià Sud. El Govern fa..., al Consell de Govern de deu fer tres sessions enrere ja varem aprovar la contractació de la canonada d'impulsió i el projecte de captació per un import de més de 2.000 milions de pessetes dels 11.000 que és la factura global del Segrià Sud, que permetrà regar 6.000 hectàrees de diferents termes municipals, i que si hi ha hagut algun retard en aquesta obra ha estat motivat perquè aquesta obra encavallava el reg, també, del Segarra - Garrigues i, per tant, s'havia de limitar quines eren les hectàrees que corresponien estrictament al Segarra - Garrigues i quines eren les del Segrià Sud; perquè vull recordar que el reg del Segrià Sud no era una promoció del Govern sinó una promoció d'una SAT que després, a través de les administracions locals, van adquirir, i després s'ha hagut de refer tot el projecte que la SAT i les administracions locals havien negociat en el seu moment.

El tercer tram de l'Algerri - Balaguer, que és Menàrguens, Torrelameu i Castelló de Farfanya, i Balaguer. En el cas de Menàrguens, Torrelameu i Castelló de Farfanya..., la concentració parcel·laria, en el cas de Menàrguens i Torrelameu, està executada ja; a Castelló de Farfanya funciona a bon ritme, el projecte, per tant hi ha hagut un canvi total d'actitud per part dels regants; i el que va més endarrerit és Balaguer.

Hi ha nous regadius també –d'alguns, precisament, presentat, el projecte, ja aquests últims dies–, posteriors a la captació d'aigües subterrànies, com són els regs de Rasquera i el Perelló, que entre els dos representarà un reg de suport aproximadament a 1.000 hectàrees d'oliveres i ametller; el reg de Freginals, mitjançant l'aprofitament d'aigües subterrànies a la comarca del Montsià, entre altres; o el reg del Mas de Barberans, que afecta una superfície de 400 hectàrees i que també s'iniciarà, l'obra, perquè es contractarà al llarg d'aquest hivern –s'iniciarà, l'obra–, també el 2002.

Això quant a regadius nous que estan previstos, que estan executant-se o que tenen previst iniciar les seves obres durant el 2002. Nosaltres hem apostat d'una forma clara per la política de modernització i millora de regadius, i crec que això..., fruit d'això és intentar donar empena a un projecte inicial, que hauria de ser el projecte marc en el qual emmirallar-se la resta de la

zona regable, que és el projecte de transformació d'un regadiu convencional a la zona de Linyola, a la col·lectivitat de Linyola, el qual es faria com a pla pilot precisament perquè hauria de ser l'inici del gran pla de transformació dels regadius històrics.

Portem quasi dos anys negociant amb la Comunitat de Regants d'Urgell i la Comunitat de Regants d'Urgell, satisfactòriament, a l'última assemblea, d'aquest passat mes d'octubre, va acordar ja encarregar allò que nosaltres li hem ofert fer, que és el Pla director de modernització del reg d'Urgell. No hem d'oblidar que són 70.000 hectàrees regades amb el sistema tradicional, i que nosaltres venim dient als regants, en diferents assemblees, que no podem regar al segle XXI igual que al segle XIX i que, per tant, hem de fer un esforç importantíssim. I, a més a més, forma part també dels annexos al Pla nacional de regadius i, per tant, en aquesta obra concretament, s'està en condicions ja de començar, per part de les SEIASA estatals, en aquest cas la Societat Estatal del Nord-est, aquest 2002, les primeres obres de modernització del canal d'Urgell. Com també hem encetat les converses amb el canal de Pinyana per ençar també el projecte del Pla director del que seria la modernització de Pinyana.

S'estan..., s'han executat o s'estan executant, per part del Govern de Catalunya, també, tot un seguit d'actuacions per a la millora de regadius, com són: la sèquia de Gualta, corresponent al reg del baix Ter, al marge dret –sèquia de Gualta–; la millora del reg de la Tallada, al regadiu del baix Ter, al marge esquerre; la bassa de regulació del canal d'Urgell al terme municipal d'Artesa de Lleida; les millores del canal d'Aragó i Catalunya –millores pactades, a més a més, amb el Govern aragonès i que compartim la despesa–; el revestiment de les sèquies Pregó i Bellet, al marge esquerre dels regadius del delta de l'Ebre; la millora de la sèquia de Bellmunt, en una segona fase, a la Noguera; el revestiment de la sèquia superior, a les Borges Blanques, del canal d'Urgell, o les millores del canal de Pinyana, entre altres.

Paral·lelament, el Departament d'Agricultura va convocar i té previst resoldre aquests propers dies del mes de novembre l'ordre d'ajuts per a les actuacions de millora de regadius executades pels propis regants dins de les seves pròpies col·lectivitats. Aquesta és una ordre amb una dotació de 440 milions..., que representarà una inversió de 400..., no: una subvenció pública de 440 milions de pessetes, que representarà més de 1.000 milions d'inversió per part dels regants.

El vicepresident primer

Senyor conseller, se li ha exhaurit el temps; encara té el torn de rèplica, posteriorment.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies a vostè. Per al torn de rèplica, la il·lustre diputada senyora Marta Camps té la paraula.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller, intuïa que em llegiria un llistat d'obres, un llistat dels regadius que han començat, que tenen projectats, que faran. Ja el coneixem. I coneixem els plans econòmics financers de Regsa. Jo en recordo tres o quatre, que he vist en aquest temps, i no se n'acaba complint cap. Un llistat fantàstic, senyor conseller, un llistat de milers i milers d'hectàrees, un llistat de regadius que, si els sumem tots, sumen més de 100.000 hectàrees.

Com pot ser, doncs, conseller –i aquesta és una pregunta directa–, com pot ser, doncs, que hi hagi aquest desfasament entre el que vostè diu, el que vostè promet, el que vostès, diversos consellers, prometen al territori, i el que realment inclou el Pla nacional de regadius, que és el document marc, l'únic document de planificació en aquestes moments que hi ha a l'Estat Espanyol? Com pot ser que al Pla nacional de regadius per a l'any 2008 –per a l'any 2008– només hi hagi 10.000 hectàrees a Catalunya, 10.000 noves hectàrees a Catalunya? Com pot ser, si vostè ens acaba d'anunciar, en un llarg llistat, per als propers quatre, cinc anys, més de 100.000 hectàrees? Com quadra això, senyor conseller? Quina és la seva influència a Madrid, de tal manera que el Pla nacional de regadius ens inclou 10.000 hectàrees noves i, d'aquestes, només 1.000 –només 1.000– per al canal Segarra - Garrigues, per al gran projecte estrella del seu Govern? Quin negoci fan vostès a Madrid amb el Pla nacional de regadius, senyor conseller?

I no em digui que totes les comunitats són iguals, eh? Aragó té 47.000 hectàrees i n'està negociant 25.000 més, i Andalusia 27.000 hectàrees, Castella i Lleó 49.000 i nosaltres gairebé a la cua amb 10.000 hectàrees, però, això sí, els seus llistats sumen més de 100.000 hectàrees.

Ens ha explicat les bondats del regadiu. Hi creiem. Li he dit abans: les bondats del regadiu hi són, però cal que els facin. No cal que anem amb aquest ritme tan minso de 2.000 hectàrees anuals, així no hi arribarem mai.

Ens vol fer creure vostè que farà 75.000 hectàrees del canal Segarra-Garrigues abans de vuit - deu anys, quan en dotze - quinze anys només n'ha pogut fer 17.000? El seu Govern només n'ha pogut fer 17.000 i ens vol fer creure que en els propers vuit - deu anys en faran 75.000 més del canal Segarra-Garrigues? És difícil de creure, senyor conseller. I, llavors, ens estranyem que hi hagi frustracions dels regants, ens estranyem que els regants no vulguin pagar mig milió de pessetes per hectàrea? No vulguin avançar. No és d'estranyar, comencen a estar cansats els regants de promeses i promeses i més promeses que no s'acaben complint.

I el finançament, senyor conseller?

Jo li preguntava abans de forma molt directa si hi haurà o no hi haurà un pla de regadius a Catalunya. Vostè no m'ha contestat. M'ha llegit el llistat d'obres. M'ha tornat a explicar el Pla econòmic financer de Regsa.

Quin és el programa de modernització? Més enllà del que faran les societats estatals? Miri vostè, ho farà la

societat estatal que ha creat el Govern central. La societat estatal que ha creat el Govern central obligarà els regants a pagar entre un 60 i un 80% dels costos –un 60 i un 80% dels costos–, perquè la societat estatal només finança, després els regants ho han de tornar en vint-i-cinc anys a partir del vint-i-sisè any. Vostè ho sap. En canvi, tenim una legislació catalana, que vostès no hi creuen ni apliquen, segons la qual el Govern de la Generalitat hauria de pagar un 70% de la modernització. No s'està fent. I ara deia: «Ens ho farà el Govern central a través de les societats estatals.» Bé, el Govern de la Generalitat s'ho estalviarà, però, al regant, li sortirà més car.

El Pla hidrològic nacional. Vostès venen..., presumeixen que faran moltes obres de regadiu a través del Plan hidrológico nacional. També sap vostè que la legislació estatal preveu que els regants paguin més que no pas la legislació catalana; malgrat que puguin pagar en millors condicions, però, pagaran més. Com ho farem? Tot plegat, aquesta fantàstica negociació del Plan nacional de regadíos i del Plan hidrológico nacional costarà més al regant, senyor conseller. O la Generalitat posarà la part que resta per tal que el regant no vegi gravada la seva situació?

Li he preguntat sobre el retard, sobre els nyaps de moltes obres. Sobre el marge esquerre del regadiu del baix Ter, no m'ha contestat. Què passa amb l'expropiació del canal de Sentmenat? Es farà o no es farà? El rec de Pinell de Brai que no acaba de funcionar. El reg del Segrià-sud, em diu que ja el farem. I jo li dic que fa tres anys que es van adonar que s'encavalcava amb el Segarra - Garrigues; vostès mateixos, els seus mateixos tècnics van superposar un regadiu amb l'altre i no se'n van adonar fins al cap de tres anys.

Senyor conseller, d'aquesta manera no podem anar. Com creuen vostès en el regadiu amb aquest ritme de 2-3.000 hectàrees, 4.000-5.000 milions anuals? Ja li he explicat abans que vostès diuen que és una opció estratègica per al país. Nosaltres hi creiem, que el regadiu és el futur. Creiem que no hi pot haver agricultura sense regadiu. Creiem que és la base d'una indústria agroalimentària moderna, que és l'única agricultura amb possibilitats de rendibilitat. Però sembla que vostès no s'ho creuen. No tenen voluntat, però tampoc no tenen acció. De moment no es veu per cap lloc. Això sí, llistats sí, plans economicofinancers molts, però acció, obra sobre el territori, nosaltres no en veiem. Però el més preocupant és que els regants tampoc no la veuen, senyor conseller.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camps. Per al torn de rèplica té la paraula el senyor conseller, senyor Josep Grau.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, jo ja entenc el seu paper, senyora diputada, perquè quan van presentar la seva oferta per Catalunya, per part del seu candidat i aspirant a la presidència de la Generalitat, la veritat és que en la

proposta de política agrària que es va deixar, que no va llegir –que entenc que ho va fer perquè fos per a tots més portable el seu discurs–, hi havia una sola plana en la qual la política de regadius, precisament, no representava una prioritat, que sí que ho és per al Govern de Convergència i Unió, per al Govern de la Generalitat.

Miri, jo, els propers mesos li deixaré llegir els documents que formen part del Pla nacional de regadius, per exemple, i als seus annexos, com totes les comunitats autònomes tenen, els corresponents a Catalunya, hi veurà que la política de regadius es fa des del Pla econòmic i financer de Regsa, es fa des del Programa de desenvolupament rural. I si vostè s'hagués mirat el Pla de desenvolupament rural veuria que una de les vint-i-una mesures és, precisament, la política de regadius, que sumen en el pressupost anual de Catalunya; i, per tant, l'altre són els acords en el marc del Pla nacional de regadius per Catalunya.

I les societats estatals financen el 50%, senyora Marta Camps, financen el 50%, i en el cas de Catalunya, aquelles obres que estiguin per sota –els finançaments a què fa referència en la Llei catalana, que són seixanta, quaranta en el cas de modernització, seixanta - quaranta en el cas de modernització, ho repeteixo–, el Govern de la Generalitat en els convenis corresponents hi afegirà el 10% per equilibrar igual que a la llei catalana.

Per tant, escolti, nosaltres sí que tenim un pla de regadius, si no tinguéssim pla de regadius no estaríem fent la política que estem fent. I estigui tranquil·la pel Segarra - Garrigues, que tindrà notícies els propers mesos del Segarra - Garrigues, i tindrà bones notícies, a més a més.

En fi, el que li parla té el costum de no prometre mai res públicament que no pugui complir, i menys quan ho fa en nom d'una cosa tan sagrada com és un govern, en nom del Govern de Catalunya. Per tant, estigui molt tranquil·la que aquest Govern –aquest Govern–, aquest Govern té un pla de regadius que està portant a la pràctica, però s'han de desfer moltes coses al llarg del temps que no són gens fàcils.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Escolti, nosaltres durant aquest any, primera, hem dotat d'una línia d'ajut per poder fer els avals a les comunitats de regants per part de l'Institut Català de Crèdit Agrari. Segona, donem suport a una proposta parlamentària del Partit Popular perquè es modifiqui l'aportació dels regants, pel que fa referència al reg de suport, tots aquells regadius de reg de suport que passin del trenta al quinze, és a dir, que l'aportació del Govern passi del setanta al vuitanta-cinc. I, a més a més, hem creat un instrument financer també de l'Institut Català de Crèdit Agrari de forma que els regants –els regants de la Terra Alta, per exemple, que vostè hi ha fet referència– tinguin un sistema per finançar la part que, a ells, els correspondrà, que és un 15% a partir que s'aprovi abans de Nadal aquest projecte de llei a què feia referència abans; la podran finançar a vint-i-cinc anys –a vint-i-cinc anys–, la part que correspon als regants, amb un crèdit personal sense hipoteca.

Per tant, jo crec que hi ha elements suficients. Jo no tinc aquesta visió catastrofista que té vostè, i entenc que la tingui perquè des del Govern la visió és la visió real del

que està passant en el país i no la visió catastrofista que es vol fer veure des de l'oposició, que entenc que és la seva feina però que jo no puc compartir en absolut des del Govern, perquè les coses són ben diferents.

Miri, hem canviat el bunyol per un nyap: ara ja hem avançat moltíssim. Vostè abans m'ha parlat de l'agroindústria, m'ha parlat de l'agroindústria i m'ha parlat de Copaga i L'Agudana. Escolti, qui hi ha hagut darrere de Copaga i L'Agudana? El Govern de Catalunya. A Copaga, amb un préstec de 1.000 milions de pessetes, perquè pogués sobreviure en un moment de dificultats, i a L'Agudana, mantenint-la viva els dos últims anys, amb avals des de l'Institut Català de Crèdit Agrari i amb un préstec de 1.450 milions de pessetes, aprovat recentment, perquè una cooperativa es pugui fer càrrec de L'Agudana, mantenint així l'activitat agroindustrial en una de les nostres comarques, en una comarca que no li sobra res des del punt de vista industrial i agrari, que és la Segarra. I, a més a més, mantenint dos-cents llocs de treball, que era també molt important des d'un punt de vista laboral, en una comarca que no li sobra tampoc res en matèria d'indústria i, per tant, de possibilitats de maniobra de la seva gent.

Per tant, finançament, sí, per tot el paquet de regadius, acabar els nous regadius. Plans de millora per estalvi d'aigua, però bàsicament per modernitzar les explotacions, bàsicament per modernitzar les explotacions agràries. Prioritat primera: no estalvi d'aigua sinó la modernització de les explotacions agràries, amb la seva concentració parcel·laria perquè les explotacions dels canals de regadiu tradicionals siguin explotacions modernes, siguin explotacions competitives. Perquè això és el que volem continuar fent.

I al costat d'això una de les vint-i-dues mesures del Programa de desenvolupament rural són, precisament, l'ajut a l'agroindústria, que vostè abans hi feia referència. I aquests dies s'està resolent un ajut de 6.000 milions de pessetes de subvenció que representa una inversió de quasi 45.000 milions de pessetes a Catalunya aquest any, amb l'agroindústria catalana, cooperatives, SAT, associacions de productors i SA.

Per tant, si no tinguéssim la voluntat...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Acabo, senyor president. Si no tinguéssim la voluntat de tirar endavant, de mantenir viva l'activitat agrària en el nostre país, no estaríem fent tot allò que estem fent en aquest moment i que continuarem fent al llarg del futur i durant molts anys.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. La següent... (*El Sr. Maragall i Mira demana per parlar.*) Té un minut, senyor... Un minut.

El Sr. Maragall i Mira

Miri, senyor conseller, jo li vaig dir en el debat de la moció de censura que vostè s'havia salvat perquè ho tenia relativament fàcil. I ho tenia fàcil perquè la comparació amb la falta de diàleg del seu predecessor era tan fàcil de superar i, en fi, tan a l'abast, que vostè ho ha aconseguit. Però, miri, el crèdit se li ha acabat, a vostè se li ha acabat aquest crèdit i ara el que ha de fer és fer i no parlar; no només dialogar sinó realitzar. I si resulta que vostès estan avançant a 2.000 hectàrees per any per arribar a no sé si són 170.000, doncs, ja podem anar esperant.

I, per últim, els regs són importants, però els regs han de produir un producte i aquest producte s'ha de vendre. I aquí és on la diputada acaba de dir el que jo em penso que és més important i que vostè encara no ha captat. Aquí, si no produïm per vendre, el que estem fent és enganyar la gent.

És a dir, més activitat, més ritme i, per altra banda, també, més mercat. Això és el que necessitem. I per tant, efectivament, més iniciatives com les que hem vist darrerament amb Copaga, amb Borges i amb altres empreses del sector agroalimentari, que jo crec que són en aquest moment un dels sectors de punta de la indústria catalana.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, permeti'm que li digui que aquesta és la línia que porta el Departament. Escolti, a mi, el crèdit que vostè em pugui donar em té relativament poc preocupat. A mi, el que em preocupa és el compliment del programa de govern de Convergència i Unió. I aquest compliment del programa de govern de Convergència i Unió es dona en la seva totalitat al final de legislatura.

I això és el que em preocupa, a mi. Perquè, a mi, el que em preocupa, com a representant del Govern de Catalunya i membre d'aquest Parlament és que el conjunt de les comarques de Catalunya que estan vivint bàsicament de l'agricultura i la ramaderia i de l'agroindústria puguin mantenir el seu nivell. L'agroindústria catalana representa el 22% del conjunt de l'Estat espanyol. Si no hi hagués la producció primer, no tindríem aquesta agroindústria.

I aquest és l'esforç que ha fet el Govern, el que fa i el que farà.

Moltes gràcies,

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural (tram. 300-00059/06)

La següent interpellació la formula al Consell Executiu l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló sobre la política cultural. Té la paraula.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Estàvem parlant de mercat i ara substanciaré una interpellació sobre política cultural i en el fons, també, parlarem una mica de mercat. Perquè la cultura no és que sigui un mercat, però sí que és situada en un context de mercat.

Aquests dies s'ha fet públic un estudi realitzat per la Universitat Autònoma de Madrid i la Sociedad General de Autores de España, que es titula *L'evolució de la indústria de la cultura i l'oci a Espanya*, per comunitats autònomes, i que fa referència al període 1993-1997. En aquest estudi sobre aquest període es diu, per exemple, pel que fa a vendes de productes culturals, que la Comunitat de Madrid està en el 48,2% i la de Catalunya en el 29%. I pel que fa a la taxa de creixement anual, d'aquesta evolució de la indústria de la cultura i l'oci, a Madrid la taxa s'ha situat, en aquest període del 93 al 97, en un 18,6%, mentre que a Catalunya s'ha situat en un 11,8%, sota la mitjana de l'Estat, que és d'un 15%.

Per tant, la cultura no és un mercat. La cultura sí que es troba en el mercat i, si hem de fer cas d'aquestes dades, en la situació del mercat la participació de Catalunya ha estat una participació que en els darrers anys ha anat minvant. Ha anat minvant per motius diferents, en part –en part–, també, per la incidència que hi tenen les administracions.

La Federació de Professionals de les Arts Escèniques i de la Música de Catalunya, que és una federació recentment constituïda que està formada per l'Associació Catalana d'Intèrprets de Música Clàssica, per la de Compositors, per la d'Actors i Directors Professionals de Catalunya, per la d'Escenògrafs, per la d'Escriptors en Llengua Catalana, Secció de Teatre, per la de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya, per la de Professionals de la Dansa de Catalunya, pel Sindicat Professional de Músics i pel Col·legi de Directors de Catalunya, aquesta Federació, com li deia, fa poc es va entrevistar amb vostè i li va lliurar un document en el qual reclamava duplicar per a l'any 2002 els pressupostos del Departament de Cultura, els pressupostos de la Generalitat destinats a Cultura.

Vostè sap tan bé com jo –i tan bé com les senyores i senyors diputats que són presents a l'hemicicle– que el pressupost de l'any 2000 eren 32.472 milions de pessetes, un 1,6% del pressupost de la Generalitat. Molt? Poc? No ho sabem. Comparem: el pressupost del Departament de Cultura, 36.000 milions; el de la Fundació La Caixa, 25.000 milions, que s'haurien d'invertir en programes socials i culturals i que avui no comentem, però que ahir, en part, el nostre Grup ja va posar damunt la taula i que ja sabem què n'opinaven la resta de grups parlamentaris, del que feien les caixes d'estalvis en aquest tema.

A veure, no vull parlar massa de pressupostos, perquè ja en parlaré més endavant, però, en tot cas, fer un comentari. Cert que es diu que el que és habitual en els governs és que tinguin una despesa en cultura de l'1%. És una despesa minsa, però es diu genèricament que és habitual. Aquí faríem una trampa si diguéssim que l'1,6% de la Generalitat és superior a aquest 1%; faríem una trampa, perquè aquí estem parlant d'un Govern que no té pressupost de defensa, que no té pressupost d'exterior. Sap vostè, també, que hi ha qui opina que la despesa hauria de ser un 1% pel que fa al cas dels governs dels estats, un 4% pel que fa als governs autonòmics o d'estats federats i un 8% pel que fa als governs locals. A Catalunya hi ha molts municipis que tenen una despesa superior a aquest 8%; al que hauríem d'anar és que la Generalitat tingués aquesta despesa del 4%, no li dic l'any que ve, evidentment, perquè partim de l'1,6, però sí que hauríem de fer una planificació que anés cap aquí. Ara bé, jo li dic que una cultura no és un mercat –la cultura pot estar en el mercat–, perquè la cultura té, com a element primordial, en el sentit primigeni, és a dir, d'allò que és essencial, en primer lloc la creativitat. Perquè en el fons, del que es parla en el mercat és de posar a disposició del consumidor allò que s'ha creat, que s'ha generat.

Les sales alternatives de Barcelona, que és un conjunt de diverses sales de teatre de la ciutat, de l'Artenbrut Teatre, la Sala Beckett, de l'Espai Escènic Joan Brossa, el Teatre Malic, la Sala Muntaner, el Teatre Nou Tantarantana i el Versus Teatre, que existeix a la ciutat, que no són ni les grans infraestructures –Teatre Nacional, Ciutat del Teatre, Teatre Lliure– ni són tampoc les grans empreses teatrals, són unes empreses, però, que marquen –diguem-ne– la tercera pota del teatre a la ciutat de Barcelona, la tercera pota del teatre a Catalunya. Les institucions, les grans empreses, els petits grups, petites sales, van fer públic un manifest el juny del 2001, en què, justament, posen l'èmfasi en aquesta necessitat de donar suport a la creació. Ens diuen: «Hem fet grans infraestructures» –a vegades doblades, a vegades no gestionades convenientment, és igual–, diu: «Hem fet grans infraestructures» –això ho tenim: Nacional, Liceu, Auditori, Ciutat del Teatre; tenim una xarxa professional que en alguns casos és millor, en d'altres casos no tant; en uns funciona millor, en altres casos no tant, però tenim una xarxa professional–, però ens diuen: «Si oblidem la creació, si deixem de banda la creació, si no ens adonem que la creació és a la base de tot aquest moviment, de tota aquesta complexitat, cometrem un error.»

Jo sé, nosaltres sabem, com saben vostès, que la tradició de la creació cultural, artística, teatral, musical a Catalunya és molt important. Vostè sap també que ho és, tot sovint ho ha estat contra l'Estat –perquè és com al franquisme–, que tot sovint ho ha estat malgrat les institucions i que avui en dia continua al marge de bona part de les institucions, i que aquesta vitalitat existeix. L'altre dia estava sopant amb el cònsol general de Suïssa a Catalunya i em comentava com les comunitats francòfones suïsses tenen tres *ateliers* per a joves artistes a Europa: un *atelier* a Berlín, un *atelier* a París –lògic, són els dos referents culturals de la societat francòfona com la germanòfona– i un tercer *atelier* a

Barcelona. I em comentava com en aquests moments tenen greus problemes per omplir l'*atelier* de París i greus problemes per trobar capacitat en els propers anys a l'*atelier* de Barcelona. Perquè les peticions dels joves artistes suïssos són venir a l'*atelier* de Barcelona, no anar a l'*atelier* de París. Per cert, també em preguntà, aprofitant l'avinentsa, si jo sabia què era això del Fòrum 2004, i li vaig dir que jo era un simple diputat del Parlament de Catalunya i que preguntes sobre metafísica no me'n fes, però, en tot cas, el que és cert és que hi ha aquesta creació, hi ha aquesta creativitat, i aquest pol de creativitat.

Per exemple, l'Art Futura, que és una trobada, un simposium, un congrés internacional sobre creació artística a Internet, de gran nivell internacional, va ser dut a Madrid, com altres coses, i enguany ha retornat. I ha retornat de Madrid a aquí justament perquè els promotors d'Art Futura deien que aquí hi havia una creació artística a Internet que ajudava molt a un certamen com el seu, que donava un coixí que no trobaven a Madrid.

Ara bé, tot això, és a dir, l'existència de les infraestructures, l'existència d'una creativitat real, té un perill, que és la desconexió. És un perill que estem intuïnt que està succeint en els darrers temps. És a dir, la desconexió entre aquestes grans infraestructures i la creativitat jove, la creativitat de base, el món de creació que existeix. Hi ha hagut ara un debat sobre una actuació d'una artista, no diria pop, de música culta contemporània en el Liceu. En la música culta contemporània al Liceu, s'ha girat un debat; sortosament, no ha passat com al Teatro Real de Madrid, on no ha pogut actuar, sinó que aquí sí que podrà actuar al Liceu. Però aquests debats són els que hauríem, des del Departament de Cultura, d'agilitar, solucionar, imprimir, moure. El que nosaltres demanem –i, en tot cas, a la posterior intervenció insistirem–, demanem un pla, un lloc de debat entre els joves creadors, entre el món de la creació, un pla de suport per a aquests joves creadors, una obertura de les infraestructures a aquests joves creadors. Perquè un art sense avantguarda és un art que no té futur, i si l'art no té futur, el mercat se'n enfonsa, no només el del present, que el tenim fluixet...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bargalló Valls

...sinó el del futur.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Senyor conseller, té la paraula.

En un moment determinat, m'ha semblat que el senyor diputat tenia una visió de la metafísica més heideggeriana que no aristotèlica. (*Rialles.*)

El Sr. Bargalló Valls

Podria ser.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Senyor president, senyores i senyors diputats, benvolgut diputat Bargalló, jo voldria començar per un tema que vostè ha començat, que és aquest estudi que s'ha fet a Madrid. Jo voldria deixar clar que és un estudi fet entre l'any 94 i l'any 97, que, a més a més, intervén en aquest estudi, a part del que es diria cultura, esports, parcs temàtics, loteries, toros. Li vull dir una dada que no ha sortit enlloc i que en l'estudi, que m'ha arribat fa dos dies, suposo que com a vostè, doncs, una cosa que em sembla positiva –després li diré altres coses del que em sembla aquest estudi–, doncs, que Catalunya té més empreses o més indústria cultural i d'oci que cap altra àrea de l'Estat espanyol. Concretament, Catalunya té 22.922 empreses, en aquest estudi, i Madrid en té 20.275. O sigui, tornem a estar en aquelles situacions, que és molt de Catalunya, de moltes empreses, potser més petites i mitjanes, però em sembla positiu que en tinguem 22.922 i que siguem la més potent.

Una altra cosa que no aclareix és com distribueix això per autonomies, i tinc la impressió que ho està fent per raons fiscals, amb la qual cosa ens tornariem a trobar que tenen el consum aquí a Catalunya, poden tindre el domicili fiscal a Madrid, amb la qual cosa provocaria aquest diferencial del 48 i el 29,5 quant a les vendes a Catalunya. I a més hi ha un altre fet molt clar: el que és segur és que aquest estudi sí que deu incorporar el sector audiovisual, que vol dir les sis televisions que hi han a Madrid, sis, que, evidentment, emeten a tot l'Estat espanyol, que, evidentment, Catalunya té un consum molt alt d'aquest tema, però que computa a Madrid i la facturació va tota a Madrid. És a dir, sis televisions a Madrid de dimensió estatal, enfront d'una televisió autonòmica més televisions locals, aquí ja no és que ens doblin, no, aquí ens fumen una pallissa de deu a una.

Si entrem al cinema, què ens passa? Totes les *majors* americanes, domicili a Madrid. Amb un gran consum a Catalunya, però fiscalment estan domiciliades a Madrid; com que l'inici és fiscal, tot això es computa a Madrid. Ho dic perquè aquest diferencial de 48-29, que –repeteix– en aquests sectors té aquestes conseqüències, em sembla un estudi com a mínim per analitzar. Però, així i tot, crec que és interessant; l'aprofundirem i, en qualsevol cas, sí que demostra un fet, que, per exemple, al sector audiovisual tenim problemes seriosos en el sentit aquest: sis televisions, una televisió.

Un altre punt que vostè ha tocat que m'agradaria tocar, que és el famós tema de doblar els pressupostos. A veure, nosaltres, aquest any 2002, en aquest pressupost que s'entregarà en breu, no doblarem, però sí que fem únicament, molt i molt important, el més important que s'ha fet els últims vint anys –diguem–, perquè sí que entenem que la cultura ha d'incrementar i que en aquests moments hi han necessitats en el terreny de la cultura que volem assolir. Dit això, aquests 32.472 milions de l'any passat és la inversió més potent en cultura de cap autonomia de l'Estat espanyol, i a Espanya, a l'Estat espanyol, hi han autonomies com Andalusia, amb més població que Catalunya, Madrid, amb una població altíssima, i, per exemple, Madrid la doblem, i Andalusia, també quasi la doblem. Per tant, jo diria: «Estem d'acord amb vostè, què hem d'invertir

més?», i que en aquest pressupost jo crec que s'endurà una sorpresa favorable en aquest sentit. Sí que és cert que som l'autonomia que de llarg invertim més en cultura.

Un altre aspecte, que és sobre els percentatges. A mi sempre em posen d'exemple el Jack Lang. Doncs, bé, l'actual ministre de Cultura a França, que és un altre país que tots posem com a exemple de com ha de ser la cultura i com s'ha d'invertir en la cultura, que és França, deia fa uns dies a la premsa d'aquí a Catalunya, deia el ministre: «És possible que en el 2002, si em fan cas al Govern, arribarem per primer cop a la història a l'1% del pressupost», a França. França no ha arribat mai a l'1%, i el senyor Jack Lang, que és l'exemple de ministre de Cultura, va situar el pressupost, amb un gran esforç, al 0,7. Vostè ha dit molt bé que estem a l'1,6, aquest any el pujarem.

Clar, llavors em diu: «La Fundació La Caixa, 25.000 milions.» Jo estaria d'acord amb vostè en el sentit que molts d'aquests milions no vénen a Catalunya, van a fora. Però, per exemple, en el pressupost de Cultura s'hi ha d'afegir, sí, el que sí que ens aporta la Federació de Caixes, que són 1.000 milions de pessetes més, i estaríem en 33.400, i hem de posar els temes de l'esponsorització, que estem aquí amb uns altres 1.000 milions de pessetes més, i estaríem en 34.000 quasi 35.000 milions, i hauríem de posar també l'1% cultural, que invertim en cultura, que no hi és en aquests 32.000. Per tant, ens situaríem, en aquest any 2001, en un pressupost que estaria al voltant dels 37 - 38.000 milions de pessetes, que –repeteix– no és suficient, però que no són aquests 32.000 que parlem. O això que anem dient cada any que doblem, clar, jo em trobo que després, per exemple, quan llegeixo el discurs de l'altre dia del senyor Maragall, em trobo que diu: «Doblaurem en quatre anys.» No doblarem en un any, de cop. Per tant, jo crec que ens hem d'acostar, evidentment, a un pressupost que vingui a ser el doble de l'actual, en aquesta progressió que –repeteix– en el 2002 ja iniciem.

Dit això, vostè ha entrat molt clarament en la importància de la creativitat, que estem cent per cent d'acord, i jo diria que aquest país té el nivell cultural que té, i té la història que té, i sobretot en àrees molt concretes, com podria ser l'art, gràcies al seu gran nivell creatiu i al seu gran talent. I això segueix existint; jo diria que és de les grans forces. Per exemple, en el terreny del cinema, que, per dir-ho així, és un sector que jo crec que està canviant positivament, però que encara no som, evidentment, la potència que voldríem que fóssim, ni tenim la importància..., resulta que a nivell qualitatiu, a nivell creatiu, som un cinema amb un gran èxit. És a dir, que un director tan jove com el Marc Recha l'any passat estigués al Festival de Cannes, que és el gran festival qualitatiu del cinema europeu, vol dir que creativament tenim talent. L'últim any, a tots els festivals importants de cinema hi ha hagut produccions catalanes; a San Sebastián, la pel·lícula del director Guerin *En construcción* ha sigut una pel·lícula supervalorada pel Festival, pel jurat, i crec que tot això demostra que tenim talent.

En el terreny de les arts plàstiques, tenim un passat esplendorós –segle xx–, però tenim també un present absolutament esplendorós. No fa gaires dies vaig tenir

l'oportunitat de veure la mostra que a Girona s'exposa, que recomano a tots vostès que hi vagin, una gran mostra de l'Antoni Tàpies, a la Fontana d'Or. La Caixa de Girona fa una magnífica exposició de l'Antoni Tàpies. I em deia el mestre Tàpies que, en aquests moments, el nivell creatiu del país en el terreny de les arts plàstiques és un nivell molt alt i molt potent, i molt comparatiu i molt competitiu amb qualsevol art que s'estigui produint en aquests moments a Europa i en el món.

En el terreny literari, un gran escriptor català deia que, en aquests moments, la literatura que es fa en el nostre país és una literatura competitiva amb qualsevol literatura que es fa en el món. Per altra banda, aquesta creació està provocant dues coses. Una: s'està incrementant la producció en tots els terrenys, que és un altre factor molt important. És a dir, es fan més llibres que mai –més llibres que mai!–, més representacions teatrals que mai en el país; d'aquestes, el 70% de les representacions que s'han fet en el país, en l'últim any, han sigut produccions fetes a Catalunya per grups catalans –aquest és un altre factor positiu. En cinema estem en aquests moments produint un producte d'un alt valor qualitatiu, absolutament valorat en els festivals més importants que hi han en el món. En el terreny de les arts plàstiques, el conjunt d'exposicions que es fan a Catalunya és molt important, que hi han xifres que estan –però no voldria entrar en una dinàmica de xifres– en un nivell molt alt. I estem donant un important suport a aquesta creació. El total que estem invertint en el terreny de la promoció cultural, d'aquest món que seria les indústries culturals, com vostè plantejava, i que té aquest món creatiu..., hi estem dedicant de l'ordre dels 10.000 milions de pessetes l'any, només en aquesta àrea de la promoció. Em sembla que és prou significatiu.

Vostè parlava i diferenciava les sales alternatives, en el món del teatre, el teatre institucional i el teatre privat. Nosaltres estem recolzant les tres àrees, iestic d'acord amb vostè que en les sales alternatives hem fet i hem de fer un esforç especial, perquè ens sembla que estan fent un teatre absolutament potent, molt viu, molt creatiu i molt alternatiu, que genera una gran aportació en el teatre que es fa en el nostre país, que jo crec que és d'un magnífic nivell. Però també voldria que valorés que el Teatre Nacional, per exemple, també està fent un foment de la jove creativitat de noves obres que em sembla molt positiu que faci. És a dir, ja no només ho han de fer les sales alternatives, que ho han de fer; però la mateixa estructura del Teatre Nacional, que té la sala gran, la sala petita i els tallers, permet que pugui fer una dedicació a la jove creativitat i a les produccions noves que em sembla molt positiva, i hem de seguir en aquesta línia.

I al futur Lliure, que ja no l'hem de veure com una alternativa al Teatre Nacional, perquè no és aquest el plantejament que estem fent, sinó que ha de ser una altra oferta d'una fundació privada amb vocació pública i amb un suport públic, també li hem demanat, en el seu contracte programa, que actuï en la mateixa línia de fomentar la nova creació, el teatre alternatiu, i que permeti aquesta creació important que li permeti desenvolupar-se a llarg termini en el conjunt del país.

El mateix podria dir en el terreny de la música. També des de L'Auditori o, com deia vostè molt bé, del Liceu

darrerament..., el Liceu ja no és només un centre d'òpera i dansa, sinó que permet veure un *rock* o una música contemporània, com vam veure diumenge passat, absolutament suportat tant per l'Ajuntament com pel Departament de Cultura, que són els que estem en aquest Liceu. El mateix diria amb L'Auditori: també, evidentment, ha de ser tindre una gran sala simfònica, una gran sala de cambra, però, en aquesta sala simfònica, hi hem de veure tot tipus de música, i ho estem veient darrerament, quan vam veure l'any passat una magnífica intervenció de 150 tenores en l'any de la tenora. És a dir que està molt bé que això es faci a L'Auditori. Per tant, aquesta és la línia que intentem estar treballant en aquests moments.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, les comparacions sempre són odioses en temes de política cultural; en qualsevol tema, però en el cultural més encara. I en les comparacions amb Madrid, també hi caiem tots, eh?, hi caiem tots. Ara, clar, comparar-nos el pressupost de la comunitat autònoma de Madrid amb el pressupost de la comunitat autònoma catalana és molt perillós, perquè aquí hi ha un element que distorsiona..., dos elements que distorsionen: per un cantó, les infraestructures històriques que Madrid té en el seu territori, producte dels anys i panys d'inversions estatals només a Madrid, i segon, la continuació del suport de l'Estat a les actuacions culturals que es fan a Madrid, que aquí no hi són. I vostè sap perfectament que aquí no hi són, i en part ens n'alegrem, que no hi siguin, fetes per l'Estat, però blasmem que l'Estat no ens doni els diners que siguin comparables amb els que inverteix a Madrid. Nosaltres no volem que l'Estat intervingui aquí: volem que aquí hi hagi els diners que l'Estat té en les seves intervencions a Madrid. Per tant, diguem-ne, la comparació és una mica diferent.

Segon, ja sabem que avui vostès han tingut reunió de govern, a les nou del matí, per aprovar els pressupostos –i, per tant, ja deuen estar aprovats per vostès–, i que la setmana que ve ens arribaran aquí i que més o menys hi deu haver uns cinc mil milions més en el Departament de Cultura, si els nostres informes no acaben de ser incorrectes; ja veu que els talps que tenim existeixen, però no deuen tenir encara una entrada, a l'alt nivell, suficient com per passar-nos informacions completes. Bé, segurament doblar per a l'any 2002 era un pressupòsit excessivament lloable. Jo, que vostè es comprometés a doblar en quatre anys, ja ho trobaria molt positiu.

En tot cas, parlant de tot això, jo el que voldria preguntar-li ara, directament, és com tenim el Pla 2001-2004 per a la reindustrialització cultural i el foment de la creació cultural, que promogui, a més a més, la xarxa única d'infraestructures bàsiques en els aspectes patrimonials i creatius, d'acord amb altres administracions, Pla que aquest Parlament va instar el Govern que el fes, el 16 d'octubre de l'any 2000, en les resolucions posteriors

al debat de política general de l'any 2000, i que, que nosaltres sapiguem, encara no en sabem res. I, com que el Pla és 2001-2004, com comprendrà, no sé si Aristòtil, Plató o quin filòsof, però..., és molt difícil conèixer el Pla per al 2001 quan l'estem acabant. Això, diguem-ne, ja va més enllà de la metafísica i del control del temps.

El president

El temps, en metafísica, és una figura kantiana.

El Sr. Bargalló Valls

Evidentment. Per això ens agradaria saber com tenim el Pla i si ara el Pla, en lloc de 2001-2004, és 2002-2005, o com ho tenim i quan ens el presentaran. Perquè aquest Pla justament parla de les dues coses que hem parlat nosaltres avui aquí, és a dir, de l'existència de la realitat de la cultura com a mercat, però del fonament de la creació per la necessitat de l'existència de la cultura.

El nostre país és, sens dubte, un país d'una altíssima tradició de creació cultural, i d'una tradició cultural creativa molt innovadora; és un país on les avantguardes sovint han tingut més seguidors que els classicismes –després els classicismes han tingut més suport institucional que les avantguardes, però això és així tradicionalment. Jo el que demanaria al Govern i a les administracions és la gosadia d'apostar per la creació, la valentia d'apostar per la creació. L'etapa de les infraestructures, la tenim, no superada, perquè mai serà superada, però la tenim força ben conduïda; ara hem d'anar a l'etapa del suport a la creativitat, del suport a la diversitat de la creativitat, a la joventut de la creativitat. I hauríem d'aconseguir que si els francòfons suïssos vénen a Barcelona a tenir un *atelier*, doncs, que els nostres joves creadors puguin també anar a altres llocs del món en *ateliers* nostres, perquè també la intercomunicació és una base fonamental de la creativitat; està molt bé que nosaltres acollim joves creadors, però podria estar molt bé que els nostres joves creadors fossin acollits per altres cultures també.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Cultura

Miri, senyor diputat... –senyor president, perdó–, jo estic d'acord amb vostè: no vull entrar en la dinàmica Madrid-Barcelona, perquè hi han coses que són òbvies, no? És a dir, sis televisions... Escolti'm, doncs, no hi ha res a fer. Sis a un... I això no ho arreglarem en anys, diguem-ne, no? Per decisions preses també fa molts anys, eh?; per tant, no és culpa només d'un, sinó que aquí és culpa de bastanta gent, diguem-ne.

Però sí que li vull dir una cosa: tampoc li he dit la xifra que ve de l'Estat aquí, que està sobre els cinc, sis mil milions de pessetes. Llavors, hi ha hagut anys, i concretament l'any passat..., quan sumes el que es gasta l'Estat a Madrid i el que es gasta la comunitat de Ma-

drid, sumes això amb el que ens gastem nosaltres més Madrid, els guanyem. Pot ser casualitat, però l'any passat... —aquest exercici el vaig fer i, si vol, l'hi enviaré—, hi guanyem, diguem-ne.

I hi ha un factor molt important que no l'hem dit i que vull dir-lo aquí molt clarament: les entitats locals, que vol dir ajuntaments i diputacions, fan..., i vostè ho ha dit al principi, i jo ho vull reconèixer i, a més a més, ho vull valorar i ho vull agrair, i cada cop que vaig a un lloc ho agraeixo, i sempre dic: «L'Ajuntament és magnífic.» I quan inaugurem una biblioteca, he dit: «Escolti'm, és magnífic», i felicito aquest Ajuntament que ha decidit invertir aquests diners, que nosaltres l'hem ajudat, però ho ha posat l'Ajuntament. Ho dic sempre, perquè, evidentment, les inversions que fan les entitats locals i diputacions són meravelloses, i tot això fa que en el país, en la cultura, entre tots, hi posem de l'ordre, gairebé, de cent mil milions de pessetes. I això són bastants diners, senyor diputat, bastants diners. I això demostra que les coses poden anar...

I això ens demostra que basar tot aquest estudi de Madrid del 97..., hi ha un fet també absolutament objectiu, que és: es crea més a Catalunya, es creen més coses, més producció en tots els terrenys i més consum en tots els terrenys, en tots. La gent va més al teatre, la gent va més a sentir concerts, hi ha més oferta i hi ha més demanda. I a més de ser un factor multiplicador..., i ho deia ahir en col·locar la primera pedra del Palau de la Música, deia: «S'ha produït un increment de quatre-cents concerts i escaig a sis-cents i escaig, i hem passat de sis-cents mil espectadors o, per dir-ho així, assistència en aquests concerts, a vuit-cents mil.» Vol dir, l'increment d'oferta que a tots ens preocupava, de dir: «Quan obrim Liceu, Auditori, Palau de la Música, això serà un drama», no ha sigut un drama, sinó que hem ofert més concerts i hi ha anat més gent. I això és l'altre factor positiu que vol dir que el país és capaç...

Però, per exemple, en festivals: 240 festivals, amb dades d'aquest estiu, cada vegada amb més gent. Premis literaris: espectacular, 1.230 premis literaris, que mouen, que han permès donar 1.000 milions de pessetes —que això no està en el pressupost aquest que li he dit fins ara— a nous creadors en molts casos; evidentment que hi ha alguns premis literaris que no són als creadors, però molts d'ells, nous creadors en el terreny de la narrativa, en el terreny de l'assaig i en el terreny de la poesia. Tot això són factors que intervenen en aquest procés de creació.

Vostè em deia que hem d'apostar per les avantguardes. Escolti'm, el Centre d'Art Santa Mònica, el 95% del seu esforç està en el terreny de l'avantguarda. Vénen artistes europeus a treballar a Catalunya, ens sembla molt positiu, perquè forma part d'aquest intercanvi. Però també, l'any passat, el Copecc va facilitar que noranta-cinc artistes catalans anessin a l'estranger; per tant, també estem facilitant aquesta sortida, i el Copecc, la seva funció fonamental..., es dedica a això: a intentar potenciar que artistes catalans de tots els gèneres puguin anar a l'exterior i puguin projectar la seva creació en l'exterior. Les línies que hem de treballar són fonamentalment aquesta: la creació, la creació d'avantguarda.

Això també s'està fent en el Liceu en aquests moments, amb grans crítiques en alguns casos, però, jo diria, superpositiu: muntatges avantguardistes fets al Liceu la temporada anterior, que van provocar una gran polèmica, però que em sembla molt positiva, i que en aquests moments demostra aquesta aposta clara, jo diria, del Govern i de les institucions que estem en el Liceu —que vol dir Diputació, Ajuntament de Barcelona i el mateix Estat— per fer una aposta clara i recolzar una direcció que està fent aquestes programacions, com el diumenge passat, en el cas del concert magnífic de la cantant Björk, de fer una aposta decidida pels sectors avantguardistes. Jo diria que això demostra aquesta voluntat d'avantguardisme, que no dubti que aquest Govern i aquest conseller..., està clar en els seus objectius de treball.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el foment de la creació, l'increment de la producció i l'afavoriment de la reactivació del mercat interior perquè les produccions audiovisuals catalanes responguin a les necessitats i les demandes dels espectadors (tram. 300-00676/06)

La següent interpellació, la formula l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu —l'adreça també al conseller de Cultura—, sobre el foment de la creació, l'increment de la producció i l'afavoriment de la reactivació del mercat interior perquè les produccions audiovisuals catalanes responguin a les necessitats i les demandes dels espectadors. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Em permetré, però, rectificar-lo, perquè aquesta interpellació no anava adreçada a l'honorable conseller de Cultura, llevat que la responsabilitat referida a la ràdio i la televisió dependents de la Generalitat s'hagi atribuït, a través d'algun instrument que jo desconec, al Departament que ell encapçala. En tot cas, veig al banc del Govern només l'honorable conseller de Justícia i el de Cultura; per tant, i en raó directa a la seva experiència en els mitjans, suposo que serà ell qui me la contestarà, però jo suposo que hauria de ser el responsable corresponent, que és el titular de Presidència. Jo no sé què és el que em dirà després el senyor Vilajoana, a qui li reconec coneixements més que suficients en la matèria, però és que, en tot cas, del que li penso parlar, senyor Vilajoana, tinc la sensació que difícilment vostè se'n pot fer responsable. Sí solidàriament, com a membre del Govern, però no d'una forma estricta i directa.

En fi, potser la descripció de la interpellació és llarga, però la voluntat amb la qual el Grup Parlamentari Popular presenta aquesta iniciativa no és altra que la de fer-li veure la necessitat de prendre les mesures necessàries per tal de posar fi, d'una vegada i per totes, al

desconcert que s'ha instal·lat als mitjans dependents de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Miri, senyor conseller, l'últim exemple són els pressupostos per a l'any 2002 de la Corporació. Sap quan varen ser lliurats als consellers? A les dotze hores d'abans-d'ahir; quatre hores després es sotmetien a votació. Vostè creu que en quatre hores els consellers estan en condicions d'establir un criteri mínimament sòlid i raonable respecte d'una qüestió tan complexa com és aquesta? En fi, només era a tall d'exemple, eh?, però jo crec que, quan parlem de desori o de desgavell, ho estem fent amb justificació sobrada. No creiem que l'executiu pugui aduir desconeixement d'aquesta circumstància, perquè, com bé recordaran, en començar la present legislatura, ja en vàrem parlar a bastament, de tot això.

Vàrem celebrar un ple monogràfic; en va sortir una ponència conjunta; havíem d'elaborar tres lleis, la primera de les quals, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, ja està feta, i crec que vàrem aconseguir –diguem-ne– un corpus legal que, pel que s'ha vist, ha començat a donar fruits veritablement interessants, però després de tot això hem assistit al que en podríem dir una actitud erràtica i voluble, no pas només del Govern, sinó també del Grup Parlamentari que li dona suport, respecte de la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, perquè en determinats moments hem pogut albirar un cert interès a promoure, a estimular, i, de cop i volta, tot això s'ha apaïvat, s'ha reprès aquest interès, s'ha tornat a ralentitzar, no sabem on som. I, és clar, estem parlant d'una ponència conjunta, raó per la qual és necessari que tots els grups parlamentaris actuïn en conseqüència.

Nosaltres mai no hem cregut que aquesta Llei hagués de respondre només al fet de produir la substitució del màxim responsable de la Corporació; el que creiem és que es fa absolutament i rigorosament necessari prendre mesures en aquest sentit, perquè hem parlat molt respecte d'aquesta qüestió, però no sembla que, independentment que el director general hagi, en la Comissió de Control, reconegut molts dels problemes que jo em permeto ara –diguem-ne– apuntar, que a continuació haguem pogut veure que, per part dels responsables de la Televisió de Catalunya o de la ràdio, de les Emissores de la Generalitat, hagi existit una voluntat d'esmena. No hi ha control, no hi ha autoritat, el director general ens dona la raó quan li diem que és un cert desgavell, però això no es nota. I, en fi, el que creiem és que tal com evolucionen les coses, cada vegada estem més lluny de poder assegurar la missió pública de Televisió de Catalunya que, recentment, per cert, ens recordava el Consell de l'Audiovisual.

S'ha pervertit tant la funció que en aquests moments qualsevol amb capacitat de decisió sobre un determinat programa es veu amb cor per establir la seva pròpia línia editorial. I no cregui que vinc a fer-li un memorial de greuges, senyor conseller, encara que podria. No vinc a dir-li, per exemple, que una persona ha estat contractada exclusivament per ridiculitzar el president del Govern –estigui tranquil, que li parlo del president d'Espanya, no del president de la Generalitat, no fos cas que se'm trasbalsés, perquè jo ja sé que des de Te-

levisió de Catalunya ningú no gosaria de fer-ho, això, ni de vostè ni de caps dels consellers.

No vinc a parlar-li tampoc de la tendenciositat amb què des de Televisió de Catalunya fan pam i pipa als conceptes de neutralitat i de pluralitat i de respecte a la veritat, quan, per exemple, es refereixen a joves antifeixistes per explicar qui són aquells que estan pervertint l'ordre públic, que estan posant cap per avall un barri sencer de Barcelona i que jo em permetria dir que sí són, efectivament, allò que és el contrari del que constitueix la seva qualificació, perquè jo no he vist feixisme més paradigmàtic. Ni tampoc vinc a dir-li que de manera deliberada s'utilitza el llenguatge com una arma ideològica, que també, que també senyor conseller. Com, si no, es pot entendre, per exemple, que a Televisió de Catalunya o a les Emissores de la Generalitat parlin de negociacions entre el Govern d'Espanya i el d'Euskadi? Escolti, vejам si ens entenem. Això no és producte de la casualitat –ara ja no li parlo d'aquelles coses que moltes vegades hem tingut oportunitat de comentar–, això respon –entenc– a una deliberada voluntat de produir les coses en un sentit concret, i si no ho controlen, doncs, escolti, pitjor encara. Només els falta col·locar la informació referida a Espanya en el capítol d'internacional, és l'únic que falta, és l'únic que falta. I tranquil, que tampoc li parlaré dels mapes significatius de la meteorologia ni coses semblants.

Li pregunto només una cosa, senyor conseller; ja sé que vostè no m'ho pot contestar, però, és clar, no tinc més remei que preguntar-l'hi a vostè. A què juga Televisió de Catalunya? Creu sincerament que és d'aquesta manera com millor es defensen els interessos dels ciutadans pel que fa als mitjans de comunicació de gestió pública? Creu que és aquesta la manera de servir la veritat i de respectar la Constitució i l'Estatut d'autonomia? Vostè creu que és entronitzant un aparell de televisió, com antigament feien amb les imatges dels sants, que els passejaven pels pisos i estaven allà una setmana, doncs, vostès creuen que fent això amb un televisor que serveixi per ideologitzar el personal és com aconseguir el fet que tots i cadascun dels ciutadans de Catalunya acabin pensant, actuant, reaccionant, sentint de la mateixa manera? Ho creu de debò, senyor conseller?

Jo vull suposar que no. En tot cas, nosaltres, el que sí li dic clarament és que no estem disposats a consentir que l'actual estat de les coses es perllongui ni un sol dia més. I aquesta és la raó per la qual li hem presentat aquesta interpellació, senyor conseller. No és suficient parlar d'una bona gestió, que, en tot cas, s'hauria de veure, o d'un bon gestor o de bons gestors; està molt bé, tot això, però per ser un *broadcaster*, per estar en el mercat de la televisió i competir, es fa necessari alguna cosa més; per parlar amb les professionals i per conèixer les seves inquietuds i, en tot cas, controlar i evitar que es produeixin determinats desoris, s'ha de saber el territori que es trepitja. És urgent, per tant, la professionalització dels mitjans de gestió públics, senyor conseller, i això només es pot fer –jo entenc– complint el mandat del Parlament, establint un contracte-programa, garantint la pluralitat no només dels serveis informatius, sinó en el conjunt de la programació, i assegurant –com li deia i li reitero– el concepte de servei públic

que té atribuïda la ràdio i la televisió dependent de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fernández Deu. Per al torn de resposta té la paraula l'honorable conseller senyor Jordi Vilajoana.

El conseller de Cultura

Senyor president, senyores i senyors diputats, benvolgut diputat senyor Ricardo Fernández Deu, miri, en primer lloc, dues coses: una, vostè fa la interpellació al Govern, per tant, li pot contestar qualsevol del Govern, primer tema. Però, vaja, per tant, li contesto jo. Però, a més a més, la seva interpellació era: quins són els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat pel que fa al foment de la creació, l'increment de la producció, l'afavoriment de la reactivació del mercat interior per tal que les produccions audiovisuals catalanes responguin a les necessitats i a les demandes dels espectadors? Home, jo, mirat això, vaig dir: «Em sembla que em toca a mi.» Per què? Perquè hem creat un institut que és l'Institut d'Indústries Culturals, del qual la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en forma part, i dic: «Home, això et toca a tu, Vilajoana», i vaig dir «meva».

Jo portava moltes dades on intentava demostrar-li una cosa que Televisió de Catalunya fa i fa molt bé, que és el foment de la indústria d'aquest país, ser la primera indústria audiovisual de Catalunya, i portava aquí dades sobre les hores de producció pròpia, la producció interna, la producció associada, el nombre de productors que treballen amb Televisió de Catalunya, que és amplíssim –he quedat absolutament esparverat que no ho recordava de la meua època–: 28 productores de continguts, 25 productores amb contractes signats de *TV movies*, etcètera, li volia parlar d'un pla de cent *TV movies* en tres anys meravellosos que farà Televisió de Catalunya, però vostè veig que m'ha anat per una altra banda i jo intentaré contestar el que pugui.

Hi ha moltes preguntes que vostè ha fet que jo crec que no li podria contestar ni el conseller de Presidència, però sí que crec que li puc contestar, en primera línia: estic totalment d'acord amb vostè que la nova Llei de la Corporació s'ha de tirar endavant i hi ha voluntat del Govern de tirar-la endavant al més ràpidament possible. Estic d'acord que hi ha hagut parades i aturades, però en aquests moments és clara voluntat del Govern tirar endavant aquesta Llei, i tirar-la endavant perquè crec que és raonable que la Corporació, que està treballant amb una llei del 83, necessita en el 2001 una nova llei que li permeti ser molt més potent.

En segon lloc, vostè ha fet alguns comentaris sobre el tema de pressupostos. A veure, hi ha una cosa que també em sorprèn: és que moltes de les coses que vostè ha plantejat avui aquí són típics temes que l'únic que li pot contestar i l'únic que crec que li ha de contestar és el director general, l'hi dic sincerament. I per això hi ha una cosa que es fa cada mes, i que jo durant cinc anys

hi vaig assistir encantat, que és el que se'n diu Comissió de Control, on els diputats estan durant dos, tres, quatre hores fent-li totes les preguntes que creuen oportunes al director general, i moltes de les que vostè m'ha plantejar a mi, estic segur que el director general li trobaria una resposta més clara de la que jo mateix li puc contestar, segur, però que segur que al conseller de Presidència li passaria el mateix que m'ha està passant a mi, que és entrar en aquest detall que en la Comissió de Control s'hi entra, ja clarament, s'hi ha d'entrar, i hi entra tant en informatius, com hi entra en programació.

Hi ha un altre fet molt important. En la Llei actual hi ha un altre organisme molt important, que és el Consell d'Administració, que a més a més, en la meua època –i estic segur que ara es deu fer igual– treballava per comissions; hi ha una comissió que es diu de Programació. Aquestes comissions es reuneixen, i estic segur que al director general i al cap de Programes li plantejegen molts dels problemes que vostè plantejava i que estic segur que els representants del Partit Popular en el Consell d'Administració segur que li deuen plantejar. També he vist avui a la premsa que s'han aprovat aquests pressupostos amb el vot de Convergència i Unió, del Partit Socialista, d'Esquerra Republicana i, com deia vostè molt bé, el PP no els va votar perquè va considerar que no tenia temps d'estudiar-los, perquè aquestes hores eren poques. Però també m'imagino que en aquest Consell d'Administració això es podria resoldre i, en qualsevol cas, segur que el director general li podria contestar, per què va passar això en una comissió de control.

Hi ha una altra cosa que sí li voldria dir. Vostè m'ha dit que una de les coses que li preocupaven era que s'havia dit en els informatius que parlaven del Govern d'Espanya i del Govern d'Euskadi. Com s'ha de dir? Ara li pregunto jo a vostè, no? És a dir, si jo parlo del Govern espanyol, diré el Govern d'Espanya, i si parlo del Govern d'Euskadi, diré el Govern d'Euskadi; si hi ha una reunió –jo crec, i ara l'hi dic sincerament, ara estic parlant com a diputat i com a conseller–, jo diria que el Govern espanyol i el Govern d'Euskadi s'han reunit. Em sembla que és així, com es diria el Govern de Catalunya i el Govern espanyol s'han reunit; em sembla que no és res d'extraordinari, ideològicament parlant.

Per altra banda, vostè parla de desori. Escolti'm, el que sí crec és que el desori o no desori l'analitza la Comissió de Control, sé que l'altre dia vostè va tenir una intervenció potent en aquesta Comissió de Control, allà és el lloc. En segon lloc, crec que en el Consell d'Administració, segur que aquests temes es deuen tractar, però sí que hi ha uns fets que són objectius. Primera, Televisió de Catalunya està anant molt bé d'audiència, està anat amb uns lideratges que s'han mantingut en els darrers anys i que s'estan mantenint en aquests moments, perquè té grans professionals, grans professionals que fan unes magnífiques programacions i, a més a més, treballa amb productores associades que estan fent uns productes francament molt competitius en aquest mercat i de gran qualitat. Per altra banda, a nivell informatiu també són els informatius de Televisió de Catalunya, com fa molts anys, els més vistos a Catalunya, i també en enquestes, no tinc dades recents,

però en enquestes que he llegit en els mitjans de comunicació segueix sent la televisió més ben valorada quant a la seva pluralitat, a la seva objectivitat, etcètera, front a altres públiques i, també, front a altres tanmateix privades.

Tot això fa que –repeteix– aquests aspectes concrets de programació, etcètera, jo entenc que el lloc adequat seria la Comissió de Control, el Consell d'Administració, les comissions que hi han dintre d'aquest Consell d'Administració. Per altra banda, jo diria que vostè planteja una cosa que és certa: la Llei de la Corporació s'ha de tirar endavant, és voluntat del Govern tirar-la endavant al més ràpidament possible i, a partir d'aquí, aquesta nova Llei crec que permetrà en aquesta Televisió de Catalunya tindre l'organització que permeti donar resposta, no a les preguntes que vostè em plantejava, sinó donar una resposta als reptes que té actualment la Televisió de Catalunya com a televisió, com a servei públic de televisió, però també que és la línia on a mi m'hauria agradat parlar-li més, perquè crec que hi ha notícies importants en aquest sentit, i que aquesta cambrà m'agradaria molt que conegués, doncs, de l'actuació tan important que té Televisió de Catalunya com a motor de la indústria audiovisual. I, en aquest sentit, per exemple, el fet que hi hagi un compromís que es pugui oferir, el fet que en els propers tres anys Televisió de Catalunya encarregarà i coproduirà, també haig de dir amb l'Institut d'Indústries Culturals, cent *TV movies*, vol dir trenta-tres pel·lícules a l'any, em sembla una aportació molt important en el terreny que abans parlàvem amb el diputat Bargalló, en el terreny de la creació, en el terreny del foment de la indústria, i tot això em sembla que és una de les grans tasques que ha fet i està fent Televisió de Catalunya.

Senyor diputat, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica té la paraula l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Si vostè, senyor conseller, considera que el fet que les produccions audiovisuals catalanes responguin a les necessitats i a les demandes dels espectadors no té a veure amb el que jo li he dit, doncs, escolti, apaguem i anem-nos-en. Bé és cert que, a partir d'un enunciat, el desenvolupament del discurs es pot produir com més li agradi o més li convingui a cadascú, com, per cert, vostè ens acaba de recordar de forma tàcita i brillant com acostuma.

En tot cas, senyor conseller, després de la descripció que vostè m'ha fet del procediment –diguem-ne– administratiu–, jo li recomanaria la lectura del Reglament del Parlament de Catalunya, perquè d'aquesta manera veuria que és en el plenari on s'han de substanciar aquells aspectes que, com és el cas, responen a una transcendència significativa i a un interès que ultrapassa l'estricta control puntual i concret a l'acció d'un determinat professional que està al front de les emissores de la Generalitat i de la Televisió de Catalunya.

Jo he parlat, efectivament, de la producció de la nova llei; el que no he dit en cap moment és que la nova llei hagi de ser la panacea universal; és a dir, aquest pot ser un camí, un procediment. Un altre procediment pot ser –i de fet ho és– la professionalització a la qual jo em referia. I, escolti, senyor conseller, no em parli de les audiències, perquè cada vegada que se'ls diu alguna cosa em diuen que Televisió de Catalunya la veu molta gent. Doncs, miri, precisament perquè la veu molta gent, hem de ser més curosos encara, i les quantitats, les magnituds, escolti, també són elements tributaris de ser manipulats com millor convingui, perquè si haguéssim de fer una conclusió respecte del que és la televisió de pagament, que és allò que reflecteix el que els espectadors estan disposats a comprar, ens portaríem les mans al cap, eh?, perquè veuríem que en el primer lloc del rànquing estan les produccions, per exemple, de pornografia, i en segon lloc del rànquing està el cinema més violent, i en el tercer...

Escoltin, no la quantitat ha de venir, en cap supòsit, a justificar la qualitat. I el concepte que jo modestament, en nom del Grup Parlamentari Popular, he vingut a fer-li avinent, no a vostè exactament, però en aquest cas a vostè, senyor conseller, és una qüestió estrictament qualitativa. Ja està bé que els programes de Televisió de Catalunya mantinguin una actitud de falta sistemàtica de respecte per persones honorables, ja està bé! I ja està bé, i més encara, quan sempre resulten tributaris d'aquest menysteniment, d'aquesta befa, d'aquesta desconsideració els mateixos. I ja està bé que cadascú, pel seu compte, pugui marcar-se la línia editorial que li doni la gana, i que, pel fet de tenir la responsabilitat de conduir un determinat programa, pugui fer el que li doni la gana en matèria de continguts i en matèria d'orientació del seu missatge, senyor conseller.

Jo crec que no hem avançat ni el més mínim. Al principi de la legislatura, senyor Vilajoana, vàrem començar aquesta legislatura amb un debat sobre mitjans de comunicació. Fixi's fins al punt que això és tributari de l'atenció d'aquest plenari, no de la Comissió de Control, del plenari, i un debat monogràfic sobre el tema. Allà vàrem parlar del contracte programa. Fa dos anys de tot això, i del contracte programa no se'n canta ni gall ni gallina. La Llei, doncs, miri, ponència conjunta, però, és clar, vull dir, ja estem, diguem-ne, instal·lats en l'estupefacció pel que fa a la «guadianesca» actitud de l'Executiu i del Grup que li dona suport. La professionalització, li acabo d'explicar; si això, senyor conseller, no és un desori, li ho diré en castellà: «Que venga Dios y lo vea!»

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Deu. Per al torn de rèplica, l'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Cultura

President, diputades, diputats. Senyor diputat, a veure, jo em reitero, evidentment, en aquest Ple pot portar vostè el que cregui oportú, però jo repeteixo que crec que la Llei marca una cosa molt important.

Una, que la Televisió de Catalunya és un organisme autònom, que depèn d'aquest Parlament, no depèn del Govern. Si jo li pogués contestar, tal com vostè m'ho demana, voldrà dir que jo controlo aquesta televisió i que la dirigeixo; la dirigeix el director general i el Consell d'Administració, i això, marcat per llei, és el responsable de tot això que vostè em pregunta. No, ni el conseller de Presidència, ni el conseller de Cultura, la Llei diu que és un organisme que depèn del director general i del Consell d'Administració, i diu a més a més la Llei quines funcions són les del director general, què pot decidir ell sol, què pot decidir, qui pot nomenar, qui pot treure, què ha de passar al Consell... Està molt regulat. Llavors, en el que estic d'acord amb vostè és dir: «això es pot canviar, perquè això no va prou bé», per això estem fent una llei nova. I en aquests moments el Govern està treballant en una ponència conjunta per fer-ho, val? Però ara, en aquests moments, el que li haig de dir és que no li ho puc dir a vostè, però qualitativament parlant. Escolti'm, repeteixo, funció del director general, del Consell d'Administració, on estan totes les forces polítiques d'aquest Parlament representades, i estic segur que fan una gestió magnífica.

Segon tema. Escolti'm, vostè no em faci aquest joc que fem sempre de dir: «quan l'audiència no és important, doncs, no és important, l'important és el qualitatiu, quan baixa l'audiència es diu que no es fa bé perquè no té audiència», això és un joc que no funciona. A veure, no estic parlant ara ni de la pornografia, que vostè em parla, ni estic parlant d'aquestes coses, no. Li estic dient una cosa que també és objectivament certa perquè surt publicat als mitjans de comunicació, és que es considera que Televisió de Catalunya fa una relació qualitat / quantitat de les més adequades que hi ha al país, i això ho diuen els mitjans de comunicació amb els estudis objectius que es presentin. Escolti'm, aquesta és la realitat.

Aleshores, em torno a centrar en les coses que crec que el Govern sí que pot contestar, que és dir: una, el finançament, Televisió de Catalunya en els darrers anys ha tingut un finançament d'aquest Parlament aprovat amb diner, allò, una sobre la taula, molt important. Segona, el contracte programa, sé que s'està treballant entre la Televisió de Catalunya i la Conselleria d'Economia i Finances, i estic segur que serem capaços d'arribar a un acord, i el que és cert és que el 2002 Televisió de Catalunya té els mitjans adequats per desenvolupar la seva feina, que és el que és important. I el contracte programa, doncs, ja l'elaboraran, el deuen estar treballant, però –repeteixo– el que és important és que Televisió de Catalunya ha tingut en el 2001 el pressupost que ha necessitat per desenvolupar la seva tasca; ho té en el 2002, es va aprovar per unanimitat, excepte el vot..., no per unanimitat, sinó amb el vot del Partit Socialista, d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió, i es va aprovar un pressupost que li permetrà desenvolupar la seva tasca el 2002.

Senyor diputat, repeteixo, preguntes que vostè em planteja de tipus qualitatiu no poden ser contestades pel Govern, no han de ser contestades pel Govern, perquè –repeteixo– és Televisió de Catalunya un organisme autònom que ha estat dirigit pel director general, pel

Consell d'Administració; respon a una comissió de control i respon davant del Consell d'Administració. Vostè té dret a portar això aquí, impecablement té tot el dret, però jo li puc contestar del que sí depèn del Govern. La ponència conjunta està elaborant la Llei –ponència conjunta, de tots els partits–, i quant al contracte programa, ja li deia que en el pressupost del 2002, Televisió de Catalunya va obtenir un pressupost aprovat per PSC, Esquerra Republicana i Convergència i Unió, que li permetrà perfectament desenvolupar la seva tasca molt positiva i molt reeixida de Televisió de Catalunya, l'any 2002.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vilajoana. *(El Sr. Fernández Deu demana per parlar.)*

Té la paraula, senyor Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, només per dir-li que jo tenia entès que el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió estava integrat per persones a títol personal, a proposta, això sí, dels grups polítics. No sabia que representessin o que reflectissin les votacions, els interessos o les opcions de les diverses forces polítiques.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, també pot...

El conseller de Cultura

Té tota la raó, senyor diputat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la infància en situació d'alt risc social (tram. 300-00018/06)

El dinovè punt de l'ordre del dia és la Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la infància en situació d'alt risc social. La presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i per a la seva exposició té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, voldria expressar en aquesta interpellació la preocupació, senyor conseller, i el malestar del nostre Grup Parlamentari, però també de les entitats, organitzacions, molts professionals i col·lectius ciutadans relacionats amb els temes d'atenció als menors desemparats i en situació de risc social.

Miri, la situació és insostenible, i estem parlant de col·lectius fràgils que necessiten una atenció i una protecció especials, i, amb tots els respectes, senyor conseller, vostès no se'n surten, o no estan fent els esforços necessaris per sortir-ne. Sóc conscient, senyor conseller, que vostè fa poc temps que està en el seu càrrec i que s'ha trobat aquestes coses en una determinada situació, precisament per això penso que el que hauria d'assajar és obrir noves vies, noves oportunitats, i no seguir pel camí que han estat fent fins ara.

Jo li voldria parlar de quatre qüestions que, al nostre entendre, són molt importants: del nou model d'atenció a la infància, dels recursos i necessitats, de la situació dels centres i serveis d'atenció i de la reforma de la Llei de protecció als menors. I li vull parlar d'aquestes temes, senyor conseller, per oferir-li acords i per dir-li que caldria tractar-los d'una altra manera, i que, en tot cas, si li vull oferir acords és perquè penso que hem de col·laborar tots perquè les coses vagin d'una altra manera.

El nou model. Hi ha una moció, la 6/VI, presentada pel Grup Socialista, aprovada el març el 2000, que demanava un nou model d'atenció a la infància. Pel que nosaltres sabem, aquest nou model no l'han fet; han tingut un any i mig per fer-lo, no l'han fet. No dic que no hagin fet coses, dic que no han aconseguit fer-lo, almenys amb els objectius que reclamava aquest Parlament. I per què ho dic això? Perquè si justament en aquest nou model calia implicar més els ajuntaments, atorgar-los més competències en tema d'infància i resulta que no han pogut consensuar amb els ajuntaments aquest nou model, fins a tal punt que han interromput les reunions amb les entitats municipalistes i, per tant, estan en suspensió, de manera que no s'ha pogut avançar; fins al punt que no han pogut fer la prova pilot a Lleida, com estava previst; fins al punt que no han aconseguit un marc de col·laboració amb la Fedaia ni han tingut en compte els professionals. Tant la Federació de Municipis de Catalunya com la Fedaia reclamen que es creï una comissió parlamentària per elaborar el nou model.

Senyor conseller, cal sortir de l'actual *impasse*. Què farà dijous, que té una compareixença prevista? Presentarà aquest nou model? Si el presenta, què farà? Ens repetirà el que l'anterior consellera ja ha dit en aquest hemicicle respecte a les línies bàsiques d'aquest nou model? Què més poden fer si no han aconseguit consensuar-lo amb qui l'ha d'executar? Per tant, no està fet.

Segona qüestió: recursos. Aquí hi ha una moció, la 16/VI, presentada pel Partit Popular, que demanava reforçar els recursos d'atenció a la infantesa. També aquí han actuat amb poca diligència, han posat pocs recursos de més i, fins i tot, més encara, han reduït places dels centres residencials. En els equips d'atenció a la infància continua havent llistes d'espera; un 15% d'infants amb proposta elaborada estan pendants de places. Hi ha temps d'espera que poden arribar als tres anys. Hi ha infants que no se'ls està aplicant, de cap manera, les mesures de protecció, i és preocupant en aquest context la insistència de la Generalitat a reduir el nombre de menors a protegir.

Resulta que els equips d'atenció a la infància han d'op-
tar per la contenció en el nucli, sense que els serveis d'atenció primària puguin actuar amb les famílies en

les quals hi ha aquesta contenció. La cobertura actual de recursos és del 3,54 per mil habitants sobre el total de menors.

Senyor conseller, vostè sap, suposo, que la mitjana europea és del 6, 32%, i ja no li parlo de països com Dinamarca que supera el 10%. Excepte Irlanda, tots els països europeus estan per sobre del nivell de cobertura que hi ha a Catalunya. Aquest és el model català? Aquesta manca de cobertura i de recursos d'atenció a la infància?

Cada any, senyor conseller, el síndic denuncia el maltractament institucional dels infants per manca de recursos idonis. No es pot treballar en condicions, els problemes d'agressivitat, d'atenció que hi ha en alguns centres tenen a veure justament amb això. Li demano, en aquest sentit, senyor conseller, pura i simplement que compleixi la llei, i li ho dic al conseller de Justícia. L'article 16 de la Llei de la infància diu que els recursos pressupostaris destinats a la infantesa han de tenir prioritat. Vostè creu, de veritat, que tenen prioritat avui?

Tercer aspecte: la situació dels centres col·laboradors. Miri, hi ha tota una sèrie d'entitats, els centres col·laboradors, que treballen amb una gran dosi de vocació, de voluntarisme, d'identificació amb allò que estan fent, i vostès n'abusen. I n'abusen perquè hi ha heterogeneïtat en els mòduls assignats, hi ha una gran arbitrarietat en el tractament dels centres. Miri, hi ha quaranta centres que tenen uns mòduls que van en l'any 2000 entre 6.000 i 7.000 pessetes, quaranta centres; deu entre 7.000 i 8.000 pessetes; dotze entre 8.000 i 9.000 pessetes; setze centres entre 9.000 i 10.000 pessetes; tretze de 10.000 a 11.000 pessetes; un de 13.000; tres de quasi 16.000, i un de 20.776 pessetes. Com es pot atendre amb equitat els infants amb aquests mòduls tan diferenciats? Quina justícia hi ha en el tractament que els diferents centres fan amb relació als infants? És arbitrarietat i és falta d'equitat, però és que a més a més hi ha precarietat. Fan treballar els centres amb una subvenció que no arriba a cobrir ni tan sols, en la major part de casos, el 50% del cost real que significa l'atenció a la infància. I a base de què va justament aquest dèficit? Doncs del personal, que cobra molt menys del que hauria de cobrar –no es pot cobrir ni tan sols el conveni que està legalment establert i al qual haurien d'acollir-se–, i de les prestacions als infants. I amb això, senyor conseller, hi ha una deslleialtat de l'Administració. Els convenis amb els centres, a més a més, els signen amb retard. Ara han signat, a l'octubre, a finals d'octubre, el que s'ha d'aplicar de forma retroactiva al gener d'aquest any. I, a més a més, posen als centres en una situació límit.

No és estrany que la Fedaia estigui plantejant fer un requeriment contra la Conselleria de Justícia. Els estan posant contra les cordes. Què més vol que facin? Que treballin gratis? És que sembla increïble que un tema tan delicat com és l'atenció a la infància, amb la situació de màxima fragilitat, hagi de ser encomanat en unes condicions de precarietat tan elevades.

El quart tema, la reforma de la Llei de protecció al menor. Per què volen reformar la Llei, senyor conseller? Creuen de debò que això solucionarà les qüestions conflictives i problemàtiques que ara hi ha pendants?

En quins continguts? Per què amb urgència? Proposen endurir les mesures repressives: la contenció, la retenció en el centre... Fan una proposta en definitiva contra l'infant. El dolent és el menor. No es plantegen en quines condicions se'ls pot atendre? Quina responsabilitat té l'Administració? Si no hi ha recursos suficients, si qui els ha d'atendre treballa en condicions precàries, vostè creu que s'ha de plantejar una reforma d'una llei en què el culpable de tot això és el menor? Li demano, senyor conseller, en nom del Grup Parlamentari, que retiri aquest Projecte de llei. I ho dic per poder-la fer d'una altra manera, per consensuar-la, per fer-la amb relació a un nou model amb cara i ulls d'atenció a la infantesa. I per això li deia a l'inici –i ara acabo, senyor conseller– que li estava oferint acords sobre el nou model: fem-lo. Li oferim la col·laboració del nostre Grup. Sobre finançament, s'han d'esmerçar més recursos. Sobre el tracte als centres col·laboradors i sobre la Llei de protecció del menor. Cal un nou impuls, senyor conseller. Cal un canvi d'orientació. Aquests temes d'atenció a la infància en aquest Parlament sempre han tingut, fins ara, el consens. Intentem conservar-lo. És molt important la seva resposta que pugui donar ara perquè, com li deia, la situació és insostenible i aquesta insostenibilitat és el que li he volgut transmetre.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Josep Delfí Guàrdia.

El conseller de Justícia

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyora diputada interpellant, agafaré la qüestió des del final. L'oferta de col·laboració, jo crec que ja hi ha estat, hi és i hi serà. El tema dels menors és un tema massa important perquè sigui objecte d'un debat d'atribució de responsabilitats d'unes parts a les altres perquè jo crec que, personalment i molts, tenim el convenciment que la responsabilitat és total de la societat i, d'alguna manera d'aquí..., sobretot aquí al Parlament de Catalunya, on són els seus representants.

(La vicepresidenta segona substitueix el president en la direcció del debat.)

Preocupació, per tant, sí. Aquesta idea del malestar, em permetrà que hi discrepi. Certament hi ha unes reivindicacions en el terreny econòmic d'un grup d'aquestes entitats que presten els serveis d'atenció a la infància que demanen uns increments en la seva remuneració, però que com tot, quan hi ha una negociació econòmica, hi ha ofertes i hi ha contraofertes respecte de les quals s'ha d'arribar a un acord.

Però algunes xifres que a mi em sembla que són importants perquè el debat quedi centrat. El Departament de Justícia, la Generalitat, en aquest moment està atenent un total de 7.106 menors a Catalunya, menors que estan en situació de predeixament, desamparats, en les diverses formes jurídiques que la nostra legislació estableix. Per tant, 7.106 menors objecte d'aquesta atenció, el que en ocasions se'n diu també «risc social». Per atendre aquesta infància i adolescència en alt risc

social, el pressupost de la Generalitat per a l'any 2001 fixa una quantitat que ascendeix a 14.647 milions de pessetes aproximadament. És a dir, hi ha una destinació d'aproximadament un import de 2 milions de pessetes per any per cada un dels menors que són objecte d'aquesta atenció. És una xifra que mereix ser considerada. És una xifra que, probablement, si s'incrementés, podria donar lloc a millors serveis, però que és una xifra que en ella mateixa és important per veure quin és el resultat que amb ella obtenim.

Fetes aquestes consideracions generals, jo sí que li diria que els propòsits del Departament de Justícia –els propòsits han estat els mateixos des d'un llarg període de temps, i en aquest sentit jo assumeixo el que havia dit amb anterioritat la consellera– són una cosa que vostè ha dit –jo em felicito que s'hagi dit–, que és complir i fer complir la llei, una bona llei, la Llei 37/1991, de 30 de desembre, sobre mesures de protecció dels menors desamparats i l'adopció. Per tant, això em sembla que és important. I que vol dir complir i fer complir la llei? Doncs, que quan arriba un nen..., ens arriba a les dependències de l'organisme competent per a la protecció de menors..., és donar-li una atenció protectora immediata, com a primera premissa.

En segon lloc, analitzar la seva situació i eventualment apreciar el desamparament. Si s'aprecia el desamparament, adoptar les mesures corresponents. Primer l'atenció a la mateixa família. I això no perquè, que també, pugui resultar més econòmic, sinó perquè entenem que aquesta és la millor mesura de protecció, perquè seguim creient que la família, si realment no és la mateixa família la desencadenant d'aquesta situació de risc social, és l'àmbit millor per ser atesos els nois de què es tracta. Si no, si l'atenció no pot ser a la mateixa família nuclear, l'acolliment. L'acolliment, primer, dintre de la família extensa, perquè també em sembla que la família extensa té un paper a jugar més important que una família totalment aliena. A continuació, per grau d'intensitat, l'acolliment simple amb la família, un acolliment en centre quan això no és possible, que hi ha dificultats per l'acolliment i d'aquí aquesta campanya que s'ha endegat en els darrers temps, aquesta expressió de «fes-li un lloc», buscant que hi hagi més possibilitats d'acolliment en família, que també em sembla que suposa una millor gestió dels recursos i una millor prestació de servei a l'infant. Finalment, l'acolliment preadoptiu, que realment, en les circumstàncies sociològiques concretes del nostre país, és el que té menors possibilitats reals en aquest moment.

Insisteixo que, del que es tracta fonamentalment, és de procurar donar a aquests menors d'edat el que no tenen, diguem-ne, la tutela, per dir-ho així, la protecció familiar, que és l'habitual de les institucions més semblants al que és la realitat de la família. Però això no és fàcil. No és fàcil perquè, com els deia, sovint la família no és el lloc més idoni, hi ha poques possibilitats d'acolliment per part de famílies que vulguin fer-ho i hi ha dificultats, també, per a l'adopció de menors a partir d'una determinada edat. Per tant, aquest és el primer capteniment del Govern històricament i actualment.

En segon lloc, millorar i incrementar els recursos de protecció de menors. I això s'ha fet, tot i que realment hi ha una circumstància especial, que potser serà objec-

te de tractament més detingut en ocasió d'una propera interpellació respecte a l'anomenat problema dels menors al carrer, perquè, efectivament, hi ha hagut un canvi sociològic en aquesta infància que presenta alt risc social. Abans eren impúbers, i val l'expressió –nens, infants més propers als inicis de la seva vida–, mentre que ara hi ha un desplaçament cap a l'adolescència i cap a la pubertat. Hi ha també el fet de l'arribada massiva dels menors immigrants indocumentats i sense referents familiars i un increment de menors respecte dels quals s'ha d'incrementar la protecció dels organismes corresponents, precisament a conseqüència –el tema pot ser és un pèl tècnic– de l'entrada en vigor de la Llei de responsabilitat penal del menor, que d'alguna manera ha produït un efecte indirecte d'ampliació de l'àmbit de la protecció.

L'increment dels recursos de la Direcció General d'Atenció al Menor ha estat, fonamentalment, la posada en funcionament de recursos anomenats «de semi-autonomia», pensats per als menors adolescents per a la finalitat de promoure la prevenció i el treball en el seu propi entorn; ampliar els equips d'atenció a la infància i a l'adolescència que es troben desplegats per tot el territori de Catalunya; l'obertura de centres residencials d'educació intensiva per a menors adolescents d'entre tretze i disset anys, i la potenciació de recursos alternatius a l'internament, concretament més acolliments en família i més habitatges assistits per a adolescents en procés de semiautonomia.

Aquesta és –diguem-ne– l'actuació general del Departament en aquest àmbit concret de la protecció dels menors en situació de risc social. Hi ha una problemàtica especial respecte dels menors indocumentats i... de referents familiars, però com que a continuació hi ha una interpellació que es refereix més directament i concretament a aquesta, per no abusar de l'atenció de la cambra, no tractaré aquesta qüestió en aquest moment.

S'ha referit, vostè també, al tema del nou model de l'atenció a la infància. I és veritat, està previst dintre de pocs dies, en compliment d'una resolució d'aquest Parlament, que efectivament va dir que, d'una manera podia haver estat una altra, però que li diria que la consellera..., que el titular del Departament de Benestar Social presentés el Pla interdepartamental de protecció a la infància, en general, i que després hi hagués una presentació per part del conseller de Justícia de la problemàtica específica de la infància en situació d'alt risc. El presentarem a la cambra i el presentarem com el que ens sembla a nosaltres que era la voluntat i l'esperit de la resolució acordada en aquell moment, que és un Pla en què hi haurà propostes concretes, un pla obert, un pla que serà susceptible de diàleg i que no hem volgut portar precisament tancat per la Comissió, perquè els diàlegs amb els organismes locals existeixen, però que precisament han hagut d'articular-se de manera que no anés per davant la negociació del model abans de la presentació davant del Parlament. I per tant, entenem que ara serà el moment oportú per presentar-lo d'una manera sòlida i ben estructurada, però al mateix temps oberta a aquella col·laboració que vostè demanava i que jo, efectivament, estic plenament disposat a buscar el punt de trobada amb tots els meus esforços.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies. Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Senyor conseller, hi ha diverses qüestions que no ha contestat o que ha contestat d'una manera no satisfactòria, al meu entendre, i valoro que la seva resposta ha sigut més burocràtica que política en el sentit que ens ha explicat tota una sèrie de coses que estan fent, però jo li he parlat d'insuficiències i no n'hi ha prou que em digui que la societat en té responsabilitat, també. Estem interpellant el Govern qui és qui. En tot cas, ha d'assumir la responsabilitat en aquests temes. I, en aquest sentit, jo li demano íntimament: n'està satisfet, realment, del que s'ha estat fent fins ara en qüestions d'infantesa? Amb independència del que vostè ha dit aquí, realment se'n sent satisfet? Creu que n'hi ha prou? Creu que és suficient? Creu que s'estan garantint els drets dels infants, realment? A aquests infants que, precisament, se'ls estan vulnerant els drets de manera més fàcil perquè són els que estan més fràgils per la seva situació en la societat. Realment, se'n sent satisfet? Dintre de les diferents coses que fa el Departament de Justícia, amb consciència, creu que és el millor que pot presentar el Departament de Justícia en la seva actuació? Doncs miri, lamentablement, nosaltres considerem que no.

Les reivindicacions de la Fedaia..., són només unes reivindicacions allò de negociar que volem més diners? No es mereixen més diners, senyor conseller? Troba bé que uns cobrin 6.000 pessetes de diners per mòdul per menor, i altres 21.000, posant els extrems? És normal, això? No és una iniquitat respecte als menors? No respecte als centres, no, respecte als infants que hem de tractar. Però una cosa que no m'hi cap al cap, senyor conseller, li faig una pregunta parlamentària, li demano, justament, com podran cobrir amb les subvencions que tenen aquests centres col·laboradors el compliment del conveni que els regeix i que ells haurien de complir, que és el de l'ensenyament –estan assimilats al conveni de l'ensenyament–, i vostè em contesta: «El Departament de Justícia no té com a referent el conveni d'ensenyament privat de Catalunya a l'hora de valorar els increments dels mòduls per menor i dia que s'apliquen en els convenis que subscriuen les entitats.»

Doncs si el Departament de Justícia no té en compte l'aplicació dels convenis, qui ho ha de tenir en compte? Com em pot contestar que l'Administració incompleix alegrement –dic alegrement, sense frivolitats–, simplement no té en compte, és a dir, no li interessa si els centres poden complir o no els convenis. Com em pot dir això, i ho pot dir el conseller de Justícia? Evidentment que la Fedaia està reivindicant coses justes, diuen: «Volem aplicar el conveni», perquè és el que legalment hem de fer. I vostè hauria d'estar preocupat que la Llei es complís, i no s'està fent, no ho poden fer, però és que també ho estan restant de les prestacions que poden fer als infants, no és només una qüestió laboral. Per tant, insisteixo, conseller, n'està satisfet?

L'acolliment no avança. Ens ha explicat unes xifres, però vostè ho sap, l'acolliment familiar està molt difícil d'avançar, s'estan tancant places en centres residen-

cials. 14.000 milions de pessetes és la xifra que ha destinat, efectivament, el pressupost. Miri, li proposo que en el proper pressupost incrementi aquesta xifra de 14.000 milions amb 10.000 milions més. És molt o és poc? Miri, depèn de les necessitats. Què farem amb 10.000 milions més? Doncs, per una banda, resoldre totes aquestes qüestions que els centres col·laboradors no estiguin discriminats com estan ara. Fem una xarxa única que es defineixin els drets i obligacions de tothom amb igualtat. Destinem una part en això, 4.000 milions de pessetes, ja li dic, i l'altra, els 6.000 milions, per atendre aquestes noves necessitats emergents que requereixen una atenció que en aquests moments, amb les actuals situacions, no es poden fer.

És en aquest sentit que li dic que cal avançar, cal canviar l'orientació. La política continuista no ens serveix, senyor conseller. Ja s'ha demostrat fins ara que no està solucionant els temes, els està agreujant, i si hi ha infants al carrer és una mostra justament que no hi ha la capacitat de resposta a aquestes noves demandes i noves necessitats.

No tinc temps de parlar-li del nou model. Senyor conseller, no m'ha dit si retiraria el Projecte de Llei, entenc que no, però li demano, si us plau, que totes aquestes qüestions tinguem oportunitat, tots plegats, de rediscutir-les, d'aportar-hi; volem fer-ho, senyor conseller, en el sentit més positiu del terme. Per tant, és en aquest sentit que li oferia tot aquest marc d'acords que crec que, de forma consensuada, s'hauria d'arribar en aquest Parlament.

La vicepresidenta segona

Senyor conseller, té la paraula per a la rèplica.

El conseller de Justícia

Senyora presidenta. Senyora diputada interpellant, vostè em fa una pregunta molt directa: estic satisfet? Jo li diria: «no!». Jo crec que tot el que fem per als infants, una persona que estigués satisfeta seria una persona, em sembla, que no seria realista. Jo no estic satisfet, noblement, pel que he fet pels meus fills, tampoc puc estar satisfet pel que el Departament o la societat fa per a infants que en tenen necessitat i que, perfectiblement, per raons de justícia social, tenen dret a això.

Sí que he volgut dir, i com un element de reflexió, que, efectivament, si cada un d'aquests nois, noies, nens que estan sota la protecció del Departament de Justícia, pensem que costen, diguem-ne, a la ciutadania, 2 milions de pessetes per any, perquè 7.000 pessetes diàries, aquests mòduls, al final les xifres són 2 milions, 2 milions i mig de pessetes, en algunes ocasions potser hauríem de revisar si efectivament donar aquests recursos amb anterioritat i en el si de les famílies evitaria que hi haguessin, diguem-ne, desestructuració familiar i que amb menys import es poguessin obtenir majors beneficis. I en això estem, i això és el que, d'alguna manera, hem d'intentar.

En un altre ordre de coses, respecte al tema de la Fedai. Miri, amb tots els respectes, quan en una relació jurídica –i efectivament és aquesta jurídica–, i que és

consensuada pel fet que hi hagi una interpretació jurisprudencial que hagi dit que també a aquestes entitats –cosa que era bastant discutible– se'ls aplicava el conveni d'ensenyament, que això suposi automàticament la revisió contractual de la manera que purament i simplement el major increment de cost sigui traslladat a l'altra part contractant, això no passa en els contractes. Això seria fer un contracte en el qual no hi aniries mai a perdre i que qualsevol circumstància exterior la traslladaries a l'altra part i, per tant, trencaries l'equilibri contractual.

Tercera cosa, els mòduls que estan fixats, amb tots els respectes, no es poden tractar de manera absolutament igual situacions desiguals. Se sap que els mòduls poden estar encertats o desencertats, poden haver algunes circumstàncies històriques que ho puguin aplicar, però no és ni serà mai el mateix mòdul que s'aplicarà en centres en què hi ha atencions amb infants o amb nois amb circumstàncies personals que necessiten una atenció molt especial que en els centres en què hi hagi nois que no necessiten aquesta situació especial. La nostra idea, i en aquest sentit és la meua contesta a la seva pregunta, és –i així ho dèiem– en els mòduls mínims hi ha un increment notable, i a mesura que els mòduls són més grans l'increment és menor, perquè la voluntat és sí anar a buscar una major equitat interna, però no una igualtat, perquè és injust tractar igualment situacions desiguals. I això no ho farem, perquè creiem que no s'ha de fer.

Quant a la Llei de protecció, a la reforma de la Llei de la protecció del menor. Miri, senyora diputada –i això és una realitat i aquesta l'assumim–, en l'àmbit de la Direcció General d'Atenció al Menor sempre estem passant entre Escilla i Caribdis, perquè per a algunes persones hi ha un excés de contenció, de duresa, de juridicitat, que no s'entenen els drets del menor, i, al mateix temps, a vegades les mateixes persones ens diuen que hi ha permissibilitat, que amb això som un dels causants del deteriorament de la seguretat ciutadana, etcètera. Bé, això passa sovint a la vida, que tens un precipici a cada un dels costats, i el que has de fer és seguir el teu camí sense preocupar-te massa, i en això estem.

La modificació de la Llei del menor ha estat una necessitat expressada per moltes veus, sobretot des del punt, des dels llocs on hi ha una responsabilitat institucional, perquè hi ha uns fenòmens que estan aquí, i un dels fenòmens és que amb la posada en funcionament de la Llei de responsabilitat penal del menor, un menor de divuit anys que cometi alguna actuació de les que objectivament és clarament delictiva, però que no afecti a les persones, no pot ser objecte d'una mesura de reforma, i aleshores els mateixos jutges diguin..., apliquin una mesura de protecció. Pot ser la mateixa mesura de protecció que s'aplica al nen desemparat, petit, que no té pares o que els pares es troben en alguna situació, o realment a aquesta persona se li ha de donar, en l'organisme competent, alguna major possibilitat de contenció? Nosaltres entenem que sí, i per això ho hem presentat.

Respecte al tràmit d'urgència és que la interpellació, des del punt de vista dels criteris de seguretat ciutadana, era urgent, i per això ho hem presentat. De totes

maneres, no sé exactament la situació parlamentària en aquest moment, la meua posició clarament és que tots els grups parlamentaris tinguin una àmplia possibilitat de formular les esmenes, i tant de bo poguéssim arribar, també en aquest punt, a un consens, però sí que li dic, amb tota sinceritat, que no està en el propòsit del Govern retirar aquesta Llei, però sí que es faci de la manera més consensuada i que resulti el més perfecta possible.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i un minut i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria, Comerç i Turisme i la consellera de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre política familiar (tram. 300-00065/06)

S'acumula la interpellació 20 amb la 21. I perquè..., que és sobre la política familiar. I comença presentant-la l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, senyor secretari general de la Família, el 5 de març del 99 –per tant, fa dos anys i..., gairebé dos anys i mig, fa dos anys i mig, ja- el seu Grup Parlamentari va presentar una proposició no de llei que va ser tractada en un Ple també, en la qual presentava una proposició de llei de suport a les unitats familiars. Aquella Proposició de llei va decaure, en tant que es va acabar la legislatura, però el mes de març de l'any 2000, i fruit, en part, dels acords d'inici de la legislatura, el seu Grup Parlamentari va tornar a presentar la mateixa iniciativa. Aleshores, es va consensuar crear una ponència conjunta en el si d'aquesta cambra per tal de tractar o d'intentar fer una llei de suport a les unitats familiars. Dic una llei de suport a les unitats familiars amb tots els matisos que calgui perquè, evidentment, per cada grup parlamentari, gairebé fins i tot el títol era una qüestió de discussió, un element a discutir.

En qualsevol cas, Esquerra Republicana, en aquella ponència, hi va aportar el seu projecte de llei, que evidentment, doncs, com tot en la vida, és millorable, i de fet cada grup parlamentari, amb el pas del temps, va anar aportant les seves propostes, iniciatives, i –d'alguna manera- el seu posicionament amb relació a com, des del Govern, des de l'Administració –diguem-ho així, en general- es podia donar suport a les unitats familiars.

Jo crec que hauríem de començar... o voldria començar aquesta intervenció fent una certa autocrítica. Fa pocs dies rebíem una carta de la presidenta de la Comissió de Política Social que, per encàrrec del president del Parlament, ens encoratjava a intensificar els treballs de la Comissió per tal d'intentar trobar el fil desllorador que ens permetés tenir la llei en un termini raonable de temps. Jo crec... No li he respost la carta, a la presidenta, perquè em sembla que no és el cas, però jo crec que, fent, com deia abans, una certa autocrítica, a hores d'ara jo tinc la sensació que aquesta ponència no redactarà cap llei. I és una sensació frustrant. Ho reconec. Però també és real, perquè no és que no hi hagi voluntat, però costa, costa massa, costa moltíssim. Jo no ho vull atribuir a l'actitud de cap grup parlamentari. Evidentment, cada grup parlamentari té la seva estratègia absolutament legítima i cadascú fa el que creu que ha de fer, però no és normal que dos anys després de la primera presentació d'aquella iniciativa, o, si volen vostès, des del març del 2000 –fa més d'un any i mig- que tenim el tema damunt la taula..., no és normal que no haguem estat capaços de redactar ni tan sols unes ratlles. I aquí cadascú amb la seva consciència, cadascú amb la seva consciència de per què no s'ha tirat endavant. Des del nostre punt de vista, la consciència –tot i que, insisteixo, és bo fer l'autocrítica- no deixa d'estar bastant tranquil·la.

També és cert que, fruit d'aquesta ponència, hi ha un cert material damunt la taula. Les aportacions que han fet els grups parlamentaris, jo crec que ja determinen unes certes prioritats. I per tant, ja hi hauria un material mínim per començar a treballar i per fer, fins i tot, una bona llei.

Durant aquest temps, paral·lelament, hi ha hagut, també, actuacions per part del Govern, sens dubte. El Govern ha fet coses. Jo voldria aprofitar l'avinentesa per fer un reconeixement públic i explícit al senyor Vallvé, que, amb la seva tasca al capdavant de la Secretaria General de la Família, penso que ha aportat criteris interessants, ha posat al damunt de la taula temes que a tots plegats ens han de fer reflexionar i ha iniciat una línia, que evidentment nosaltres voldríem que anés molt enllà, però la línia està on està. Però, en qualsevol cas, aprofito l'avinentesa per fer aquest reconeixement.

I el faig en aquesta línia o en aquest sentit que crec que aquest és un tema que hem de tractar des del punt de vista de la màxima positivitat possible. És a dir, o intentem que això tiri endavant entre tots, o serà difícil que es pugui fer una política familiar adequada al nostre país. I després explicaré el perquè.

El Govern ha anat fent coses, segurament que qüestions molt puntuals –programes intensos segurament en determinats departaments-, però globalment no deixen de

ser qüestions puntuals i que de vegades no tenen un fil conductor, que segurament és el que acabaria de donar sentit a la política globalment.

Darrerament..., jo recordo ara la compareixença que la consellera de Benestar Social va fer davant la Comissió de Política Social, en la qual parlava de la política d'infància, però que evidentment tenia repercussions molt clares en temes de família. O la recent llei que ha entrat amb relació a la conciliació de la vida laboral dels funcionaris de les administracions catalanes, que, francament, està bé –ja en parlarem quan toqui, hi ha matisos a fer-, està bé, però, per què només els funcionaris? Aquesta és la pregunta que es fa la gent. I tant li fa que això sigui una competència de l'un o de l'altre. La gent diu: «home, i per què els funcionaris sí i la resta dels mortals no?».

Per tant, des d'aquest punt de vista, intento agafar aquest exemple per argumentar la falta..., la manca d'aquesta globalitat del que hauria de ser una política familiar.

Per tant, entenem que aquesta política familiar hauria de tenir un marc més global, hauria de ser més integral. I per tant, és important que hi hagi una llei que faci..., en tot cas, que pugui tenir aquesta referència més global.

Tenim una altra qüestió. I ara reprenc una mica el fil que li deia abans, és a dir, nosaltres portem gairebé dos anys amb aquest tema aquí el Parlament aturat. Cada grup parlamentari fa l'estratègia que vol fer, però hem perdut una oportunitat d'or. Per què? Perquè segurament..., i aquest és un tema que en els discursos dels polítics en els dos darrers anys ha pujat en el rànquing d'una manera molt important, és a dir, de família abans se'n parlava més aviat poc. Ara, si vostès repassen els discursos, diguem-ne, dels principals líders de les diverses formacions polítiques, la família està a dalt de tot. Doncs, hem perdut una oportunitat d'or per legislar. I aquí correm un perill, francament. Correm el perill que l'Estat legisli, perquè darrerament ho acostuma a fer, això, l'Estat. I ho acostuma a fer en la línia i en el sentit, doncs, no precisament adequat per als nostres interessos, des del nostre punt de vista, és clar.

En el moment en què nosaltres deixem un buit, que podríem ocupar, doncs aquest buit automàticament és ocupat per una legislació que prové de l'àmbit estatal. I, des d'aquest punt de vista, doncs entenem que, per una banda, renunciem a exercir la nostra capacitat d'autogovern, però, per altra banda, el que també estem fent és no aplicar la política que nosaltres voldríem aplicar. I, en aquest sentit, en aquest terreny concretament..., en d'altres també, però en aquest terreny, amb relació a les polítiques de suport a les famílies, estem francament preocupats.

Miri, nosaltres ho hem estat analitzant..., i en aquests moments, en diversos àmbits, hi ha mesures que es poden aplicar des de l'Estat i mesures que es poden aplicar des de la Generalitat. N'hi ha moltes que es poden aplicar des de la Generalitat, però també n'hi ha moltes que es poden aplicar des de l'Estat. I, per tant, aquest és un tema de difícil solució i que hem de quadrar. Però ho hem de quadrar evidentment a partir de tenir un criteri propi i de tenir una política definida prò-

pia. I aquesta és la principal queixa que nosaltres fem avui aquí, entre altres coses perquè –com li deia abans– hem perdut un temps preciós que ens hagués permès plantejar tot un seguit de qüestions.

Parlem de dret civil, parlem de mesures fiscals, parlem de preus regulats, parlem d'habitatge, parlem d'ensenyament, parlem d'aspectes laborals, parlem de conciliació de la vida familiar i laboral, parlem de protecció social, parlem de serveis socials, parlem de sanitat, parlem d'atenció al menor, parlem d'immigració, parlem de món rural, parlem de tantes i tantes coses que afecten la vida quotidiana de les persones que viuen en aquest país, que, sincerament, seria bastant dur no poder legislar en funció de les conveniències del país, i seria bastant dur també que tornéssim a tenir problemes del tipus competencial que acostumen a haver-hi darrerament.

Nosaltres entenem que hi ha solucions –en parlem, si vol, honorable consellera, a la rèplica-, però hi ha una qüestió que és, per nosaltres, cabdal i fonamental. Aquesta és una llei urgent. Ja no podem perdre més temps. I aquesta ha de ser una llei al més consensuada possible. En les alçades d'època que vivim –segle XXI–, després dels vint-i-tants anys de Govern a Catalunya, no tenir una eina d'aquestes característiques és no projectar una societat de futur i moderna. I, per tant, per nosaltres, en aquests moments aquesta és una prioritat. Fa temps que ho és, però en aquest cas concret esdevé una prioritat del més alt nivell. I, per tant, honorable consellera, nosaltres voldríem acabar aquesta primera part de la intervenció, d'alguna manera, reclamant, doncs, que aquesta llei es faci de manera urgent, que es faci en el sentit més ampli possible...

El president

Senyor diputat.

El Sr. Benach i Pascual

Acabo, senyor president. ...de les competències que pot exercir el nostre país, i que es faci també, al mateix temps, de la manera més consensuada possible.

El president

Gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a les famílies (tram. 300-00445/06)

Té la paraula, per presentar, també, la pròpia interpel·lació, la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable president. Honorable consellera, senyors i senyores diputats, miri, la revolució..., segurament una de les revolucions més importants que van fer al segle XX és l'anomenada «revolució de les dones a la recerca de la igualtat d'oportunitats», i segurament, en aquesta recerca de la igualtat d'oportunitats i també de la llibertat personal, vàrem posar, al damunt

d'aquesta societat, dos temes molt importants que tenen a veure amb les polítiques necessàries de suport a les famílies. Vàrem trencar definitivament aquell vell cli-xé que l'espai privat i el públic tenien espais separats, però també –i això és el que ens ha costat més– és que necessitàvem donar valor a tot allò que històricament estava encomanat a les dones. I tot allò que té a veure a dintre la família.

Parlo d'integració emocional, parlo de provisió de serveis, de cura, de provisió del consum, de reproducció. I aquest és l'element clau. I segurament el que ha passat és que vàrem confiar que, quan les dones ocupessin progressivament l'espai públic, per elles soles, aquestes famílies ja resoldrien els temes. Pactarien. Pactarien individualment. I ara és necessari, és urgent, canviar o fer polítiques integrals de suport a les famílies. Per què? Perquè algú ens dirà que la família està en crisi. La família no està en crisi. El que està en crisi és la poca valoració de la vida familiar, i especialment el que està en crisi és la conciliació.

Estem construint un model de família molt important, basat en la llibertat, basat en la coresponsabilitat de tots els seus membres, basat en una escola clara de democràcia interna, on els nens i les nenes aprendran que els rols aquests que històricament estaven tan separats no ho estan. Però aquesta família, aquestes famílies, necessiten un suport de polítiques públiques diferent al que tenim fins ara. I aquest és el debat: les dones aportem la necessitat que la societat es coresponsabilitzi –els homes, tothom, es coresponsabilitzi- d'allò que, culturalment, històricament, ha estat patrimoni de les dones. I aquest és el repte actual, perquè, si no, hi haurà un retorn als antics rols de separació que... uns a ocupar l'espai privat o uns altres l'espai públic. O, el que és més greu, trontollaran aquests elements bàsics que aporten les famílies, que estic parlant no només de provisió de serveis, sinó també d'integració emocional.

I, per tant, estem plantejant això per prendre decisions col·lectives. Per què durant vint anys de governs de l'Estat o vint anys d'aquí a Catalunya –i tots en tenim responsabilitat- no hem fet les polítiques socialdemòcrates de suport a les famílies? Segurament perquè encara estàvem impregnats d'aquesta excessiva separació de l'espai privat i l'espai públic, però també perquè teníem altres feines que hem anat fent, i vàrem arribar a acords, a universalitzar el sistema nacional de salut, el sistema educatiu, les polítiques de pensions, i hem anat fent programes de suport a les famílies: programes de mesures fiscals, lleis de conciliació, programes per a les famílies nombroses, programes aquí a Catalunya de xecs o d'ajuts per a les famílies que tenen fills de zero a tres anys, programes de mainaderes, escoles bressols per part especialment dels ajuntaments..., però ara estem en un moment decisiu, decisiu de triar cap on volem anar. I la nostra pregunta, honorable consellera, és si vostès estan d'acord a tirar pel camí de les polítiques públiques de suport a les famílies de la socialdemocràcia europea.

Ens diuen que a la Mediterrània som diferents. Segurament, a darrere de tot això ens diuen: «És que les dones, amb aquest dret o amb aquesta voluntat de tenir un espai en l'espai públic, esteu deixant l'espai privat.» Al contrari, jo crec que en totes les dones, de tots els co-

lors polítics, hi ha un patiment col·lectiu per dir: «El que no hem fet prou bé o en el que no ens han sabut escoltar és que nosaltres volem l'espai públic, però volem compartir l'espai privat amb els companys, amb la família i amb les polítiques públiques.»

Per tant, que ningú patrimonialitzi una història d'una revolució de molts anys. I què plantegem? Plantegem blocs importants de polítiques actives.

Unes, d'universalitzar les prestacions econòmiques directes per a les famílies que tenen fills a càrrec de zero a divuit anys.

Segon, un bloc de serveis, de serveis de cobertura que tendeixin a la cobertura universal –que no vol dir gratuïta, sinó cobertura universal–, amb responsabilitats públiques, en la petita infància, el lleure i, especialment, el suport a la dependència.

Tercer, una concepció diferent del temps, de la gestió del temps del treball, de permisos de maternitat més llargs o, en tot cas, que tothom hi tingui dret, de permisos de paternitat addicionals, com ahir en parlàvem, de còmputs anuals d'hores treballades per fer possible aquesta conciliació; o un treball de temps parcial que no sigui precari, que sigui reversible; o polítiques d'habitatge perquè totes les famílies puguin gaudir d'un habitatge digne; o d'especial atenció en famílies monoparentals, en famílies pobres, en famílies que tenen algú dependent a casa.

I, per acabar, un lideratge polític en el discurs que digui, amb veu alta, que tot allò que les dones durant la història han i hem assumit té un valor; té un valor econòmic, però té un valor social. No estem parlant de polítiques de dones: estem parlant de política social, que ve de «societat». Si no apostem seriosament per una política de suport a les famílies, continuarà passant el que està passant: que els pactes privats –que sempre hi han de ser– no són suficients, i que no tenim fills, i que tenim dones i homes frustrats per no tenir suficient temps per estar amb els seus fills, o retardem la maternitat fins als trenta anys, o provoquem crisis que segurament no són crisis només que de crisis de conciliació.

Per tant, nosaltres apostem clarament per un model de polítiques públiques en la línia de la més vella tradició de les socialdemocràcies, perquè els tres blocs, diríem, de crisis familiars en aquest moment a Catalunya són aquelles que es volen constituir però que no poden, o que tenen frustració perquè han de triar –i especialment les dones molt formades– entre professió o maternitat, retardar la maternitat, perquè abans han de consolidar el seu lloc de treball; segon, les famílies que tenen fills i que no lliguen els horaris dels fills amb els horaris laborals, que no tenen prou suport a domicili o que en tenen però que no el tenen de prou qualitat, i el tercer bloc de famílies que estan en crisis són aquelles famílies que tenen una persona amb dependència a casa, i que tenim un baix nivell de cobertura. Els que tenen rendes molt altes van als mercats, els que tenen rendes molt, molt baixes..., hi ha un petit subministrament públic, minso, però hi ha moltes famílies que tenen un malalt mental a casa, o tenen una persona gran, o tenen una persona amb disminució. I això tots els estudis ens diuen que a Catalunya i a Espanya continua estant en mans de les dones, aquestes dones cuidadores que avui ja tenen cinquanta anys o cinquanta-cinc anys.

I, per tant, aquestes són les unitats familiars que en aquest moment estan especialment en crisi. I aquesta és la radiografia real de la família a Catalunya. I per això la pregunta és molt simple i molt complexa alhora, però és molt simple de formular, segurament no de contestar: està d'acord a impulsar a Catalunya polítiques de suport a les famílies des de l'estil de la socialdemocràcia europea? En aquest sentit..., em sembla que he intentat fer una certa radiografia de les polítiques; en el temps que ens queda, a la rèplica hi tornaré, honorable consellera.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Benestar Social (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Moltes gràcies, senyor president. Abans que res, agrair al diputat i la diputada interpellants que s'hagin avinut a acumular la resposta.

Bé, jo crec que, d'entrada, haig d'agrair l'autocrítica que feia el diputat d'Esquerra, en el sentit de demostrar la seva insatisfacció pels treballs de la Ponència que havia de portar a terme l'esbós de la Llei de suport de famílies. És precisament perquè també coincidim en la necessitat que estigui impregnada de consens, aquesta Llei, que esperàvem molt d'aquesta Ponència. Amb tot, crec que estem encara en un període en què, com vostè mateix ha manifestat, s'ha de poder redreçar el tema i agilitar-ho.

De fet, les interpellacions que avui es formulaven són fetes i formulades des de temps enrere: la d'Esquerra Republicana, del desembre del 99; la del PSC, més a prop, però el març del 2001. I de fet, tant des del desembre del 91 com del març del 2001, el Govern ha anat anunciant i aplicant noves mesures de suport a la família, i sobretot les ha intensificat. Per tant, jo diria que la coincidència en l'impuls de polítiques públiques, en el model de polítiques públiques de suport a la família, hi és des de la base.

De fet, l'interès, però, que té el Govern de la Generalitat per la família, a mi m'agrada recordar en aquesta cambra que ve de lluny, quan el mateix molt honorable president del Parlament va dirigir, el 93, el Pla integral de la família. I no només perquè estigués preocupada pels serveis que oferia a la família i que la incorporació de la dona al món del treball posava de manifest desajustaments, sinó també per la filosofia i per aspectes ideològics amb relació a la família, com a reconeixement –i aquest interès sempre està lligat a aquest reconeixement– del nucli vertebrador de la societat, com a element bàsic en la transmissió de cultura, en la primera instància socialitzadora de l'infant, en la transmissió dels valors, dels hàbits i les actituds. Però també, lògicament, el Govern ha manifestat sempre un interès per l'atenció a les persones, a la qual calia donar resposta, i que tradicionalment se'ls la donava a través de la família.

Les polítiques familiars, de fet –i tots hi coincidirem–, neixen i creixen en tots els països a mesura que es van experimentant processos de modernització de la família. I aquí és veritat que la dona hi té un gran paper. El

fet que hagi decaigut el model d'home mantenidor de la llar i que la dona s'hagi incorporat d'una manera clara al món del treball ha posat de manifest una reducció gradual de la multifuncionalitat que s'havia assignat a la família. I és per això que, per donar-hi resposta, el Govern de la Generalitat, des de fa temps, s'ha anat proposant, formulant i aplicant diferents polítiques públiques.

I com es fa això? Doncs, partint d'un principi: de saber plantejar, com a qüestió comuna, com a qüestió de tota la ciutadania, aquells problemes que afecten la gran majoria d'unitats familiars i intentar donar-hi resposta mitjançant l'aplicació de polítiques públiques. I, en aquest sentit, les d'infància i les de gent gran hi tenen un gran paper. De fet, tots els estudis i totes les anàlisis de polítiques familiars, sempre, abans de parlar d'universalitzar fins a altes edats determinats ajuts, parlen de la necessitat de donar garantia a aquests dos pols de la població que tant havien recaigut en la família: la infància, la petita infància, i la gent gran.

Per tant, jo els deia que el Govern ha impulsat aquestes polítiques públiques, les ha aplicat, les està intensificant. I en aquest impuls nou jo voldria remarcar el paper i la funció, i també el que significa de compromís, de la creació de la Secretaria de la Família. Aquesta creació en si mateixa posa d'una manera clara aquesta prioritat per al Govern. Per això quan es va crear la Secretaria de la Família se li van assignar uns àmbits d'actuació que són clars: les polítiques en l'àmbit de la infància i l'adolescència; suport econòmic a les famílies pel que fa a prestacions directes o indirectes; conciliació de la vida familiar i laboral; adequar actuacions per a famílies amb una major càrrega social –famílies nombroses, famílies amb persones grans al seu càrrec, famílies amb fills que requereixen una atenció especial, fills disminuïts, famílies monoparentals.

En l'àmbit de polítiques en l'àmbit de la infància i de l'adolescència, com molt bé ha recordat el senyor diputat, fa pocs dies vam presentar en aquesta mateixa cambra, en la Comissió de Política Social, el Pla integral de suport a la infància i l'adolescència, la primera part d'una visió global i entera de les polítiques de suport a la infància. Però és bo també que recordem que, quan es va crear la Secretaria de la Infància, ja existia l'Observatori de la Família, i es va voler crear un observatori específic d'infància i adolescència per complementar els treballs de l'altre observatori i per donar als diferents integrants de la família el protagonisme que els pertoca. I aquest Pla que vam presentar deixava clars també els àmbits d'intervenció: els drets dels infants, coneixement i divulgació; infants en creixement i desenvolupament; la salut dels infants i els adolescents; la integració i solidaritat d'aquests joves; els infants i adolescents amb risc social; l'atenció institucional; la participació de la infància, el lleure i la cultura; les polítiques d'infància i adolescència; els àmbits locals i comarcals. Aquestes línies que esbossen el Pla que vam donar a conèixer amb molt de detall demostren, doncs, com s'està impulsant i treballant en aquest conjunt d'actuacions.

Però aquí també pensem que hem de destacar, precisament perquè hem dit que calia primer, o paral·lelament

però amb diferent grau d'intensitat, garantir el suport a les famílies amb infants de zero a sis anys i el suport a les famílies amb persones grans, em plau recordar que, pel que fa a aquest període de zero a sis anys –que podem dividir en dos perfectament, el zero - tres i el tres - sis–, han estat diferents les actuacions realitzades pel Govern de la Generalitat: en l'any 2000, la convocatòria de subvencions per col·laborar amb els ajuntaments, per promoure places per..., pràcticament sis mil noves places de llars d'infants es poden promoure a partir d'aquesta iniciativa, que s'ha repetit el 2001 amb uns termes semblants, i no cal dir les partides econòmiques, molt importants en el seu volum, adreçades a la subvenció per al funcionament ordinari d'aquestes llars.

Però també hem de destacar, i ho hem de fer perquè tenia aquesta intencionalitat, el gran esforç fet a Catalunya en l'etapa de tres a sis anys. Ja el curs 94-95, a Catalunya estava generalitzada l'oferta escolar de tres a sis anys, i sabem que no és així arreu. Sabem que a França és el 79, que a Alemanya és el 49, que al Regne Unit és el 50..., perquè diferents són les tradicions, diferents són les iniciatives i diferents són els recursos que es posen en marxa a l'hora de donar suport a les famílies per poder atendre els infants en aquestes etapes. Per tant, ja no ho comparo amb la resta de comunitats autònomes de l'Estat, sinó que em plau fer aquesta comparació en els àmbits europeus.

Però, lògicament –i també s'ha citat, i jo crec que és bo que ho recordem–, a més a més d'aquesta línia de garantir el tres - sis, que ja fa anys que tenim garantit, i anar ampliant l'oferta de zero a tres d'una forma significativa, també s'estan dissenyant i aplicant en aquesta fase experimental serveis complementaris, com el de les mainaderies. Pensem que és important aquest Pla pilot de servei d'atenció domiciliària a la petita infància, que aquí sí que és una fórmula complementària que ha de donar resposta a aquestes necessitats tan importants de conciliar la vida laboral i la vida familiar.

Però vostès saben que també d'una manera forta i clara i decidida s'ha impulsat el suport econòmic directe a les famílies. I en aquests moments em plau informar-los que en la convocatòria d'enguany, que fa poc s'ha tancat i que a partir d'ara les famílies ja ho estan rebent als seus domicilis, la intensificació amb relació a l'any passat ha estat molt important. Si l'any passat vam rebre 28.000 sol·licituds, enguany n'hem rebut 37.000 i més. La previsió de famílies que han de rebre l'ajut, l'any passat, va quedar pràcticament en els 25.000; enguany se'n preveuen més de 32.000. Per tant, si, a més a més de famílies, pensem en infants, aquest nombre arribarà a 35.200. Però, lògicament, també ha estat, la despesa econòmica final, d'un important creixement, el que ha tingut enguany: de 1.600 milions vam passar a 2.200.

Però, a més a més, em plau comunicar-los que aquestes iniciatives que han permès... Perdó... Tinc doble temps, no?, president?

El president

Té el doble de temps. Jo em pensava que no ho descobriria... (*Rialles.*)

La consellera de Benestar Social

Doncs, miri, m'hi he fixat.

El president

Molt bé...

La consellera de Benestar Social

Em penso que era la meva obligació fixar-m'hi.

El president

Diu molt a favor...

La consellera de Benestar Social

Era la meva obligació. En tot cas, és veritat que, analitzant les dades sociològiques de les convocatòries i de les persones que ho han sol·licitat, es veuen una sèrie de qüestions importants, com que la majoria..., l'edat dels pares està entre trenta i quaranta anys, cosa que posa de manifest el que parlàvem de la tardana incorporació a la maternitat; que la immensa majoria de famílies són de famílies amb pare i mare, però que hi ha un percentatge d'un 11% de família monoparental –important.

La radiografia de les famílies, doncs, que s'acullen a aquestes convocatòries és interessant des del punt de vista sociològic. Però jo voldria destacar un percentatge: el percentatge que explica com, en les famílies de procedència d'altres països no comunitaris, per tant, estem parlant de famílies immigrades, de recent immigració, aquest percentatge augmenta. Si l'any passat van ser un 13% les que s'hi van acollir, enguany hauran estat un 16%. Estem parlant de percentatges molt importants. Això ens demostra com aquesta obertura de les prestacions socials a totes les poblacions és important fins i tot en aquest sentit.

No m'estendré en la distribució territorial, però sí que els puc dir que lògicament té una distribució homogènia a la població de Catalunya, i, per tant, estem entenent que aquest servei està sent ben utilitzat per les famílies.

Però també haig de fer una referència –la vull fer– a les famílies nombroses, perquè també el Govern de la Generalitat s'havia proposat donar-hi un impuls important. I és bo que recordem que l'any 1999 el Govern de la Generalitat va presentar una Proposició de llei de protecció de les famílies nombroses aquí al Parlament de Catalunya, i aquesta va ser la primera proposta realitzada per reformar la normativa de l'any 1971 a tot l'Estat. Malauradament, el Grup Català que va presentar en el Congrés aquesta proposta la va veure rebutjada en aquest cas pels vots del Grup Popular.

Però sí que nosaltres ens hem proposat, en aquest sentit, continuar-ho intentant i també millorar, lògicament, les prestacions del Carnet Familiar i millorar les condicions relatives a l'adjudicació d'habitatges promoguts per la Generalitat. El recent Decret d'adjudicació d'habitatges té, d'una manera clara, prioritzada la situació de les famílies nombroses.

Però les famílies monoparentals –ja ho he dit– també representava un percentatge important. En aquests

moments podem dir que és un 9% de les criatures de Catalunya que estan en una situació de monoparentalitat. Però ens ha semblat que aquest és un fenomen que som conscients que creixerà, que calia ser estudiat, i per això hem encarregat un estudi sobre la situació i les necessitats d'aquestes famílies per tal de valorar possibles mesures de protecció adreçades a elles mateixes i encaminades a facilitar la integració laboral i la cura dels infants. Però aquí sí que hem de fer una referència important també a aquell conjunt de famílies acollides a la renda mínima d'inserció i que la component de monoparentalitat la fa més dramàtica. Per tant, en aquest sentit ens hem proposat ampliar d'una manera notable les ajudes a aquestes famílies, i rebran, en els conceptes previstos en una normativa que està pràcticament a punt de publicar-se, un increment de 10.075 pessetes al mes.

Per tant, són diferents, les mesures, perquè també són diferents els col·lectius. I nosaltres, a part de les directes, també, com saben vostès, apliquem les indirectes. I aquí haig de fer una referència a les desgravacions fiscals que estableixen una deducció, en el tram autonòmic de l'IRPF, d'un import de 50.000 pessetes pel naixement o adopció d'un segon fill.

Ja abans he explicat, breument, que hi havia una reducció gradual del multifuncionament que se li havia assignat a la família tradicional i que afectava d'una manera clara aquest primer col·lectiu que he dit: el col·lectiu infantil de zero a sis, de la petita infància; però un altre, també, d'una manera claríssima: el col·lectiu de la gent gran. I aquí a nosaltres ens plau explicar una vegada més que la línia de promoure més equipaments, 7.000 places d'acolliment residencial en aquest sentit, i d'una manera específica potenciar el programa de «Viure en família» ha de donar una bona resposta a aquestes situacions, i així ho estem veient com l'anem aplicant. Però també aquesta modalitat que vostès saben que apliquem del «Viure en família», que permet rebre ajuda al cuidador, perquè no només hem de parlar de la persona que rep la cura, sinó també cuidar-nos del cuidador, també pensem –i ho hem anunciat ja– estructurar-ho amb més detall en l'àmbit de les persones que tenen en el seu si una persona discapacitada.

Per tant, també serà una important iniciativa poder anar aplicant aquests programes en aquest perfil de famílies, a part de continuar potenciant serveis que poden ser tan importants com el Pla de residències –que s'està preparant i ultimant, i que ja s'ha anunciat–, de residències per a les persones amb disminució i que la seva situació familiar no els permet continuar vivint a la llar.

Per tant, ha quedat clar –això esperaria, que hagués quedat clar al senyor diputat i a la senyora diputada– que la línia empresa és la bona, que el grau d'intensitat en l'aplicació de les mesures depèn dels col·lectius i depèn de les possibilitats, i que no només hem de pensar en ajudes directes a la família, sinó també en aquests serveis indirectes per anar podent assumir des de determinades instàncies de l'Administració serveis que carregaven l'estructura de les famílies, però sempre amb un objectiu de coresponsabilitat, de coresponsabilització i de participació de les famílies.

Per tant, estic convençuda que quan tinguem ja aprovat el pressupost del 2002 aquesta intensificació de mesures podrà ser coneguda molt més a bastament.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyors i senyores diputats i senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Té la paraula ara el senyor diputat.

El Sr. Benach i Pascual

Honorable consellera, bé, jo penso que, a tot el que vostè ha dit, doncs, res a dir, no?; en tot cas hi han matisos a fer, però és que no estàvem parlant d'això ben bé, estàvem parlant de quina és la visió global, quins són els objectius..., és a dir, Catalunya té una piràmide d'edat molt concreta; aquesta piràmide d'edat, què n'hem de fer? Vostès hi estan conformes? Creuen que ha de canviar? No ha de canviar?

(Veus de fons.)

Per exemple: quan parlàvem d'un fill conductor ens referíem al fet que la política familiar ha de ser integral en el nostre país. Per exemple: vostès presenten la Llei que he comentat abans de conciliació familiar..., de la vida familiar i laboral dels funcionaris. Vostè mateixa, fa un moment, en la seva intervenció, diu: «Oh!, és tan important l'atenció a la infància en les famílies, com l'atenció a la gent gran.» Doncs bé, resulta que, la Llei aquesta que presenten, la fan per a la infància i, en canvi, les situacions –difícils– en què una persona ha d'atendre gent gran, familiars directes que tenen discapacitats o que per l'edat no poden dallò..., ja no es contempla aquest cas.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Hem rebut, per exemple, una carta d'una ciutadana arran d'aquesta Llei. Com li he dit abans, la gent moltes vegades es pregunta: «Per què d'aquesta manera i no d'aquesta altra?» Una ciutadana, funcionària, que diu: «Tinc tres ascendents amb minusvalidesa. Si tingués tres fills –si tingués tres fills– o un fill, podria demanar reducció de jornada, podria demanar tot un seguit d'avantatges. Com que el que em passa és que tinc tres ascendents no puc fer-ho.» I segons aquesta Llei no pot fer-ho. Per tant, una mica, el que estem dient és: reclamem aquesta concepció integral del que és una unitat familiar i realment –com vostè deia– si tant s'ha de primar el zero a sis com la gent gran, doncs, intentem ser coherents al màxim. Des d'aquest punt de vista el que nosaltres reclamem, com he dit abans, senyora consellera, és intentar buscar aquest marc global, aquest marc general de referència.

Hi ha hagut un moment que vostè ha tingut la temptació d'entrar en comparacions amb polítiques familiars que es fan a Europa. No ho faci –no ho faci–; no ho faci –no ho faci– de cap de les maneres, perquè no s'aguant, la comparació. Desgraciadament –i aquesta és una realitat que hem de reconèixer– estem a la cua de les polítiques familiars a Europa. I aquí sí que no és un

problema, ja, d'inversió; no és un problema, ja, de voluntat política: és un problema que estem a anys de distància. En aquest cas la mesura són els anys i des d'aquest punt de vista, doncs, caldrà refer moltes coses i replantejar moltes coses.

Els temps canvien, la societat evoluciona i les prioritats de govern són diferents. En aquests moments, per exemple, s'està parlant que les administracions segurament que han de començar a deixar d'invertir en ciment i començar a invertir més en silici, és a dir, invertir en coneixement, invertir en tota una altra concepció del que és..., o en les necessitats per a la gent. Escolti, les famílies han canviat també i les prioritats socials del país també. Abans la senyora Geli ho esmentava, no? Hi ha un cert moment que es fa el pacte de les pensions, la sanitat pública, etcètera, etcètera. Molt bé. Tot això ara ja és normal; pot agradar més, menys, com funciona, com deixa de funcionar, però en el cas de les famílies aquest pacte encara no s'ha fet, no s'ha produït. I és això, el que reclamem. És a dir, no podem anar fent polítiques puntuals, concretes, que, insisteixo, des del punt de vista de programes concrets segurament que han estat molt bé i són lloables, però des del punt de vista de la globalitat de país és el que nosaltres reclamem: que no acaben de tenir aquesta concepció integral que seria absolutament indispensable.

Vostè ha fet referència també a una altra qüestió molt important, ha parlat del tipus de famílies que hi ha en el nostre país i de la importància que cada vegada més agafen famílies monoparentals, per exemple, el 9% em sembla que ha dit –fins i tot ha utilitzat una expressió que jo crec que no caldria. En definitiva, hi han famílies monoparentals voluntàries, i és absolutament respectable i crec que la mateixa concepció de «família» en una societat que evoluciona és canviant i hem de ser capaços també d'adaptar-nos a totes les situacions, que en aquests moments són moltes i variades. I, per tant, senyora consellera, torno a reclamar, també per a aquesta concepció, aquesta visió més integral i global.

Moltes de les polítiques que vostès fan es basen en la subvenció i són..., bé, hi ha aspectes que segurament que sí que és cert que s'han de subvencionar, però quan nosaltres reclamem una concepció més integral i més global, reclamem serveis. I aquí és on tornem a topar amb el mateix que deia abans, és a dir, si nosaltres legislem i ho fem bé en aquesta matèria, el que donarem seran serveis; si no, ho faran d'altres per nosaltres i no ens agradarà com ho faran i, a més a més, ens impediran de fer-ho nosaltres. I aquest és el problema, senyora consellera.

Per tant, torno a repetir el mateix: des del nostre punt de vista, en aquests moments, més enllà de les polítiques de govern que facin –que tenen tot el dret de fer-les, i que, en tot cas, qui en tingui la responsabilitat ja les farà..., ja les criticarà o ja els felicitarà–, el que cal és trobar aquest marc global, aquest marc que ha de ser consensuat i aquest marc que passa per no renunciar a legislar sobre aquesta qüestió i deixar ben clares i ben assentades les bases per les quals volem treballar.

Jo he fet una autocrítica abans, com s'ha dit, de la Ponència, i, en tot cas, en la Moció, ja tindrem ocasió de

plantejar solucions. Li avanço, senyora consellera, que jo crec que aquí el Govern s'hi ha d'implicar molt més; el Parlament segurament ha de refer la seva estratègia, i, en aquest cas concret, doncs, veure quina és l'aportació que hi pot fer. Però en tot cas no podem arribar a l'estiu que ve sense que aquesta Llei estigui aprovada.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, il·lustre diputat. Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Miri, honorable consellera, em sembla que el senyor Casas s'ha enfadat perquè suposo –no sé si ho interpreto bé– que m'he oblidat de les democràcies cristianes europees en allò que jo deia les polítiques socialdemòcrates..., si vostès estaven d'acord a impulsar aquestes polítiques.

Vostè ha parlat del Pla integral de suport a les famílies del 93. Honorable consellera, vostè sap que la seva aplicació... –no ho diem nosaltres, l'oposició, sinó que ho diuen tots els experts en polítiques familiars–, realment el resultat final ha estat absolutament minso. I això que vostès ara expliquen com el gran avenç de les ajudes econòmiques per als menors de zero a tres anys, va ser el Partit Popular que els ho va impulsar, senyora consellera –cadascú el seu, cadascú el seu.

I aquí el que estem plantejant és: sí o no a la universalitat de les polítiques familiars? Aquest és el tema. Hem anat creixent, hem anat fins i tot introduint algunes prestacions econòmiques en el cas d'ajuts directes a les famílies –per dir-ho així–, que en realitat eren un subterfugi de parlar d'una mena de xec econòmic de suport a les escoles bressol. I hem anat fent o han anat fent alguns programets de baixa cobertura –famílies nombroses amb la Visa, que jo en dic, de la Caixa. Però no, no parlem d'això.

La pregunta era aquesta: sí o no a la universalitat de les polítiques familiars?; prestacions econòmiques directes universals: sí o no?; serveis de petita infància, de lleure, de suport a la dependència, per a tothom: sí o no?; lideratge en el canvi de la gestió del temps... El temps és molt important, i no per a la cura, per a allò que jo deia que hi hem de donar més valor socialment, que és la integració emocional dels nens i nenes, de totes les persones que formen la família. Podem delegar la cura, però no podem delegar aquells altres elements indispensables que es fan, almenys a casa nostra, majoritàriament, dintre la unitat familiar. I em sembla que això no es pot delegar, necessita temps. Per tant, això són unes preguntes molt clares.

Fixi's: l'ocupació que es genera, lligada als serveis de la cura de les persones, té en la nostra societat una precarització absoluta, deixat el mercat com l'hem deixat, fonamentalment. Serveis de cures a les persones de baixa qualitat, mal pagats, i vostè sap que això no és el que passa en altres països, aquests països nòrdics o centreeuropeus en què encara, en aquestes polítiques, ens volem emmirallar. Estic parlant de totes les famílies, de qualsevol unitat familiar. I després és evident que hem

de fer programes especials per a les famílies monoparentals, per a les famílies pobres, per a aquelles famílies que tenen persones amb dependència. Però és «sí» o «no» a un gran pacte, el mateix pacte que van fer per al Servei Nacional de Salut, el mateix pacte que varen fer per a la universalització del sistema educatiu o per un pacte de pensions.

Em dirà: són polítiques d'Estat. D'acord. És que a mi no em sap greu que hagin de pactar, sincerament, algun d'aquests temes a l'Estat; m'és indiferent. Per què no anem junts a reclamar el que ahir discutíem, el permís de paternitat addicional?, o que moltes més dones tinguin dret al permís de maternitat, que ara no en tenen? És que passa alguna cosa, se'ns trenca alguna cosa en aquest Parlament? Però, sobretot, no deixem de fer aquí una política integral per a totes les famílies, perquè no és un problema de les famílies: és un problema d'aquesta societat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És que no hem entès –hi torno i acabo aquí– que les dones de la història, això que se'ns ha carregat culturalment, que és tot allò de l'àmbit privat, ho volem posar aquí, sobre la taula, convertir en polítiques públiques..., perquè allò que hem portat bé o malament, ho portem bé. Perquè, hi insisteixo, si no fem això, hi haurà un retorn al model de família tradicional, i algú dirà que la culpa és que les dones, en la recerca de la igualtat d'oportunitats en l'espai públic, deixen de fer allò que estan encarregades de fer en l'espai privat. I vostè sap, igual que jo, que això no és cert: ho volem compartir, volem «mimar» aquest model de família nou, creat després de molts anys, basat en la llibertat, en la coresponsabilitat, que segurament serà la millor escola de democràcia, de llibertat i d'igualtat que hem construït mai en la història.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera. *(El Sr. Casas i Bedós demana per parlar.)* Sí? Em demana la paraula...

El Sr. Casas i Bedós

En el moment que vostè no presidia he estat preguntat per la senyora intervinent, per la senyora Marina Geli, que em preguntava si estava enfadat, i voldria aclarir-li el meu estat d'ànim, perquè crec que ve bastant al fil del debat que estàvem fent.

Particularment, jo vaig prendre una decisió fa anys, que va ser no enfadar-me mai més; ho faig, i li asseguro que és una bona teràpia. Vull dir, no m'he enfadat. Simplement, jo estic molt content..., quan hi han aquests debats sobre aquests temes, que m'interessen molt, jo procuro escoltar sempre. Tinc molt més interès a escoltar el que diuen els altres grups parlamentaris que el meu propi; ja ho sé, el que dirà, el meu Grup. Però és un tema en què moltes vegades he pogut enriquir-me personalment escoltant coses que diuen vostès, o altres grups, que des d'una altra sensibilitat ideològica em milloren molt el concepte que tinc en aquestes qüestions.

I aquí sí que li voldria dir una cosa, que vostè ha fet referència a la democràcia cristiana. Miri, en aquesta vida, tothom evoluciona, i és veritat que nosaltres, com a formulació ideològica, hem incorporat en el nostre ideari moltes qüestions que ens han vingut de l'esquerra; seria absurd negar-ho, i això és bo que sigui així. Però, en el cas de la política familiar, la política socialista tradicional ha anat venint cap al que ha anat mantenint sempre la democràcia cristiana...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Casas i Bedós

...i d'això l'exponent més clar –si em permet, és molt curt, senyor president–, l'exponent més clar és el Tony Blair, amb aquesta tercera via, que ha vingut a dir el que deia sempre la democràcia cristiana.

Miri, si en aquest tema al conjunt de l'Estat hi ha un retard –i n'he sigut testimoni, perquè vaig ser el primer president de la Subcomissió de Política Familiar del Parlament de Madrid– és perquè al PSOE li va costar molt entendre tot això. I quan han vingut a entendre-ho, ara que podem concordar polítiques conjuntes, crec que fóra més útil...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Casas i Bedós

...buscar el que hi ha en comú que no fer un debat partidari, que poc anirà en favor de la política familiar.

El president

...és que si el deixo continuar diran que jo sóc partidari. *(Rialles.)* Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. D'entrada, senyora diputada, jo estic segura que aquest retorn que vostè diu és difícilment probable. Una altra cosa és que no hàgim de constatar la dificultat que hi ha per a la dona, bàsicament, en aquests moments, pel fet d'haver entrat d'una manera activa en la societat i de no haver evolucionat prou a nivell de nucli familiar o d'entorn –i tampoc segurament no s'havia valorat prou–, que no només compartint entre marit i muller, en el cas que és així..., doncs, és suficient. Per tant, jo crec que aquest retorn difícilment serà veritat. La dona no vol renunciar; el que sí que vol és compartir.

I lògicament, en el mateix sentit que assenyalava el senyor diputat, el fet que cada vegada les polítiques s'adrecin més a les persones és per aconseguir aquest bé integral de cada persona, i en aquest sentit el suport a la família té també, doncs, aquest objectiu des del punt de vista del Govern.

Per tant, una cosa és que diguem: «Comparativament, estem lluny...» Jo no he volgut comparar, senyor diputat, polítiques del Mediterrani amb les de les societats

nòrdiques, no; però sí que escolarment volia marcar una diferència. I això, vostè m'ho ha d'admetre, que és diferent. És diferent l'escolarització de la primera infància a Centreeuropa que a Catalunya; és diferent. Simplement, jo volia constatar aquesta diferència i aquesta tradició en serveis diferent.

Ara bé, el fet que no tinguem encara universalitzats determinats serveis, el fet que s'estiguin, de manera progressiva, implantant, no vol dir que no hi hagi una concepció integral. Precisament és des d'aquesta concepció integral des d'on es determinen les prioritats. I, si jo parlo de primera infància i parlo de gent gran i parlo d'ajuts al foment de famílies, és perquè dintre de la visió global i la visió integral se'n desprèn la prioritat. Perquè tots som conscients que tot alhora no es pot fer, i això ho sap tothom. Ara, el que seria imperdonable és que no comencéssim a actuar, i d'una manera decidida, en aquells punts en què la necessitat és més evident.

Per tant, des del punt de vista de concepció integral, evidentment que, si tota la política, la que parteix des dels zero anys fins a l'últim dia de les persones, és una visió global, les mesures a aplicar segons les prioritats i segons les possibilitats..., i garantir aquest mecanisme de progressivitat. Jo crec que els n'he posat un exemple clar: en només un any, el suport a famílies, com havia crescut; només en un any, com havien evolucionat determinades propostes; l'impuls que s'ha estat donant als programes «Viure en família», no només a persones grans, sinó també a persones amb disminució. Per tant, ho repeteixo: progressivitat sí, dintre d'aquesta concepció global, però, lògicament, prioritzant-la.

A partir d'aquí, evidentment que invertir en persones és un repte. Ho estem fent, és l'eix central de la nostra actuació, i jo li demanaria a la senyora Geli, a la diputada Geli, que es repassés el programa electoral de Convergència i Unió, i veurà com parla d'ajuts, de suport a família, ajuts a infants de zero a tres anys. Per tant, en aquell mateix sentit que vostè deia, a cadascú el que li pertoca. Lògicament que si hi és i la proposta ve reforçada, evidentment que no ho discutirem, però li recomano..., i està escrit.

Per tant, des d'aquest punt de vista, progressivitat; des d'aquest punt de vista, benvingudes totes les col·laboracions i suports i impuls d'aquestes polítiques, perquè els principis són coincidents. Estem davant d'una nova realitat, i davant d'aquesta nova realitat estem actuant. I, quan nosaltres encarreguem des del Govern un estudi sociològic sobre la conciliació d'horaris familiars, escolars i laborals, estem treballant en aquesta direcció. I, quan estem elaborant un estudi sobre les famílies monoparentals, estem treballant en aquesta direcció, perquè aquí sí que la conciliació encara és més difícil. I, quan estem estudiant els aspectes d'actituds i valors dels catalans envers la família i el paper de l'Administració en el suport a la família, li puc dir com queda clar que l'aposta dels ciutadans de Catalunya és compartir amb l'Administració determinades responsabilitats, i no delegar-les en el seu conjunt. Per tant, en aquest sentit, concepció integral, progressivitat i, lògicament, priorització.

Senyor president, senyores i senyors diputats...

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre els menors que viuen al carrer (tram. 300-00144/06)

Passem, per tant, a la següent interpellació, que la formula el diputat senyor Martí Sans, sobre els menors que viuen al carrer, i l'adreça al senyor conseller de Justícia. Té la paraula.

El Sr. Sans i Pairutó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, abans d'entrar en el fons del tema que ens ocupa, voldria fer un agraïment públic a totes aquelles entitats que han col·laborat, que ens han donat informació, que ens han ajudat, que les hem pogudes consultar: l'Ajuntament de Barcelona, la Fundació Jaume Bofill, Fedaia, Càritas, Creu Roja, Col·legi d'Educadors i Educadors Socials de Catalunya, Col·legi de Pedagogs, Federació de Municipis de Catalunya, Plataforma de suport als nens del carrer i alguns juristes prestigiosos i especialitzats en el tema.

Senyor conseller, els motius pels quals presentem aquesta interpellació són bàsicament dos, i marcaran una mica la meua intervenció: una necessitat, que nosaltres considerem urgent, de donar resposta adequada des de les institucions a la situació dels menors desemparats, siguin o no immigrants, i, al nostre entendre, i amb tots els respectes, senyor conseller, l'actuació insuficient, i penso que cada cop més confusa, del Govern en aquest tema.

Ens trobem en aquests moments en una situació, provocada pel Govern i les conselleries afectades per aquesta temàtica, que, com a mínim –i per dir-ho amb un terme suau–, és atípica. Tenim una Llei, la 37/91, sobre mesures de protecció del menor desemparat, que malauradament no ha servit per a allò per al que va ser feta, i no perquè la Llei sigui dolenta, sinó perquè no s'ha explotat bé aquesta Llei. Una Llei que no ha estat –i vostè ho sap, senyor conseller– suficientment desenvolupada.

Tampoc se l'ha dotada de recursos suficients. I aquí, en aquest sentit, el Síndic de Greuges repetidament ha dit que hi havia recursos minsos per als objectius –nobles– que havia de complir aquesta Llei. Hi ha una dificultat afegida dels menors immigrants, que també obligava a fer un esforç en aquest sentit, perquè comporten un plus afegit de complexitat, de dificultat.

Tampoc hi ha hagut d'una manera generalitzada –no diré que puntual– una voluntat clara de trobar fórmules eficaces, sobretot pel que fa al finançament, per a una coordinació justa i eficaç amb el món local. No existeix –i aquest dematí la senyora Comas ho ha dit– un tracte equitatiu amb les entitats col·laboradores; la senyora Comas s'hi ha estès llargament, ha donat xifres, vostè l'ha contestada, i li he de reconèixer a vostè un punt, en el sentit que deia: potser el que haurem de fer és valorar quina tipologia de centres són més rendibles en cada moment, i això podria modular una

mica la qüestió. Però les diferències existeixen i les desigualtats que això comporta també existeixen.

Existeix –encara que vostè aquest dematí ho ha negat– un cert desconcert entre els professionals, que sovint es veuen impotents per poder portar a terme amb eficàcia la seva feina. S'actua generalment en situacions extremes, quan el menor està deseparat o delinqueix. I, a més, pel que fa als menors immigrants, senyor conseller, la situació, com he dit abans, encara és més complexa; són menors, estan sols i no estan documentats. Això vol dir que necessiten tutela legal, de l'Administració, i, al nostre entendre, la Llei en aquest cas seria prou bona si el Govern hagués volgut resoldre el problema, perquè la modificació de la nova Llei proposa respostes educatives clàssiques –si no penals, alguna vegada– que no acaben, pensem, de ser les adequades.

Pensem un moment, reflexionem que en aquests moments, i d'acord amb el Reglament d'estrangeria –que potser n'haurem de parlar també en un altre moment–, es pot tenir un menor nou mesos sense que l'Administració protectora, la Generalitat, n'assumeixi la tutela, mentre espera resoldre l'expedient de repatriació. I el que s'hauria de fer –i aquest dematí s'ha dit– és tutelar immediatament, i vostè també ho ha dit, eh?, senyor conseller, també ha dit: «sense buscar excuses legals; altres comunitats autònomes ho fan». Emparament immediat, i documentació immediata, encara que la tutela final, jurídica, es retardi, però de moment documentem aquesta gent i donem-los una sortida, encara que sigui provisional.

Pensem que continuem arrossegant dèficits, senyor conseller, que al nostre entendre són ja estructurals, perquè vostès –s'ha dit, i la senyora Comas també...– no els han sabut o no els han volgut resoldre, o no hi ha hagut prou voluntat política per resoldre'ls. No s'han esmerçat prou recursos per al desenvolupament de mesures educatives en el propi territori, basades en l'acompanyament educatiu, sense retirar el menor de la llar, i en l'ajuda a la família. No s'ha seguit una política d'espais residencials pensats per educar des de la proximitat i en l'autonomia. No s'ha pensat en noves pràctiques educatives i, en canvi, es continua pensant –jo em penso que d'una manera massa insistent– en la manera de tancar-los.

El fet que l'edat laboral estigui als setze anys i la minoria d'edat als divuit, que és un avenç històric, sembla que per vostès això s'ha convertit més en un problema que no pas en un avantatge. Per què? Perquè entenem que no s'habiliten polítiques reals d'inserció. La progressiva externalització dels serveis de la DGAM, concretada entre entitats d'iniciativa social i la mateixa Administració, comporta un tractament desigual degut de la diferència de recursos entre l'Administració i les entitats associades, que jo li he comentat abans, que són, per cert, el 80%, representen el 80% del volum en aquest tema. L'increment de les demandes i l'estat real de la Protecció xoquen amb uns pressupostos que no s'han pràcticament mogut des de l'any 99.

En definitiva, senyor conseller, nosaltres creiem que aquesta modificació que proposen de la Llei del menor no va en la direcció adequada, perquè d'alguna manera intenta recuperar vells conceptes com –i no m'agafi

la literalitat– «conducta desordenada» o «insubmissió a la pàtria potestat», que sortosament estan declarats inconstitucionals. Diguem-ho clar: es pretén, per alguna pressió, que hi és, perquè s'intenta buscar el problema..., però es pretén –em sembla– buscar una solució per una direcció que no és totalment l'adequada, eh?, i es vol tancar més fàcilment els menors i els adolescents que no han delinquit, i en aquest sentit vostè sap molt millor que jo que difícilment es pot trobar cobertura legal en aquest sentit.

Per què pensem, honorable conseller, que aquest projecte de modificació de llei no va en la direcció adequada, com li deia fa un moment? Entre altres coses –no les podré dir totes–, no aclareix qui o què determina, i com, que un jove està en conflicte social, la qual cosa produeix inseguretat –i no és el mateix estar en conflicte que si hi ha una persona conflictiva, que són conceptes que en el món aquest a vegades s'han de precisar molt–; insisteix en l'actuació unidireccional sobre l'infant o el jove culpable i no aclareix com s'actuarà sobre l'entorn; l'anàlisi que fa de l'acolliment simple en família no és rigorós –els documents que ens donen diuen que hi ha una resposta ínfima a la seva proposta de famílies acollidores; i amb els joves magribins, què ha passat?, és cert que vostès pensen d'alguna manera abandonar aquest programa i anar cap a una altra cosa?–; no opta prou per la prevenció, senyor conseller; necessita..., aquesta temàtica, aquesta problemàtica, aquest repte necessita respostes sòlides a problemes profunds, i una reflexió *a posteriori*: és que després dels disset vénen els divuit, i després dels divuit vénen els dinou, i després els vint, i, si no es fa una bona teràpia sòlida abans, el problema es perpetua i s'eternitza; tampoc aclareix qui prendrà la decisió de tancament amb restricció de sortides.

Quant al món local, que és molt important, senyor conseller. El Projecte de llei atribueix els programes educatius i preventius destinats a adolescents i joves amb conflictes socials a la xarxa bàsica de serveis socials d'atenció primària amb prioritat a qualsevol altra; el que fa, en definitiva, és atribuir competències als ajuntaments. Per altra banda, en cap lloc diu..., no preveu cap mena d'instruments ni recursos que haurien d'acompanyar l'atribució o traspàs d'aquesta competència. Aquest és un tema que convindrà amb mi que és a solucionar ja, i n'haurem de parlar.

També caldrà veure si la competència consistent en la protecció d'adolescents i joves amb conflicte social s'ha d'incloure en tot o en part en el títol competencial d'assistència social o bé s'ha de considerar totalment inclosa en el títol competencial d'institucions públiques de protecció i tutela de menors. Cal recordar en aquest sentit que el Decret de traspàs a Catalunya d'aquestes competències, Decret 1292 de l'any 81, del 5 de juny, s'establia que es traspassaven a la Generalitat les funcions que l'Obra de Protecció de Menors exercia en el territori a Catalunya.

De totes maneres, senyor conseller, jo penso que seria un error de tots plegats que entréssim en una picabaralla legal en aquest tema. El que hem de fer, des de la voluntat mútua de la solució del problema, és buscar la norma legal, el tracte generalitzat i l'acord mutu per anar donant resposta en el problema. Entrar si això em toca més a mi o toca més a l'altre seria una distracció

a mi em sembla que impresentable i imperdonable per part de tothom.

Per tant, jo penso i li demano, senyor conseller, que per la nostra part ho farem però vostè per la seva part també vulguin d'una manera oberta, lleial i profunda trobar vies d'acord en aquest sentit.

Senyor conseller...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sans i Pairutó

...se m'acaba el temps. Senyor president...

El president

Sí.

El Sr. Sans i Pairutó

...en els cinc minuts de rèplica continuaré amb la proposta final que li volia fer, al senyor conseller.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, de debò, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia (Sr. Josep Delfí Guàrdia i Canela)

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat interpellant, efectivament arran d'aquesta interpellació torna a portar-se sobre la taula un problema que ha estat objecte de debat aquests dies, en les preguntes orals d'ahir a la tarda, en la interpellació d'aquest matí i en la interpellació d'aquesta tarda. I efectivament, pel que fa a les seves darreres paraules, sàpiga que la voluntat del Departament de Justícia i la voluntat del Govern és arribar en aquest punt, per la importància de l'objecte sobre el qual es provoca l'activitat, al màxim possible de solucions buscades de conjunt. Perquè, en definitiva, com dic, la matèria de la protecció de la infància és una matèria especialment sensible i delicada.

Vostè, en la seva intervenció, s'ha referit, amb caràcter general, a la infància amb risc social –aquest era, em sembla, l'objecte més directe de la interpellació d'aquest matí–, i, atenent-nos al text escrit de la interpellació, semblava que vostè es referia –i així ho ha fet al llarg del seu brillant..., de la seva brillant exposició– a la problemàtica específica dels menors del carrer.

I, per tant, havent-ne tractat al dematí, d'aquestes qüestions, no hi tornaré a insistir, però sí que ho vull dir en síntesi: aquelles xifres importants que significaven més de 7.000 infants atesos a la Direcció General d'Atenció al Menor, 14.000 milions de pessetes al llarg de l'any 2001, un notable increment pressupostari que crec que ja puc anunciar encara que no s'hagi fet la presentació formal dels pressupostos per a l'exercici posterior, fan

que efectivament hi hagi un esforç des del Govern de la Generalitat per atendre de la millor manera possible aquest problema.

Pel que fa als nens del carrer, quin és el capteniment del Govern? Doncs, complir –com deia també aquest matí, i m'ho deia la diputada interpellant– el que diu la Llei. I la Llei, efectivament, la Llei de protecció del menor, aquesta Llei –que a mi em sembla que és una llei molt bona tècnicament i discrepo de vostè en el sentit que no hagi estat desenvolupada ni implementada; el compliment de les lleis, com de tota obra humana, té les seves imperfeccions, però en conjunt, aquesta, em sembla que és una llei ben aplicada en general per tothom– ja deia que «la protecció s'ha d'atorgar» –diu– «als menors desemparats domiciliats a Catalunya o que s'hi trobin eventualment»; ja feia referència, perquè així ho exigien les convencions internacionals, al fet que la protecció del menor no és una protecció que pugui quedar limitada als ciutadans, als nacionals d'un determinat país, sinó que ha de ser universal.

Però em sembla que en aquell moment –estem com vostè sap a l'any 91– no s'estava pensant en la problemàtica que tenim avui. Probablement sí que ja s'hi estava pensant quan l'any 97 es dicta el Reglament de desenvolupament de la Llei de protecció dels menors. Llavors ja hi ha un article quart que precisa d'una manera més detallada que hi ha una problemàtica dels menors, i aleshores ens dona dos elements que em semblen especialment significatius: un, la necessitat d'un tracte igualitari respecte als infants propis nacionals, ciutadans del país de què es tracta, i un altre, una referència a la legislació d'estrangeria, que –com vostè també ha apuntat en la seva intervenció– és un ingredient legal, social i real que s'ha de tenir també en compte en aquesta matèria.

En principi el tracte ha de ser igualitari, no discriminatori, i això és el que portem a terme. I aquí sí que voldria denunciar..., no respecte a les seves paraules o a la seva actuació, sinó de persones que opinen i es manifesten en aquest camp concret que estableixen que, per exemple, la tutela s'ha de produir automàticament. Vostè després ha fet una matisació, que em sembla important. I jo li ho he dit també aquest dematí: el que la Llei exigeix és una atenció immediata al menor, però la tutela només es pot produir quan es dona el desemparament, i aleshores és un tracte discriminatori i contra el principi d'igualtat que s'exigeixi que, al menor que es troba al carrer, automàticament, sense fer res, se li faci el desemparament i la tutela. El que s'ha de fer és donar-li l'atenció que calgui, això sí, però el desemparament i la tutela seria clarament discriminatori i perjudicial per al menor.

També, si som..., si creiem que efectivament el reagrupament familiar és bo per al menor, que el menor en el lloc on està més bé és en el si de la seva família, això tampoc no pot ser que es consideri com una mesura que no ha de ser tinguda en compte, o, el seu equivalent pràctic, pensar que aquest menor no pot ser, en cap cas, objecte de tornada al seu lloc d'origen i que sempre la solució hauria de ser portar la seva família aquí. Em sembla que aquests dos elements haurien de ser tinguts en compte.

Hi ha unes diferències essencials; encara que el tracte hagi de ser igual, hi ha unes diferències reals: el substrat sociològic del menor del carrer, del menor que normalment diem «menor indocumentat generalment estranger sense referències familiars», és una realitat diferent de la que després alludiré. Aleshores, davant d'aquesta realitat, nosaltres el que diem és que volem complir la Llei, volem complir la Llei aplicant-la a les circumstàncies especials en què es troben aquests menors; volem complir la Resolució del Parlament de Catalunya, que és una bona resolució, del 10 de maig del 2001, que fixa unes pautes de comportament a les quals nosaltres fem tots els esforços per atènyer-nos, i volem, en definitiva, en els casos en què, aquesta legislació que creiem que hem d'aplicar, no la considerem oportuna, modificar la Llei, i a això, si puc, també m'hi referiré.

Quina és aquesta realitat? El fenomen de la immigració –com deia– dels menors indocumentats i que normalment viuen al carrer sense referències familiars és relativament nou a Catalunya, i coincideix amb aquest fenomen que ens ha agafat, em sembla, una mica, a tots, de sorpresa. Són infants, adolescents o joves estrangers que no disposen normalment de documentació; per unes estadístiques que tenim dels que han estat atesos en els centres de la DGAM, al voltant del 75% dels menors procedeixen del Marroc, un 5% d'altres països d'Europa occidental, dels quals 3% de l'Europa de l'Est, un 9% de la resta d'Àfrica, un 4% de Sud-amèrica i un 9% d'Àsia.

Sap vostè que un dels primers problemes amb què ens trobem és que no sabem si són menors o no menors, perquè el primer que fan és, diguem-ne, amagar el seu nom i, per tant, a vegades són presentats a la Direcció General d'Atenció al Menor amb noms diferents, i aleshores hi ha una percepció que és la mateixa realitat física però que ens arriba amb realitats diferents..., és l'edat, perquè, en definitiva, aquí, en l'aplicació de la Llei, fa que haguem i puguem atendre els menors i que no puguem esmerçar recursos en els que no siguin menors. S'han fet, s'han hagut de fer, moltes vegades a iniciativa del fiscal, fins a 197 proves radiològiques, realitzades a aquest col·lectiu, i el resultat ha estat que el 72%, és a dir 141, eren menors d'edat, però 28% dels que es presentaven o no dient l'edat o simulant en uns casos segons convenia una edat o una altra, 56, eren majors d'edat.

Les característiques d'aquestes persones són a més sobradament conegudes, però cal fer-hi referència per significar aquesta realitat distinta amb què ens trobem en les circumstàncies normals i amb el que estava preveient la Llei de protecció del menor.

Primer, parlaríem d'entrada d'una gran autonomia. Per raons de caire cultural, també individual, per l'esforç que ha suposat venir aquí, són persones que han desenvolupat, que han avançat el desenvolupament de determinats patrons de comportament o caracteriològics, i això ha de ser present. I per un altre costat, també és una altra realitat indiscutible que tendeixen a rebutjar els recursos, l'assistència: són menors que normalment nosaltres volem protegir però ells no es deixen protegir; no es deixen protegir perquè per ells la vida al carrer,

això que a nosaltres ens sembla dolent, per ells és un element positiu que veuen que els dona unes satisfaccions, perquè troben en les altres persones que conviuen amb ells en el carrer una mena de família substitutòria i també –i això també s'ha de reconèixer– són fàcilment objecte de manipulació per part d'organitzacions d'adults que es prevalen d'ells per fer determinades actuacions que no són certament dignes d'encomi. Aleshores, per tant, no té massa a veure, aquesta realitat sociològica, amb el que estem pensant quan parlem de protecció de menors, que estem pensant des dels nens nadons fins a nens amb major edat que han de ser protegits i que volen ser protegits, que aspiren i desitgen i tenen dret a ser protegits, sinó a una realitat diferent.

Quines són les actuacions dutes a terme pel Departament? També vaig tenir oportunitat de contestar-ho ahir: primer, buscar un ampli consentiment general, i així parlava dels acords de coordinació i compromís per millorar la resposta interinstitucional al problema social de la immigració de menors i joves indocumentats en situació d'alt risc social que se signa l'any 99 que s'ha aplicat els anys 99, 2000 i 2001. Hi ha hagut també –també m'hi referia ahir– reunions a la seu de la Delegació del Govern amb presència de l'Ajuntament de Barcelona, amb presència dels membres del Poder Judicial, amb presència de membres de la fiscalia, perquè també volíem d'aquesta manera atendre una realitat –ens agradarà més o menys, però està aquí–, que és que un dels ingredients d'aquesta inseguretat ciutadana que molta gent preocupa, i amb raó, és no haver sabut donar un tracte concret a aquesta problemàtica.

Això també és en la proposta de modificació de la Llei del menor a fer; si en el torn de rèplica, en tinc oportunitat, m'hi referiré.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, vostè sí que està d'acord amb mi en una cosa: el tema que ens ocupa és d'una profunditat considerable, és un tema que va a més i com més capacitat tinguem tots plegats a donar-hi respostes millor. Per això, i no m'interpreti malament, aferrar-nos massa en els legalismes purs i durs potser no és el més adequat en determinats moments, i aquesta capacitat de donar prioritat a la resposta positiva abans de l'entrebancament legal, dintre d'un marge de manobra que sigui possible, entenc que s'hauria de fer.

I hi ha una cosa, senyor conseller, que li voldria dir abans de fer-li la proposta concreta, que no és menor. Jo em vaig assabentar del projecte de modificació de la Llei 37/91 per unes declaracions del conseller d'Interior, el senyor Pomés. En el moment que hi havia un problema al carrer, el senyor Pomés diu: «Endurirem la Llei i així solucionarem el problema.» És una mala manera de començar, senyor conseller, aquesta és una mala manera de començar i així va el Projecte de mo-

dificació de llei, i és que va en aquesta direcció. Va en aquesta direcció i amb això nosaltres, amb tots els respectes, no hi estem d'acord, perquè pensem que no és la solució, però sí que som prou grans i prou sensats com per pensar que tot allò que nosaltres pensem tampoc té per què ser veritat, i que el diàleg és el que ens ha d'obrir, i els arguments damunt la taula són els que ens han d'obrir propostes positives per a tots.

Però el començament no va ser bo. Perquè, clar, en el moment de pressió social, «escolti'm, no es preocupi, nosaltres endurim la llei i ja veuran com ho arreglem», vostè i jo, les senyores diputades i diputats, el públic i tothom sap que així no s'arreglarà el problema. Tots ho sabem, ja sabem que és un problema profund i sabem que, davant del malestar, davant de les situacions de conflicte, davant de la gent que pateix la repressió més que produir solucions el que produeix és rancor, rancúnia.

I les propostes educatives, les propostes educatives amb profunditat, encara que siguin lentes, que no siguin espectaculars, que siguin esmerçar recursos i aparentment sembla que no es fa, aquestes són les que posen les bases de solució. Per aquí volem anar, senyor conseller, per aquí volem anar el Grup Parlamentari dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i aquí li oferim el nostre suport total.

Senyor conseller, per concretar, perquè el temps passa volant aquí dalt, li proposem un acord, un acord, una argumentació, un debat –la paraula no se l'agafi al peu de la lletra– per parlar d'un nou o d'una modificació o d'un replantejament –digui-li com vulgui– de model per a l'atenció de la infància, l'adolescència en risc social –no m'agafi les paraules estrictament, no tanquíssim portes per aquest aspecte–, que també hi hagi confluència, ja no dic acord total, però confluència de criteris i possibilitat d'acceptar el que és un acord amb les qüestions pressupostàries de l'any 2002 i els anys següents, i per assegurar un mapa de recursos i programes per municipi i territori, perquè em sembla que és vital.

Acords substancials, que fins ara no hi hem arribat, malgrat que el diputat Esteve Orriols s'està esforçant i ens veurem amb la llei de justícia juvenil. Repeteixo i sé que vostè està per la labor, en aquest sentit, senyor conseller, però és que som l'únic grup que no se'ns ha acceptat res, senyor conseller –és que som l'últim de la fila, en aquest sentit–, re. Espero que això canviï, però de moment zero.

I després, senyor conseller, també li demanàriem ampliació del termini de presentació d'esmenes al projecte de modificació de la Llei del menor. Aquesta proposta és òbvia, senyor conseller, perquè nosaltres fem una valoració crítica de com està aquesta Llei, però també entenem que, si ens posem a parlar, entre tots plegats i acceptant que ningú és savi del tot podríem aconseguir millores substancials en aquest projecte; que, en definitiva, més enllà del nostre èxit, hauríem complert amb la nostra obligació, el que faríem és un bon servei a les persones a què va dirigida i, d'aquesta manera, un bon servei al país.

Res més, senyor president, moltes gràcies, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyor president. Senyor interpellant, senyor Martí, jo no sé si vostè ha tingut l'oportunitat aquest matí d'estar present en la interpellació que s'ha suscitat, però sí que, si no ha estat així, amb molt de gust li repetiré que, en la mesura de les meves possibilitats, jo he indicat que es faci tot el possible per ampliar el tràmit d'esmenes en aquesta Llei, també –li ho dic, també, amb la mateixa claredat–, en la línia que la tramitació no es demori excessivament. Per tant, des d'aquest punt de vista, cap problema.

En segon lloc, dir que aquesta Llei és una llei que surt d'un context concret. A mi, m'agradaria que quedés limitat aquí. Jo no voldria avançar en el que és un debat, per respecte al Parlament, que correspon a la Comissió de Justícia, però sí que em sembla que puc expressar el context amb el qual neix.

Aquesta Llei, en part, neix per una problemàtica molt concreta i determinada: els menors d'edat, després de la Llei de responsabilitat penal del menor, que com sap vostè arriba fins als divuit anys, que realitzen actes que són objectivament delictius, però que se'ls aplica aquella vella concepció que no hi ha responsabilitat criminal per raó d'edat i que aleshores els jutges diuen que passin a Protecció, perquè no poden passar a un altre lloc, no se'ls pot sancionar en la penalitat dels adults, perquè no ho són, no estan en l'àmbit de la Llei de responsabilitat penal del menor perquè el fet comès no s'entén que tingui suficient gravetat i, aleshores, passen a Protecció, i, aleshores, com podem protegir?

Se'ns diu, a més, quan passen a Protecció, que per una porta entren i per una altra surten. Nosaltres diem, doncs, que se'ns donin mitjans per poder evitar això. I en aquest punt, el centre, el nucli fonamental de la llei el que va –el que passa és que després es fan els retocs corresponents– és a això que en diem «creació de centres o unitats», amb mesures de contenció per estades limitades que permetin desenvolupar un programa individual, que indiqui la durada per la qual es restringeixen o suprimeixen les sortides, quan aquesta sigui l'única mesura possible per intentar l'acceptació voluntària de les mesures de protecció.

L'adopció d'aquesta mesura s'ha de notificar a la Fiscalia a les vint-i-quatre hores següents de l'internament. El text pot ser millor o pitjor, s'hi pot estar d'acord o no, però aquesta és la voluntat, l'origen, la causa de la llei, i aquesta és una petició que, sense voler amb això comprometre ningú, perquè ningú està compromès, i perquè no s'ha signat, aquesta era una aspiració del món de Governació i d'Interior, del món del Govern central, del món –en part– dels móns locals i, també, del món del Govern de la Generalitat, que creu que ha de fer front a aquesta problemàtica.

En aquesta línia, a mi, em sembla que, si som capaços tots plegats de fer un esforç per arribar a una solució en aquesta línia, haurem contribuït d'una manera decisiva

que, efectivament, la problemàtica dels menors ajudi a quedar solucionada.

Però no és només això. El Govern de la Generalitat està duent a terme ja un seguit de coses. Una d'elles –també és una nova línia que s'apunta– és complimentar una altra llei d'aquest Parlament, i a més una llei d'un ampli consens, que és la Carta Municipal de Barcelona. A la Carta Municipal de Barcelona es parla de la constitució del Consorci de Serveis Socials. Nosaltres entenem que probablement el tractament d'aquests problemes d'infància poden tenir allí un lloc adient per ser solucionats d'una manera harmònica i consorciada entre dos de les més importants institucions concernides per aquesta problemàtica. I després, es faran, i es continuaran fent, aquelles accions que depenen exclusivament de la competència de cada una de les parts.

Jo estic segur que l'Ajuntament de Barcelona farà tots els esforços per complir les seves... I el que jo li asseguro és que des del Departament de Justícia de la Generalitat també, amb tota la voluntat i amb el major encert possible, procurarem que els recursos i les mesures que prenguem en aquesta línia ajudin, també, sense esperar el nou model d'atenció a la infància –també ho he dit aquest matí i amb molt de gust ho repeteixo ara–, que tindrà el gust de presentar a la Comissió de Justícia –el gust i l'obligació, perquè és un acord de la Comissió de Justícia i Seguretat del Parlament de Catalunya– dintre de pocs dies, i allà podrà ser un bon fòrum de debat per arribar a conclusions interessants per totes les persones amb responsabilitat, amb competències i amb voluntat de resoldre aquest greu problema.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a la política sanitària (tram. 300-00386/06)

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a la política sanitària. La presenta el Grup Popular i, per a la seva exposició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, tots estem d'acord que la sanitat influeix substancialment en la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i una de les assignatures pendents que tenim és la manca d'orientació de les estructures sanitàries entorn al pacient, perquè el sistema normalment està orientat sobre estructures burocràtiques més encaminades a resoldre els problemes de les mateixes organitzacions, més que a l'atenció dels ciutadans. Considerem que cal modernitzar l'actual model organitzatiu, transformar-lo en quelcom més dinàmic i flexible que permeti adaptar-se a les noves necessitats.

En aquest sentit, l'any passat li vaig substantiar una interpellació sobre gestió hospitalària que va donar motius per reflexionar sobre el model sanitari català i sobre el seu desenvolupament i la seva modernització. En aquell moment es van posar de manifest –i també en uns altres debats que s'han substantiat al llarg del passat període de sessions– els dos greus problemes de la sanitat: un que és el finançament i l'altre que és la gestió.

El finançament ha millorat substancialment amb el nou acord de finançament, i, a més, en incorporar el sistema de finançament sanitari dins del finançament general de la Generalitat, doncs, es preveu que hi haurà un increment substancial de recursos, i que, a més, creixeran per damunt del PIB. Això en base a les previsions, en les quals no m'estendré, que van ser a bastament exposades per l'honorable conseller Homs en el debat monogràfic sobre finançament.

Ara, honorable conseller, nosaltres el que sí que li demanem és que tregui la màxima rendibilitat d'aquests recursos per fer front a totes les connotacions negatives de la sanitat a Catalunya. Les llistes d'espera; la setmana que ve ens lliuraran el Dictamen de les llistes d'espera i esperem que els recursos puguin fer front a totes aquestes recomanacions, a totes aquestes mesures necessàries per tal de reduir i complir els temps màxims d'espera i que es pugui estendre, també, a unes altres patologies, a la saturació dels consultoris i també a l'endarreriment de moltes proves diagnòstiques. Per a totes aquestes mesures vostè sempre ens ha comentat que necessita un increment de recursos, però nosaltres també considerem que evidentment és necessari, però també cal millorar mesures en la gestió.

L'altre gran problema, com li he comentat, en el sistema sanitari és l'organització i l'estructura. Tenim dues estructures: el Servei Català de la Salut i l'ICS. Abans de desenvolupar aquests elements, farà una breu exposició respecte a la trajectòria d'aquestes dues estructures.

L'any 1983 es va crear l'Institut Català de la Salut com una entitat gestora de serveis i prestacions sanitàries pròpies de la Generalitat i de les transferències de la Seguretat Social. Es va introduir, per primera vegada, conceptes de gestió i planificació i, després, es va desplegar el mapa sanitari, que contenia molts principis que després van donar lloc a tota la xarxa hospitalària pública. Es va institucionalitzar la realitat catalana amb tota la gran varietat dels centres públics i privats. Un model mixt, en què es van aprofitar tots aquells recursos sanitaris existents, per assolir una bona ordenació hospitalària.

L'any 90 es va aprovar la Llei d'ordenació sanitària, que aborda les principals mesures en matèria d'ordenació, planificació i gestió, i es va crear el Servei Català de la Salut com a eix fonamental d'ordenació. En aquell moment es podria haver transformat l'ICS en el Servei Català de la Salut, però probablement també es va debatre, en aquell moment... La donada complexitat del model sanitari català va fer impossible que l'ICS s'engrandís i substituís el que ara és el Servei Català de la Salut, almenys així ho van posar de manifest quan es va debatre aquesta Llei d'ordenació sanitària.

Ens trobem que aquesta mateixa Llei, en la seva disposició transitòria segona, reconeix que el Servei Català de la Salut assumirà gradualment l'exercici de les funcions que li encomani el Govern, i que l'Institut Català de la Salut passaria a dependre d'ell. Es va dictar un decret l'any 1991, però, de fet, és que després d'aquesta Llei, d'aprovar aquesta Llei, després de deu anys no s'han assolit tots els objectius que recollia la Llei d'ordenació sanitària. I així, també es va posar de manifest l'any passat, quan es va commemorar el seu desè aniversari, que tothom comentava moltes de les mancances d'aplicacions i de desenvolupament de la Llei d'ordenació sanitària a Catalunya i sobretot, també, la necessitat que no hi hagi dues estructures en la sanitat: el Servei Català de la Salut i l'ICS, i que era necessari també que l'ICS es convertís en el principal proveïdor del sistema, com un proveïdor més, que depengués del Servei Català de la Salut, amb les especificitats que calgui –evidentment que sí–, però no duplicar les funcions.

Des d'aleshores, el Govern ha modificat en diverses ocasions l'estructura de l'ICS, però aquestes modificacions no han solucionat el greu problema del seu funcionament, sinó tot al contrari en algunes coses, en les altres sí que s'ha millorat l'eficiència en la seva gestió. S'ha millorat, però no substancialment. També ha crescut bastant, senyor conseller. Nosaltres reconeixem les novetats, com la direcció per objectiu, el control per resultats, són un d'aquests instruments, així com el desenvolupament de sistemes d'informació dels costos d'assistència, etcètera. Però són petites modificacions que no solucionen les deficiències de la seva estructura.

I després de tot aquest temps, quan pensàvem que potser s'afrontaria la reforma de l'ICS amb una llei que canviés substancialment la seva naturalesa i la seva estructura, en comptes d'avançar en la seva reforma, el Govern, el passat dia 23 d'octubre, va aprovar dos decrets sobre reestructuració de l'ICS que regulen les estructures de gestió i administració de les institucions sanitàries en l'àmbit de l'assistència primària de l'ICS i també sobre l'atenció primària.

Aquest Decret, que va entrar en vigor fa dos dies, crea set gerències, una per a cada regió sanitària, excepte Tarragona i Tortosa, substitueixen les anteriors subdivisions. Entre les gerències i els centres d'atenció primària hi haurà trenta-un serveis, que, evidentment, totes les finalitats són de millorar la coordinació, i nosaltres esperem que així sigui. El que passa és que, al marge de tots aquests canvis, el conjunt de l'organigrama de l'ICS queda en una gerència, en un gabinet tècnic, assessories jurídiques, multiplicitat de seccions, divisions, direccions i organitzacions de recursos humans, assumptes econòmics, es crea una altra junta de contractació. Segons vostè, en declaracions als mitjans de comunicació, totes aquestes fórmules organitzatives són necessàries per transformar l'ICS en una estructura més àgil, competitiva i capaç d'adaptar-se a les noves realitats i a les necessitats dels ciutadans. Vostè considera que és una gestió –em remeto als mitjans de comunicació– per agilitzar la gestió, però també reconeix que no és la reforma que necessita l'ICS, que és un pas endavant, des de la seva opinió, però que no és la reforma que necessita.

Però, en opinió del Grup Popular, aquesta reestructuració no suposa un pas endavant. Nosaltres creiem que són molts passos enrere, perquè l'objectiu de millorar l'eficàcia, l'eficiència i la qualitat dels serveis, consideren vostès que trenca la tradicional configuració territorial, jerarquitzada de l'entitat, per convertir-la en una organització àgil i estructurada en línies de servei. Però, honorable conseller, aquest, en opinió del Grup popular, no modifica aquesta configuració, duplica les gerències en les àrees territorials, en tota la seva estructura, i en comptes de ser una estructura plana, nosaltres considerem que l'estructura vertical s'horitzontalitza, i de forma que es duplica tot el que és l'estructura del servei. Es limiten les estructures tècniques, es dupliquen les línies de suport, al mateix temps s'incrementen els càrrecs de designació directa, s'introdueixen, fins i tot, més criteris arbitraris per a totes aquestes designacions, i no trobem, tampoc, en aquest Decret, cap referència a la qualitat del servei sanitari ni a la participació del col·lectiu sanitari en les decisions, ni de consulta, ni de gestió clínica, ni res de res en matèria de personal, sobre el qual cau el pes de la sanitat i que les seves condicions de treball no són les més adients.

Ells desenvolupen un paper fonamental. Nosaltres creiem que cal que es posi a l'abast d'aquests professionals els instruments necessaris perquè estiguin motivats, a fi de portar a terme una veritable política de recursos humans en totes les relacions professionals amb els agents i amb tots els actors, amb l'objectiu de millorar el seu règim.

El nostre Grup considera que amb aquests dos decrets, el Govern ha abandonat l'oportunitat de presentar una reforma de l'ICS com cal, perquè sembla que consolidi aquesta transitorietat. Evidentment, és una transitorietat, la situació en què es troba l'ICS, però, evidentment, si ara s'aproven aquests dos decrets, és probable que aquesta transitorietat s'allargui i es consolidi amb una estructura més rígida.

Veiem que hi ha noves realitats, es creen comitès, gerents, directors, el 80% parlen d'unitats, subunitats, amb la finalitat de millorar la coordinació, però és que a nosaltres, en definitiva, ens sembla que creen més burocràcia. Com es coordinaran moltes àrees? A vegades, veus una àrea i unes altres, i és veritablement difícil portar a terme determinades actuacions que ja es preveuen, donat l'entramat d'unitats i subunitats, que moltes es queden amb dues funcions. Una subunitat es crea perquè desenvolupi dues funcions, que, a vegades, costa, fins i tot, entendre el que significa, donada la complexitat d'aquests estudis, de les motivacions, de les plantilles, com molts altres exemples que podria posar, no? Remuneracions, també, només es preveuen per als alts càrrecs, això sí, fins i tot amb previsions d'incrementos unilaterals fins a un 20%.

Ens ha sorprès, senyor conseller, que aquesta estructuració de l'ICS no busqui una agilitat en el sistema. Nosaltres creiem que hauria d'afrontar-se, aquesta modificació, de forma rigorosa i profunda, una reforma real, seguint un doble eix. Per una banda, adscriure l'ICS al Servei, evitant duplicitats en l'estructura sanitària, la qual cosa comportaria una simplificació administrativa, optimització de recursos, i, per altra banda,

canviar també la seva pròpia naturalesa, per tal de fer-la àgil i operativa, permetent racionalitzar la despesa i oferir, també, una reforma amb qualitat i eficiència.

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Esteller Ruedas

Ja acabo, senyor president.

El president

Se li ha acabat el temps.

La Sra. Esteller Ruedas

Només li demanem, senyor conseller, que ens quantifiqui quant costarà tota aquesta estructura. Per què no ha modificat ara l'ICS? Per què només ha fet aquesta reforma parcial? Quan considerarà que serà millor fer aquesta modificació, si vostè té l'objectiu que es millori la seva eficàcia amb aquesta nova reestructuració?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora Esteller. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Senyor president, senyores i senyors diputats. Senyora diputada, vostè ha començat la seva intervenció parlant de dos problemes de la sanitat catalana. Un, el del finançament, i l'altre, el de la gestió. Jo situaria més el finançament com un problema, però, a la vegada, lògicament, com una insuficiència, i en el cas de la gestió, per mi, no hi ha un problema de gestió a la sanitat catalana. És a dir, si alguna cosa, entre moltes altres, entre molts alts valors, té la sanitat a casa nostra, és que la gestió, que sempre és millorable, però la gestió és molt eficient.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Vostè recordava aquella interpellació que es va donar la casualitat que vostè me la va fer, si no l'endemà o al cap d'uns quants dies, dels top vint, aquells vint hospitals millors d'Espanya, dels quals Catalunya en tenia tretze. Això era una demostració palpable que la gestió és un element molt positiu de casa nostra.

Vostè ha parlat de l'Institut Català de la Salut, jo ho faré ara, i també faré un repàs –vostè ho ha fet–, perquè crec que si no situem l'ICS en el context, és difícil entendre, potser, el punt en el qual ens trobem i també el punt al qual volem anar.

L'ICS, com vostè molt bé deia, es configura com una entitat gestora l'any 1983 amb la Llei d'administració institucional de la sanitat, l'assistència i els serveis socials de Catalunya. Val a dir que aquesta Llei va permetre, per primera vegada..., vam ser la primera comuni-

tat autònoma que va introduir la figura del gerent. Per tant, varem donar un pas molt important en el que era la gestió. I val a dir, també, que en aquell moment, l'ICS gestionava el 25% dels llits d'aguts, ara en gestiona prop de menys del 30%, i el 100% de l'atenció primària. Ara, l'ICS en gestiona el 84%. Perquè també és important veure això com un element més del que ha avançat la gestió a casa nostra.

L'any 1985, vostè també ho recordava, es crea la XHUP, amb la qual cosa es reconeix formalment la diversitat jurídica de la nostra xarxa, i l'ICS es comença a situar com un proveïdor més del sistema. Aquest fet queda reforçat l'any 1989 amb la creació de la Direcció General de Recursos Econòmics del Sistema Sanitari, que s'encarrega, a partir de llavors, de la gestió de tots els concerts, funció que fins aquell moment havia exercit l'ICS.

I arribem així, l'any 1990, a l'aprovació de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, que consolida definitivament el nostre model sanitari creant el Servei Català de la Salut.

El Servei Català de la Salut té, dins del nostre ordenament jurídic, les funcions de l'organisme planificador, programador, comprador i avaluador de serveis. No és l'organisme prestador dels serveis. Per tant, qualsevol reforma que afecti l'Institut Català de la Salut no ha d'anar per situar-lo una altra vegada dins del que són aquestes funcions. Aquestes funcions corresponen al Servei Català de la Salut, i són les funcions bàsiques i en la línia de totes les reformes que els sistemes no solament i exclusivament sanitaris, sinó organitzatius, dels països del nostre entorn han anat avançant. Separar el que és la planificació, el que és l'ordenació, el que és la compra, de la provisió.

L'any 1992, penso que també és molt important que ho recordem, entra en funcionament la primera àrea bàsica de salut gestionada per una entitat no ICS. Es fa un pas molt important. Per primera vegada, una entitat, una àrea bàsica de salut, es gestiona no per l'ICS, no per l'entitat gestora de la Seguretat Social, sinó per una altra entitat. Avui, l'any 2001, no hi ha cap comunitat autònoma, ni el Govern central, que hagi sabut fer aquest pas. I per tant, això és molt important, perquè parlem de l'ICS, però no hem de veure l'ICS aïlladament, sinó en el conjunt del que és el nostre sistema.

L'adaptació de l'Institut Català de la Salut a la nova dinàmica de funcionament que marca la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya va fer que l'any 1993 es publicés un decret que trencava –vostè també ho ha esmentat– la tradicional configuració territorial i molt jeràrquica de l'entitat per avançar cap a una organització àgil i estructurada per línies de serveis, atenció primària, atenció hospitalària, impulsant nous principis de gestió que es perfilen al voltant de quatre grans enunciacis.

La independència de gestió i la responsabilitat sobre els resultats del grup, que queda també consolidada amb el nou Decret configurant la relació del servei de l'ICS amb el servei mitjançant contractes. La gestió de l'Institut i de les seves unitats amb criteris empresarials introdueix, l'any 1993, la noció d'ingressos i costos per

mesurar els recursos econòmics, és a dir, passar d'una gestió basada en la comptabilitat pressupostària a una gestió basada en el concepte de compte d'exploració; incorpora el concepte de qualitat de serveis –vostè s'hi ha referit–, però ja l'any 1993, també el Decret recentment aprovat parla de qualitat i parla, per exemple, d'un altre aspecte –després m'hi referiré–, que és el de la recerca –estem parlant d'un dels principals grups en recerca biomèdica al nostre país– o el desenvolupament d'una cultura organitzativa basada en el servei al client.

Durant tots aquests anys, l'ICS no s'ha mantingut quiet, l'ICS ha anat fent moltes coses, i ha anat implantant tot un seguit d'instruments per tal de fer més àgil i més eficient la seva gestió i apropar-se més al malalt, com vostè plantejava: la direcció per objectius i el control per resultats –que vostè n'ha parlat; el desenvolupament de sistemes d'informació, dels costos de l'assistència; la gestió de compres conjuntes; la creació de fundacions per a la recerca científica en els hospitals –en aquest punt també vàrem ser pioners a tot l'Estat espanyol; la implantació d'un sistema d'incentius per als professionals mèdics; el desenvolupament d'un model retributiu d'infermeria basat en l'avaluació del lloc de treball, etcètera, etcètera.

Paral·lelament al que han estat aquestes actuacions dins de l'Institut Català de la Salut, i d'acord amb la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, s'han creat diverses empreses públiques –que vostè no n'ha parlat–, empreses públiques en l'òrbita de l'Institut Català de la Salut. Això no ho ha fet ningú més. S'ha fet, però posteriorment. I ara no em voldria allargar, però aquí hi trobem l'Institut de Diagnòstic per la Imatge, creat l'any 1990; Energètica d'Instal·lacions Sanitàries, l'any 1991, que va permetre instal·lar i posar en marxa plantes de cogeneració i absorció en els hospitals de l'Institut Català de la Salut; l'empresa Serveis Sanitaris de Referència - Centre de Transfusió i Banc de Teixits, l'any 1995, o l'Institut Català d'Oncologia, creat en l'òrbita del Servei d'Oncologia i Radioteràpia de la Ciutat Sanitària Universitària de Bellvitge.

Però s'ha anat més enllà, s'han fet més coses durant tots aquests anys: el Consorci del Laboratori de l'Anoia, l'any 1992. Enguany, aquest Consorci ha passat a denominar-se Consorci del Laboratori Intercomarcal de l'Alt Penedès, l'Anoia i el Garraf, ampliant el seu àmbit d'actuació a aquestes comarques, o també altres convenis, coordinacions i aliances estratègiques. L'última actuació, en aquest sentit, ha estat la creació del Consorci d'Atenció Primària de Salut de l'Eixample, integrada per l'ICS i l'Hospital Clínic, per gestionar dues àrees bàsiques de salut a la ciutat de Barcelona.

És a dir, l'ICS s'ha mogut, no s'ha estat quiet, no s'està quiet, i trobem dintre de les seves actuacions més immediates el Projecte de direcció clínica –en aquest moment s'han establert 78 contractes de direcció clínica, 2 en hospitals i 76 en l'àmbit de l'atenció primària– i el recent Decret de reestructuració de l'Institut Català de la Salut, al qual vostè ha dedicat els darrers minuts de la seva intervenció i que va ser aprovat pel Govern el 23 d'octubre passat.

Nosaltres diem que aquest Decret de reestructuració dota l'Institut d'una estructura organitzativa professio-

nalitzada per a tots els processos fonamentals de la seva activitat, i que li ha de permetre donar compliment a la seva missió de desenvolupar un grup sanitari públic que sigui, que volem que continuï sent, referent i model de la provisió de serveis de salut a Catalunya tot potenciant la docència i la recerca i el desenvolupament dels seus professionals.

Dins d'aquesta estructura –que vostè s'hi ha referit–, en l'anterior Decret, en el Decret de l'any 1993, es contemplaven 206 càrrecs, per dir-ho d'alguna forma, mentre que en l'actual Decret es contemplen 153 càrrecs. Per tant, hem disminuït estructura. I, fins i tot, això representa un estalvi de més de 200 milions de pessetes en la nòmina del que és l'estructura de l'Institut Català de la Salut.

Aquest Decret ens ha de permetre desenvolupar línies de serveis orientades d'acord amb les noves necessitats socials i noves oportunitats que la globalització del coneixement i de l'economia presenta, i aconseguir uns resultats econòmics que permetin la sostenibilitat i la viabilitat del grup.

Així, doncs, considerem que aquests nous decrets, més el Projecte de direcció clínica, el Pla d'empresa o el contracte programa amb la Generalitat de Catalunya han de permetre potenciar la innovació, la millora contínua, l'aprenentatge constant i la vocació de serveis com a valors de la cultura organitzativa de l'Institut Català de la Salut.

Queda damunt la taula –vostè ho ha esmentat– una transformació més profunda. Nosaltres, lògicament, no renunciem a donar aquest pas, però volem trobar el consens polític, però també el consens, molt i molt important per avançar en una empresa que té més de trenta mil treballadors, amb els agents socials. I en això és el que estem treballant ara per tal de poder anar avançant amb els agents socials, amb els treballadors, que són els autèntics protagonistes d'aquesta empresa, cap a on pot avançar, encara més, l'Institut Català de la Salut.

Quan això estigui suficientment consensuat, i una vegada que l'ICS hagi posat en funcionament tots aquests projectes, que els està posant en funcionament cada dia, nosaltres avançarem. Però el que sí crec que queda molt clar en la meua intervenció, i això és el que he pretès, és demostrar que l'ICS no s'ha quedat a l'any 1983, ni s'ha quedat a l'any 1985, ni s'ha quedat a l'any 1990, sinó que l'ICS cada dia està innovant, perquè per això és la primera empresa sanitària del país –té, com deia, més de trenta mil treballadors i un pressupost que l'any 2002 se situarà al voltant dels 278.000 milions de pessetes. Després, posteriorment, suposo que en el torn de rèplica, doncs, podré ampliar aquesta o altres qüestions.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Ara, per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, jo li he reconegut, i ja li he dit que des de l'any 83 que es va crear l'ICS, evidentment, ha evolucionat molt, i ha evolucionat per unes coses en positiu i per unes altres no. Nosaltres considerem que ha millorat la seva gestió i ha guanyat en eficiència, també hi han hagut injeccions molt considerables de finançament a l'ICS per millorar-la i per tindre rendibilitat i perquè el cost per unitat no sigui tan diferent dels concertats. Vull dir que, a l'hora de millorar l'eficiència i optimitzar els resultats, s'ha de valorar tot. En aquest sentit, ja li reconec la seva evolució, però el que passa és que el que crec, senyor conseller, és que ens hem tornat a estancar. Vull dir, ara es planteja una reforma i una estructura de l'ICS, era el moment de fer-la. Vostè diu que ha d'entrar en consens amb els agents, evidentment que sí, però mai trobarem el moment oportú, perquè, amb tantes consideracions, els agents i els professionals, sempre se'ls ha de tenir en compte, però penso que cal voluntat política. L'únic que cal per modificar l'ICS és voluntat política i un plantejament, i un bon plantejament i debatre un text, una proposta, un projecte, un avantprojecte. S'ha de fer, perquè és que, si no, mai hi estarem a temps. Portem deu anys amb aquesta transitorietat.

Ara, amb aquests dos decrets, es consolida la transitorietat. Es crea, al nostre parer, més estructura. Evidentment que s'haurien d'horitzontalitzar, però també es verticalitza aquesta estructura, s'incrementen substancialment els càrrecs directius, i vostè, senyor conseller, m'ha fet una aproximació del cost, però és que no ho sé com pot valorar aquest cost, perquè si les remuneracions d'aquests càrrecs encara s'han d'aprovar i també hi ha discrecionalitat a l'hora d'incrementar en un 20% certes remuneracions, per això jo li preguntava quin és el cost que vostès pensen que tindrà aquesta nova estructura.

I, per altra banda, també m'agradaria veure quins són els mecanismes de coordinació, perquè amb tantes àrees, tantes unitats, tantes subunitats, costa una mica veure, i el que penses més és que hi ha un entramat de relacions dins d'aquests decrets que fa difícil, moltes vegades, portar a terme determinades orientacions.

I, en definitiva, del que es tractaria és de fer una gestió àgil que repercuteixi en el ciutadà. Això és el que veritablement és important, i és el que nosaltres no hem trobat en aquests dos decrets, i, per tant, nosaltres creiem que ja és l'hora que hi hagi una reestructuració, però tant de reestructuració com de canvi de naturalesa de l'ICS.

Per altra banda, senyor conseller, quan ha parlat del Servei, clar que el Servei té unes funcions determinades i l'ICS unes altres, però l'ICS hauria de ser un proveïdor més del Servei, vull dir, perquè, a vegades, amb aquesta duplicitat, també sembla com que l'ICS també conserva planificacions i unes altres competències que tampoc li correspondrien. Seguint una mica totes les evolucions de totes aquestes reestructuracions, evidentment que sí que ho sembla.

Creiem que s'incrementa la burocràcia, que els problemes de coordinació estan aquí, que no sabrem aquest

cost, i el que sí li demanem, senyor conseller, és que afronti, d'una vegada, la reestructuració de l'ICS, que ens presenti un projecte, que puguem debatre'l i que també el presenti als agents socials per veure de quina manera es pot arribar a aquell acord per transformar l'ICS, que vostè també ha reconegut que és necessari, que és necessari i que creiem que després de deu anys ja és el moment de fer-ho.

Res més. Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Esteller. Per fer ús del torn de rèplica, l'honorable conseller, el senyor Eduard Rius, té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, voluntat política: la voluntat política del Govern és avançar en la modernització de l'Institut Català de la Salut. Jo, aquesta voluntat política, a vegades, no la trobo en altres àmbits, i, lògicament, doncs, haig de contextualitzar l'ICS per la seva naturalesa i perquè té 32.000 treballadors que són estatutaris en un altre àmbit més ampli, que és el de l'Estat espanyol. I, en aquest cas, jo aquesta voluntat política no la trobo en el Partit Popular i no la trobo a Madrid quan es tracta de parlar dels estatutaris.

Miri, l'any 1997 hi ha un acord de la Subcomissió Parlamentària que nosaltres, Convergència i Unió, hi vàrem donar ple suport, que aquí, en aquest cas, els socialistes i Izquierda Unida se'n van despenjar en el seu moment, i dintre d'aquests acords, doncs, parla en el punt 10 a, diu: «Regular les peculiaridades del personal estatutario de las instituciones sanitarias públicas mediante un estatuto profesional propio de carácter básico para todo el sistema, sin perjuicio de su desarrollo por las comunidades autónomas.» Parlem de l'any 1997. Que avui sapiguem, aquesta reforma de l'Estatut, molt important, encara no s'ha presentat.

Però anem una mica més enllà. En la Llei de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, de l'any 1998, i que parla de les fundacions, a les quals Convergència i Unió, des del primer moment, amb cost polític, vàrem donar suport. Des del primer moment —des del primer moment hi vàrem donar suport, cosa que no van fer altres—, doncs, es parla de les fundacions.

Després, sorprenentment, hi ha un canvi en el Ministeri i les fundacions s'aparquen, que eren un element de modernització del sistema i que avançaven en tot el que nosaltres hem fet, en el que estem fent. Jo abans li he parlat de l'Institut Català d'Oncologia. L'ICO, que avui gestionava l'oncologia en l'òrbita de l'Hospital de Bellvitge, està ja gestionant el que és l'oncologia en l'Hospital Josep Trueta, de Girona. Això és avançar, això és modernitzar.

Vostès presenten un aspecte de la gestió, que és el de les fundacions públiques sanitàries, i ara l'aparquem.

Anem una mica més enllà: l'any 1999, la Llei 30/1999, de 5 d'octubre, «de selección y provisión de plazas de personal estatutario de los servicios de salud», en la

seva disposició final primera diu: «El Gobierno presentará a las Cortes Generales en el plazo de seis meses, desde la entrada en vigor de la presente Ley...», 6 d'octubre de l'any 1999, «el estatuto marco del personal del sistema nacional de salud.» Nosaltres no hem sabut trobar aquest «estatuto marco». Per què? Per falta de voluntat política per part del Ministeri de Sanitat i Consum del Govern del Partit Popular? No, per les dificultats que té –per les dificultats que té–, que entenem i que donem suport.

I, per tant, nosaltres creiem que quan es planteja un tema d'aquesta gran complexitat, s'ha d'entendre en tota la seva –valgui la redundància– complexitat. Aquest és un tema complex, en què des de caure en el parany que anem a privatitzar l'Institut Català de la Salut fins a modificar la relació laboral d'aquestes 32.000 persones, hi ha molt de camí per fer, i totes aquestes coses que hem anat fent durant tots aquests anys, i les que estem fent, les que acabem de fer ara per poder gestionar dues àrees bàsiques a la ciutat de Barcelona, van en aquesta direcció, per aconseguir un canvi de cultura en els treballadors, perquè sense ells no ho farem, això. Però hi és, la voluntat política, i estic segur que la mateixa que tenen els responsables del Ministeri per tal d'avançar. Però, en aquest moment, una eina de modernització com podia ser el de les fundacions, l'hem vist aparcat. I encara no coneixem què és el que es vol fer amb l'estatut marc, i, per tant, jo crec que cap aquí hi hem d'anar plegats. I llavors, aquesta voluntat política, hi és, i a mi m'agradaria fer-la amb totes les forces polítiques de l'arc parlamentari, però també amb els agents socials. I amb els agents socials, lògicament, jo hi tinc converses, si no a diari, molt sovint, i prefereixen anar avançant com estem fent d'aquesta forma, i trobarem el moment.

Vostè abans parlava dels resultats econòmics. L'Institut Català de la Salut es regeix en la seva relació amb el Servei Català de la Salut per una cosa que en diem nosaltres l'«índex de cobertura», i mesura el grau de, diguem-ne, subvenció que té, i aquest grau ha disminuït, i demostra que, realment, doncs, la gestió, la qualitat dels serveis, la participació dels professionals en el Projecte de direcció clínica, és la nostra prioritat i, en aquest cas, respon a la nostra voluntat.

Jo vull trobar en la seva intervenció, com sempre ha estat, doncs, aquest aspecte positiu d'anar avançant cap a una millora dels serveis i cap a una modernització, en definitiva, de tota la xarxa sanitària. Però hi ha vegades que em sorprèn, i em sorprèn perquè fa pocs dies hi ha una proposició no de llei sobre el seu Grup i fa referència sobre el nou hospital de Mollet, el nou hospital de Mollet que avui el gestiona una fundació, una fundació privada, no en l'àmbit de l'Institut Català de la Salut. Doncs bé, la seva Proposició no de llei ens parla que: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a iniciar els treballs per tal d'estudiar i elaborar els projectes de construcció d'un nou hospital dependent de l'Institut Català de la Salut.» Clar, això..., ens hem d'aclarir, si volem que l'ICS s'aprimi o si volem que l'ICS vagi cap a la seva empresarialització o no, o volem que ara uns serveis que estan gestionats per una fundació, per una fundació sense afany de lucre, però

dins del que és el camp de la gestió empresarial, volem que entri dintre de l'Institut Català de la Salut.

El vicepresident primer

Senyor conseller, se li ha exhaurit el temps.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Gràcies, senyor president. Estic segur que tindrem l'oportunitat d'anar avançant en aquest tema.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la Llei d'estabilitat pressupostària (tram. 300-00425/06)

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la Llei d'estabilitat pressupostària, que presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i per a la seva exposició té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyor conseller d'Economia i Finances, com vostè sap molt bé, el Congrés de Diputats acaba d'aprovar les anomenades «lleis d'estabilitat pressupostària», que en aquest moment s'estan tramitant ja en el Senat.

El nostre Grup està preocupat pel contingut d'aquestes lleis. Ens consta, per algunes manifestacions que hem pogut sentir, que també el Govern no deixa de tenir aquesta preocupació, i, per tant, l'objecte d'aquesta interpellació és, essencialment, propiciar una reflexió en aquest Parlament sobre les conseqüències que es poden derivar de l'aprovació definitiva d'aquestes lleis, tant per la Generalitat, evidentment, però també pels ajuntaments de Catalunya, i, en tot cas, evidentment, com totes les mocions, ser capaç de fonamentar la Moció que haurem de veure en un proper plenari.

Les referències genèriques de la nostra preocupació tenen dos eixos essencials. El primer és que entenem que el Govern del Partit Popular parteix d'una concepció errònia del que és la política econòmica i del que és la política pressupostària. Tant de les intervencions en el debat parlamentari com d'altres intervencions que han fet membres del PP, començant pel mateix senyor Aznar, es dedueix que per ells l'estabilitat pressupostària esdevé un objectiu econòmic en si mateix. De fet, el senyor Montoro ha dit textualment que «l'estabilitat pressupostària és pràcticament el talismà que és capaç de resoldre-ho tot.»

La nostra posició és clarament diferent. En tot moment econòmic i pressupostari cal discutir sempre quines són les fites que ens permeten avançar en l'assoliment dels objectius que la societat requereix i quines són les eines que volem fer servir per tenir aquests resultats. L'estabilitat forma part del segon grup, el de les eines;

situar-la en el primer grup, en el dels objectius, és, a més d'un greu error polític, una gran equivocació econòmica.

Els diaris de sessions d'aquest Parlament –i ho dic perquè quedi clar– són testimoni que la posició política del nostre Grup ha estat sempre favorable a l'estabilitat com a tendència general de la política pressupostària. Les crítiques que, de fet, en el passat hem adreçat al Govern pel descontrol de les seves despeses i l'excés grau d'endeutament a què ha sotmès la Generalitat són prou conegudes i em permeten, per avui, estalviar-me molts arguments en aquest sentit.

Es tracta, des d'aquesta posició, de rebutjar la posició fonamentalista del Partit Popular que nega la possibilitat del dèficit i, per tant, d'un endeutament raonable quan les circumstàncies així ho requereixin. Deixi'm resumir-ho amb una frase: des del nostre punt de vista diem que sí a l'estabilitat pressupostària però que no a una llei d'estabilitat pressupostària. Estem davant d'una llei innecessària que no resol res i que probablement ho complicarà tot. La conjuntura actual és un exemple adient del que estem parlant. Estem endinsant-nos –i el senyor conseller ho sap– en uns temps d'incertesa des del punt de vista econòmic. Les darreres dades sobre creixement i evolució de l'atur, que s'han fet públiques fa pocs dies, en són una mostra prou clara. I l'Administració en aquests casos té l'obligació de fer tot el possible per incrementar la confiança de la societat en el seu futur. I això vol dir avui, entre altres coses i de forma important, segurament una actitud més agosarada en el camp de la inversió pública. Alguna cosa ens ha dit aquest dematí el conseller en una altra interpellació sobre això. En tot cas, en els pressupostos ho podrem constatar.

Però en tot cas, senyor conseller, vostès –vostè en concret, però el seu Govern– tenen un greu problema polític segurament amb els seus socis. Ells s'han cregut que han descobert la pedra filosofal del funcionament de l'economia i que amb l'anomenada «estabilitat pressupostària» quadraran tots els pressupostos. Doncs jo crec que vostè, conseller, no pot ser del mateix parer, perquè vostè sap que en moments de desacceleració dels creixements és necessari incrementar la inversió per part de les administracions. Vostè sap que en l'actual conjuntura és previsible un baix creixement dels ingressos. De fet, les dades de creixement dels impostos de la cistella del finançament autonòmic ens mostren, en referència..., en l'última referència que tenim, del mes de setembre, un panorama totalment diferent i molt més preocupant del que vostè mateix va fer servir per a la seva avaluació del nou model de finançament autonòmic. Vostè sap que el camí necessari per afrontar aquesta situació és millorar de forma important la taxa d'estalvi de la Generalitat i que per això ha de controlar la despesa corrent –en el projecte de pressupostos també veurem com s'ho fan. Però en el final, finalment, vostè també sap que en aquestes situacions és necessari recórrer a l'endeutament per millorar la inversió i que és un finançament extraordinari que en alguns moments cal tirar endavant, com sap que si la Llei d'estabilitat estigués vigent en aquest moment probablement en aquests pressupostos no podria fer-ho.

El debat és si hem de fer front a aquestes concepcions fonamentalistes o hem de fer la política que convé al país. Vostè no pot deixar d'invertir –la societat i la política autonòmica ho requereixen–, però vostè està subjecte al mateix temps al procés d'ideologització que ha fet el PP d'aquesta situació. Aquest és un dels elements de referència d'aquesta interpellació. Com s'ho farà, senyor conseller, per no barallar-se amb el Partit Popular, que és la base de la seva governabilitat, i a la vegada fer aquella política que convé al país?

Però hi ha una segona línia de reflexió que ens sembla tant o més important que aquesta, i és que d'alguna manera aquesta Llei representa un nou pas en el procés d'involució centralista del PP; un procés que afecta les comunitats autònomes però també afecta els ajuntaments. Podríem dedicar un temps, segurament, a parlar de les facultats constitucionals de coordinació econòmica del Govern central, però en tot cas, si vol, ja hi entrarem, no és el meu objectiu en aquest moment i sí, dir-li que sí que hi ha sentències que limiten clarament aquesta capacitat.

L'esquema de la Llei és prou conegut: el Govern central fixarà cada any els anomenats «escenaris d'estabilitat pressupostària» –per tant, el Govern central decidirà per si mateix quins són aquests escenaris–; el Consejo de Política Fiscal y Financiera –en el qual el Govern, recordem-ho, té una majoria prou clara– el distribuirà després entre les diferents administracions i comunitats. Amb aquest esquema, on queda l'autonomia financera de les comunitats autònomes i dels ajuntaments? I no oblidem que també l'autonomia financera forma part dels principis constitucionals. Aquesta no és l'estabilitat que forma part dels pactes europeus. De fet, tots sabem que el Govern espanyol, el Govern central, és l'únic govern de la Unió Europea que ha elaborat una llei d'aquest tipus –i, més aviat, quan sents referències d'altres governs, s'escandalitzen d'aquest tipus d'actuació.

En base a quin sacrosant principi es podrà limitar la capacitat d'una administració de finançar alguna actuació extraordinària que produeixi aquell nivell d'endeutament que es demostra que tingui capacitat de ser absorbit per aquestes administracions, sempre –deixi-m'ho dir, perquè no se'm digui que canviem de criteris– dintre d'uns paràmetres de raonabilitat i de sostenibilitat d'aquest endeutament tant a curt com a llarg termini. En tot cas, la concreció d'aquesta política no pot venir mai sancionada per una altra administració. L'autonomia financera de cada administració requereix que es pugui decidir, en el si de cada comunitat, en el si de cada ajuntament, com s'han de portar a terme aquests escenaris d'estabilitat pressupostària en el llarg termini.

El problema de veritat, el problema polític de fons que tenim, és que el PP no creu en l'autonomia i, per tant, això és el que dóna de resultat la producció d'aquest tipus de normes. De fet, vostè sap, honorable conseller –li ho hem dit en altres moments–, que, després d'acordar un model de finançament –els afectes del qual ja hem comentat, ara no vull tornar-los a repetir, però que veurem també en el futur com van evolucionant, però que les dades més recents no són pas unes dades que siguin gaire optimistes–, després d'això, el PP ha eliminat la possibilitat d'endeutament com a recurs extraor-

dinari per suplir les necessitats del país en aquests moments que conjunturalment són necessaris. Aquest no ha estat un bon negoci, segurament, però, en tot cas, aquest negoci a què ens pot portar? Ens pot portar al fet que quan la crisi tingui una certa profunditat ens trobem que sigui necessari incrementar els impostos per compensar aquest efecte d'aquesta no-possibilitat d'endeutament i, per tant, hi hagi un desfasament en el temps que sigui un desfasament que produeixi situacions no desitjades.

Hem pogut comprovar en el Congrés dels Diputats una certa posició vacil·lant per part del Grup de Convergència i Unió. De fet, en la discussió parlamentària comencen d'una manera però acaben d'una altra. Donem per bona la manera en què acaben: acaben dient que aquest no és un bon camí. Per tant, ens alegrem del canvi d'opinió que s'ha produït en el grup homòleg del Congrés dels Diputats del grup que dona suport al Govern aquí, i, per tant, aquest és segurament un bon camí. Però en tot cas aquesta és la situació d'allà, de la cambra dels Diputats; aquí estem –i és la segona part d'aquesta interpellació– per discutir quina serà la posició del Govern davant la situació que es crearà amb l'aprovació d'aquí a pocs dies, poques setmanes, de la Llei d'estabilitat pressupostària. Com pensa el Govern defensar els drets i les competències de la Generalitat i dels ajuntaments davant de l'agressió que comporta aquesta Llei?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Carnicer. Per fer ús de la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Francesc Homs.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Carnicer, el Govern està en contra del contingut d'aquesta Llei d'estabilitat pressupostària, o de les dues lleis d'estabilitat pressupostària. Hi està en contra per molts motius, sobradament exposats a l'opinió pública i posats de manifest en moltes instàncies polítiques i en moltes oportunitats i ocasions que hem tingut de fixar la posició del Govern al respecte. Hi estem en contra, discrepem. Hi han preceptes, en aquesta Llei, que van més enllà del que nosaltres entenem que ha de ser el respecte estricte del marc estatutari i el marc constitucional. Hi estem en contra. Els pregaria que prenguessin nota de les meves paraules i que no tornessin a posar en entredit la nostra posició: hi estem en contra. Hi han articles que no compartim. I en democràcia –i sortosament nosaltres en tenim– els Parlaments han de debatre i discutir les normes legals i si hi han discrepàncies entre les formacions polítiques s'han de posar de manifest, s'han d'expressar. Hi han uns processos emparats per uns tràmits reglamentaris que hauran de permetre, doncs, el posicionament dels diferents grups polítics i, al final, després de tot el tràmit parlamentari, en sortirà un text definitiu aprovat per les Corts espanyoles.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

A partir d'aquell moment el Govern, d'acord amb el marc legal avui vigent i d'acord amb les competències que tenim en base al nostre Estatut, procedirem a fer l'anàlisi del contingut de la Llei i procedirem, doncs, a prendre el posicionament formal si la Llei se n'ha d'anar o no se n'ha d'anar al Tribunal Constitucional. Si la Llei, avui, tal com està redactada, no es mou, no es rectifica, no es reconduïx, doncs, previsiblement –no m'he d'anticipar als fets formals–, previsiblement, doncs, haurem de posicionar-nos per portar aquesta Llei al Tribunal Constitucional, perquè aquesta Llei contempla alguns preceptes que al nostre entendre –al nostre entendre–, doncs, van més enllà del que ha de ser l'estricta respecte al marc estatutari constitucional.

Això és el que hem dit i això és el que diuen les nostres esmenes, les que el Grup de Convergència i Unió ha posicionat a través del tràmit parlamentari del Grup Parlamentari Català en el tràmit del Congrés i ho farà en el tràmit del Senat. I això és el que llegeixen..., si vostès s'entretenen una mica a llegir les nostres esmenes, les esmenes formalment tramitades, així ho veurà i ho llegirà –ho llegirà. Per tant, no ens intenti confondre ni amb la posició que té el nostre grup polític, ni vagi més enllà de les circumstàncies que avui estan en aquests moments fixades en els tràmits polítics i en els tràmits parlamentaris.

La Llei ho resol tot? No, està clar que no. I jo en aquest sentit també ho penso. Aquesta Llei no ho resol, no resol els problemes, potser, que poden haver-hi de fons en tota la problemàtica del sanejament o en tota la problemàtica de l'estabilitat pressupostària, no? Ara bé, nosaltres qüestionem l'oportunitat d'aquesta Llei atès el seu contingut, atès el contingut que té. Si aquesta Llei tingués un altre contingut i tingués una altra diguem-ne identificació de quins són els criteris, quins són els procediments i quines són les actuacions que han de fer les administracions públiques davant de l'objectiu de l'estabilitat pressupostària, doncs, ja veuríem quin seria el nostre pronunciament. Amb aquest contingut, sí que nosaltres no podem estar-hi d'acord. Amb una altra llei, amb un altre contingut, bé, això seria una altra... Però tampoc no ens neguem a l'opció de poder tenir un marc legal, doncs, també que pugui reforçar el principi de l'estabilitat pressupostària.

Com ho faré per no barallar-me amb el Partit Popular? Doncs, escolti, molt senzillament: jo sóc una persona que em dedico a l'activitat política i sortosament no em barallo mai amb ningú; no sé si és un defecte de la meva personalitat, però jo no em barallo mai amb ningú. Per tant, no pateixi: no em barallaré tampoc amb el Partit Popular, no m'hi barallaré. Però també sàpiga que tampoc em barallaré amb vostè, eh?, no em barallaré amb vostè, però sí, en canvi, li he de dir que nosaltres en aquests moments considerem que l'objectiu de l'estabilitat pressupostària és un objectiu a preservar.

Tant és així que el Govern de Catalunya, ja en aquest exercici 2001, en la definició del marc pressupostari avui vigent, ja es va posar –el Govern de Catalunya–, com un objectiu central bàsic, el de garantir l'estabilitat pressupostària i aconseguir un pressupost que en la seva execució donés dèficit zero. I avui, a pocs mesos ja d'acabar l'exercici, ja li puc dir que el Govern com-

plirà aquest objectiu; el dèficit zero serà un objectiu realitzat aquest exercici 2001 per primera vegada en un període de sis anys, on venim d'un dèficit de 171.000 milions de pessetes, amb un esforç progressiu i constant de reducció gradual i anual del dèficit públic de la Generalitat fins a aquest any 2001 en què farem per primera vegada dèficit zero.

I no hem tingut una llei, i no ens hem vist obligats a fer aquesta trajectòria com a conseqüència d'unes exigències normatives legals. És perquè el Govern de Catalunya creu que l'objectiu d'estabilitat pressupostària és un objectiu al qual, doncs, s'ha de sotmetre tota la política de gestió pressupostària de les finances públiques del Govern de Catalunya.

I el pressupost que presentarem per a l'any 2002 també tindrà, entre altres objectius, l'objectiu bàsic i central d'assegurar, també, un dèficit zero, o, fins i tot, segons com vagin les coses –per què no?–, un petit superàvit, si és possible. Ara bé, amb això el que vull dir-li és, no ens busquin més a nosaltres, ni al Govern de Catalunya, en aquesta qüestió. Tenim una posició clara, tenim –diguem-ne– un plantejament que s'ha posat de manifest en el tràmit lògic dels tràmits d'aquestes dues lleis en el Congrés i en el Senat, esperarem el termini, que acabi, doncs, el tràmit parlamentari a les Corts, i, quan les lleis estiguin promulgades definitivament, el Govern ho analitzarà pels òrgans jurisdiccionalns que tenim al nostre abast i, de resultes dels dictàmens que es demanaran, llavors procedirem a fer els passos subsegüents i, si hem d'anar a l'empара constitucional, evidentment hi anirem. I, si el contingut és el que avui coneixem, previsiblement serà així: previsiblement serà així.

Ara bé, a partir d'aquí l'únic que li vull dir és que nosaltres, el Govern de Catalunya, en aquests moments i al llarg del tràmit parlamentari, no hi tenim audiència; no hi tenim audiència! No en tenim! El seu Grup potser sí, el Grup Parlamentari Català, també, diversos grups a la cambra en el Congrés i el Senat, però, en el Congrés i en el Senat, el Govern de Catalunya no hi té, en aquest tràmit, directa audiència. Però, en canvi, el que sí que podem fer és posicionar públicament la nostra –diguem-ne– discrepància, que és el que hem fet. I això no anirà més enllà d'evidenciar aquesta discrepància política, públicament, i esperar que el tràmit faci el seu curs. I no ens busquin amb més baralles i amb més controvèrsies amb ningú, amb ningú, amb ningú.

Si vostès analitzen en profunditat la Llei, veuran que aquesta Llei va bé més enllà estrictament de l'àmbit autonòmic del Govern de Catalunya, perquè també afecta el que és l'activitat financera dels ajuntaments i de les corporacions locals. Nosaltres considerem que la tutela financera que té la Generalitat sobre els ajuntaments sí que queda conculcada, sí que queda –diguem-ne– alterada. I això sí que és responsabilitat del Govern: garantir la competència de la tutela financera que té el Govern de Catalunya, enfront dels ajuntaments. Ara bé, també hi ha una certa ingerència directa en la capacitat que té el món municipal per tenir la seva pròpia capacitat de gestió de les seves, doncs, finances locals, no? En aquest sentit, aquesta Llei obre també una altra derivada de conflicte amb el món local i amb les adminis-

tracions locals, les quals, com vostè sap, tenen, d'acord amb la Llei del Tribunal Constitucional, la possibilitat d'instrumentar també la seva discrepància si, arribat el cas, els ajuntaments tampoc comparteixen el contingut d'aquesta Llei.

Per tant, també tindrem l'oportunitat de saber si el món municipal insta, a través de les seves vies reconegudes legalment per la Llei del Tribunal Constitucional, per poder accedir a l'empара del Tribunal Constitucional, per poder protegir les seves funcions i les seves capacitats en la gestió de les seves finances pròpies.

Per tant, escolti'm: compartim l'objectiu de l'estabilitat pressupostària, l'estem executant sense necessitat de cap llei, discrepem sobre alguns continguts de les actuals lleis en tràmit, esperarem el tràmit final, dictaminarem els tràmits finals, demanarem els dictàmens corresponents en el moment que acabin aquests processos i, en funció d'aquests dictàmens, recorrerem aquestes normes al Tribunal Constitucional. I ja esperarem: esperarem els resultats que vindran a partir d'aquestes noves actuacions que es prendran a continuació. I repeteixo: no ens busquin, ni ens busquin ni ens enfrontin amb ningú; no ens barallem amb ningú. Continuarem defensant, com sempre, els principis constitucionals i estatutaris; continuarem defensant sempre les competències que té Catalunya i el seu Govern en aquests camps; continuarem, també, defensant les competències que tenen els ajuntaments i els drets que tenen els ajuntaments en aquest camp. I això és el que farem! I en la seva darrera pregunta: «Què és el que vostès pensen fer?» Doncs, el que li estic sintetitzant. I això és el que farem. I amb això acabo, senyor president, dient-los que també tenim nosaltres –i en el tràmit dels pressupostos de l'any que ve–, també tenim, doncs, sobre la taula el mandat d'aquesta cambra de poder procedir a definir un marc legal d'estabilitat pressupostària.

El president

Senyor conseller!

El conseller d'Economia i Finances

I el Govern s'està també fent aquesta reflexió –ara acabo, president–, està fent aquesta reflexió, en el sentit també d'identificar aquest marc que seria d'aplicació només, estrictament, en l'àmbit de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor conseller. El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, senyor conseller, el nostre Grup no busca a ningú, però, en tot cas, sí que convindrà amb mi que era bo i necessari un aclariment de la posició del Govern, perquè, en contra del que diu vostè, la posició del Govern no estava clara. O, no ens recordem que vostès van votar en contra de les esmenes de retorn d'aquestes lleis? No, vostès, perdó, el seu Grup homòleg en el Congrés de Diputats! No ens recordem que hi van votar en contra? Jo, per preparar aquest debat, com

que m'ha semblat que era un tema important, m'he llegit les actes del diari de sessions del Congrés de Diputats, i m'he llegit les intervencions del senyor Pedrol. Li aconsello que se les llegeixi! Són unes intervencions dubitatives. Jo li puc reconèixer, com a molt, que vostès van entrar en aquest tràmit dubtosos, que no sabien què fer. Segurament perquè el pes de la governabilitat del suport del Partit Popular, tot plegat se'ls barrejava una mica. Però, n'han sortit d'una manera que considerem correcta! I això, jo li ho he d'admetre: n'han sortit votant en contra de les lleis en la seva votació final. Espero que s'hi mantinguin! És l'únic que li puc dir: espero que s'hi mantinguin.

I, en tot cas, ens sembla positiva la clarificació que s'ha fet, en aquesta tribuna, de la posició del Govern. Estan en contra de les lleis d'estabilitat i, si segueixen amb el text actual, vostès veuen molt probable –no possible, molt probable– la seva remesa al Tribunal Constitucional.

En tot cas, ja li avanço que la nostra Moció anirà en aquest sentit, perquè tampoc ens podem avançar molt més, perquè no tenim text –i d'això en som perfectament conscients–, però la nostra Moció anirà en aquest sentit. És a dir, hem de garantir la defensa de les competències de la Generalitat i dels ajuntaments i, per tant, si convé portar aquesta Llei al Tribunal Constitucional, s'hi haurà de portar. I en aquest sentit, jo –repeteix– crec que era –i, en el context de la intervenció que he fet crec que ha quedat prou clar–, era l'objectiu essencial clarificar la posició del Govern i jo li he de dir, senyor conseller, que l'ha clarificat.

Però, amb tot, té alguna dificultat: no tot és tan senzill! Vostè ho ha dit al final, perquè jo no li ho he dit perquè m'ho guardava per a la rèplica, que té una disposició addicional, la 77 del pressupost d'enguany, que diu: «El Govern, en el marc de la normativa aprovada per l'Estat, ha de presentar al Parlament un projecte de llei d'estabilitat pressupostària.» Tenen un altre problema aquí, perquè, en tot cas, hi ha un mandat parlamentari que, si no el volen complir, crec que hi ha el tràmit corresponent per dir que no el volen complir, però hauran de fer-ho! I aquesta és una esmena, és una disposició addicional que s'introdueix a partir d'una esmena del Partit Popular, de la qual se'n va fer bandera en el pressupost de l'any passat. Vostè no hi era, però jo li ho puc recordar: se'n va fer bandera que el Partit Popular havia aconseguit que el Govern acceptés l'estabilitat pressupostària a partir d'una disposició addicional que s'inclouïa en aquell pressupost. Ara arriem banderes! Bé! Ja està bé! Si és per anar en el bon sentit, des del nostre punt de vista ja està bé! Llàstima, però, senyor conseller, que aquest no fos un tema que, en el context del finançament autonòmic també, no haguessin estat capaços de resoldre, perquè, d'una manera prou important, aquesta limitació –la limitació que pot suposar la Llei d'estabilitat pressupostària– incidirà, al final, en la nostra possibilitat d'obtenir els recursos corresponents per fer, per tirar endavant, aquelles activitats que el país necessita.

Repeteix: llàstima que en aquell moment no haguessin pogut també lligar la posició i potser hauríem aconseguit, tots plegats, que el PP hagués entrat en una ac-

tivitat o en una posició més raonable sobre aquest tema, que se n'ha fet una veritat de fe de quelcom que no és més que una eina de política econòmica.

I un darrer comentari, simplement perquè ens hi anem entrenant, honorable conseller. Vostè ha fet gala de dir, tant en el pressupost del 2001 com en la liquidació: «vindrem aquí i els presentarem un dèficit zero». I nosaltres hi estarem d'acord o ja hauréu fet una estabilitat pressupostària en aquest pressupost i en aquesta liquidació. Més enllà, ja li he dit que nosaltres, tant de bo això fos veritat, si poguéssim aconseguir que això no fos alguna cosa més que una aparença, sinó que fos una cosa en profunditat, estaríem molt satisfets. En tot cas, no ens fixarem –i ja li ho adverteixo perquè s'ho vagi mirant–, no ens fixarem en el dèficit estrictament de la Generalitat, sinó de tots: no de l'Administració de la Generalitat, sinó de tots els pressupostos. I veurem què passa! En tot cas, li ho recordo –segur que ja ho ha vist–: és que el dèficit de l'any passat, consolidat, era un dels més alts de la història dels pressupostos de la Generalitat. El de tota l'Administració de la Generalitat –no estricta, sinó tota– era un dels més elevats. Com continuen creixent les factures que vostès deixen al calaix sense comptabilitzar! Amb aquestes eines, amb l'ús que fan d'això que en diuen «la comptabilitat creativa», es pot quadrar qualsevol pressupost, però, en tot cas, aquests pressupostos cada cop s'allunyen més de la realitat. Desitjaríem que aquest no fos el camí del primer pressupost que ens presentarà el conseller Homs; desitjaríem que s'encetés un nou camí, un camí de més transparència, un camí en què els pressupostos reflectissin d'una forma més aprofundida i més real la realitat de les finances de la Generalitat. En tot cas, tots plegats ens emplacem per a d'aquí a pocs dies a poder-ho comprovar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Nosaltres no arriem banderes! No, no, no hi ha un canvi de plantejament! No hi ha hagut, en cap moment, actituds dubitatives! No hi ha hagut, en cap moment, rectificació de posicions polítiques! No hi ha hagut, en cap moment, cap gir de posicionament polític! No vulguin veure coses que no han existit mai i no ens vulguin fer creure que han existit coses que, en cap moment, han existit!

Vostè mateix ara em deia que el Govern de Catalunya té un mandat d'aquesta cambra; de fet, en tinc dos, no un! Un per llei i un altre per resolució! Jo li pregunto: ha de fer el Govern de Catalunya una llei, sí o no? I el seu Grup, què n'opina? L'ha de fer, sí o no? M'agradaria saber la seva opinió. L'ha de fer, sí o no? Evidentment que sí, perquè està en la llei i la llei s'ha de complir, no? És que l'existència d'una llei, *per se*, és negativa? No!, atès el contingut! És el contingut el que defineix una llei si és oportuna, si el contingut és encertat, si la seva finalitat s'assoleix, si es vulneren o no es vulneren les competències, etcètera.

El Grup de Convergència i Unió, en conèixer les lleis, es va posicionar, per tràmit formal i per escrit, indicant clarament els articles amb què estàvem en desacord, atesa la vulneració constitucional i estatutària que nosaltres hi recollíem. I es va fer per escrit! No hi va haver canvi de posició! I aquestes mateixes esmenes s'han defensat en tot el tràmit.

Ara, vostè ens retrau si havíem o no d'haver votat a favor de la seva esmena a la totalitat. És que el nostre Grup polític es posiciona en relació amb el contingut de les normes i, en relació amb el contingut de les normes, per escrit, vam materialitzar la discrepància entorn al contingut. No vam votar la seva esmena de devolució! Bé! I vostè ara m'està dient que el Parlament de Catalunya ha de fer una llei!

Si la llei tingués un altre contingut, possiblement la nostra posició seria una altra, perquè, per definició, estar en contra de l'existència d'una llei, doncs, per definició i per principi, no hi estem: és pel contingut que hi estem en contra d'aquesta Llei, no? Per tant, al tràmit de Madrid, no hem tingut posicions dubtoses ni dubitatives, ni hem «arriat banderes», com diu! Hem tingut, en tot moment, una posició decidida. Ara bé, sí que hi ha hagut una cosa diferent a la que vostès han administrat en el tràmit de Madrid. I és que el nostre Grup ha ofert diàleg, ha ofert diàleg. I ha ofert diàleg en el tràmit parlamentari, diàleg polític per reconduir aquestes normes! I el posicionament polític de Convergència i Unió ha sigut oferir al PP i al Govern diàleg per reconduir aquestes normes. I així ho vaig fer personalment en el Senat! I vull dir-li que també vaig sentir, de les veus dels consellers d'Economia socialistes, diàleg al Govern per reconduir aquestes normes, perquè sortíem d'un moment en què, amb diàleg polític, vam construir, amb tots els consellers d'Economia, un consens per reformar i millorar el finançament autonòmic. Per què no podíem construir, amb diàleg polític, també un consens per reconduir aquesta norma? I el que sí hem fet és oferir diàleg; diàleg polític, sincer, diàleg real i polític! Però també li vull dir que també això ho oferien els consellers d'Economia socialistes en el Senat, per tal de reconduir aquesta norma.

El dèficit zero i l'endeutament són dues coses diferents, com vostè sap perfectament, eh? L'objectiu del dèficit zero, senyories, és que el pressupost, quan s'executa, no tingui més despeses que ingressos, i no fem en l'exercici un dèficit. És a dir que es gastí exactament tot el que s'ha ingressat. I, en l'endeutament, és un altre concepte: és que l'Administració pública pugui assumir obligacions financeres derivades d'unes línies de finançament a llarg termini per atendre necessitats en les administracions públiques. Avui, en el marc de la Llei d'estabilitat pressupostària, el que es diu és que no pots fer dèficit, però no se't nega que puguis fer endeutament; pots fer endeutament: aquell que pots suportar finançament. En el marc de què? En el marc del compromís de la Unió Europea que els estats membres tenen. Per tant, el Govern de Catalunya té endeutament.

I amb això surto, en fi, al comentari que vostè ens retreu el deute consolidat de totes les administracions de la Generalitat de Catalunya, que –li ho vull tornar a repetir– no és alt. El deute acumulat de la Generalitat de

Catalunya arriba al 7% del PIB. El 7% del PIB està molt lluny...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...del 60% del PIB que la Unió Europea permet als estats membres...

El president

...ha esgotat tot el temps que tenia disponible...

El conseller d'Economia i Finances

Tanco ara mateix, senyor president...

El president

...i està amb dèficit zero quant a temps.

El conseller d'Economia i Finances

Doncs, tanco... Ja sap que el marge de la Unió Europea és permetre entre un zero i un tres. (*Remor de veus i rialles.*) Sigui vostè europeu i mantingui, doncs, el principi de fins a un 3%, poder fer una mica de dèficit...

El president

Com que vostè i jo som molt europeus, té aquest 3% de marge.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies. Per tant, li vull insistir... I jo m'he trobat, en aquest diàleg, doncs, polític, en aquesta cambra, que es retreu constantment al Govern de Catalunya que està en una situació d'endeutament acumulat desbordant. Però és que no és veritat! Un 7% del PIB de Catalunya, que sigui l'endeutament acumulat del Govern de Catalunya, és que és un nivell d'endeutament relativament sostenible, petit, baix. És que en una situació com l'actual, d'un tipus d'interès com el que tenim, és que potser hauria de ser molt més alt, fixi's vostè!

El president

Senyor conseller, estem amb dèficits transoceànics.

El conseller d'Economia i Finances

Per tant, en el debat de pressupostos tindrem oportunitat de discutir aquesta qüestió i de poder-hi aprofundir molt més.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva europea, doncs, generositat amb el temps.

El president

Gràcies a vostè. (*El Sr. Carnicer i Vidal demana per parlar.*) Escolti, és que, de debò, tothom em demana que anem amb una certa agilitat, i després fem servir...

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, el conseller ha fet una pregunta que no sé si va més enllà de la retòrica. Si tinc quinze segons, li contesto, i si no, li contesto en particular. Cap problema.

El president

No, quinze segons.

El Sr. Carnicer i Vidal

Honorable conseller, si vostè considera que hi ha una disposició d'aquest Parlament que el Govern no pot o no ha de complir, segur que hi ha el tràmit reglamentari per resoldre aquesta qüestió. Per tant, vostè mateix és el que ho pot decidir.

El president

Gràcies. (*Veus de fons. Rialles.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment sobre el risc de les indústries químiques (tram. 300-00780/06)

La següent interpellació, la formula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir, sobre els propòsits de capteniment sobre el risc de les indústries químiques. L'adreça al Govern, lògicament.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Senyors consellers, senyores diputats, senyors diputats... Senyores diputades, senyors diputats –no sabia com ho havia dit, ara. Bé, em consta, pel que sé, que era el conseller Pomés qui havia de respondre aquesta interpellació, i manifesto que em sap greu que ell no pugui ser aquí per la causa per la qual no és aquí, per suposat, que té a veure amb l'atemptat que ahir va segar la vida a una altra persona en el nostre país, i que nosaltres rebutgem, també, evidentment, com tots vostès. En tot cas, sàpiga, conseller Macias, que li tocarà respondre aquesta interpellació, que hi ha tota una part d'ella que té a veure amb qüestions urbanístiques i, per tant, està molt bé que sigui vostè també qui pugui respondre-la.

Volíem, en presentar aquesta interpellació, dialogar amb el Govern respecte a les mesures que van orientades a evitar el risc de les indústries químiques, fer tota una sèrie de reflexions, i també, com pertoca, propostes. Perquè les indústries químiques, que elaboren tota una sèrie de productes necessàries en l'actual sistema en què vivim, tenen un risc important en la seva mateixa activitat. Saben vostès que hi ha hagut diversos accidents greus, que en aquests moments són referents d'esdeveniments que no s'han de repetir. Segur que està en la ment de tots l'accident que va tenir lloc a Bopal, el desgraciat accident que va tenir lloc als Alfacs quan un camió cisterna va bolcar i va segar la vida de més de dues-centes persones, l'accident de Seveso o el recent de Tolosa de Llenguadoc; són accidents a escala molt greu.

El de Tolosa, que és el més recent, penso que ha de servir, com han sigut els altres..., se n'han d'extreure conseqüències. Extreure'n conseqüències, hi insisteixo, perquè no es torni a repetir. Les conseqüències allà han sigut terribles: 30 morts, 3.000 ferits, 1.500 habitatges destruïts, 250.000 habitatges afectats, escoles, empreses, instituts, la mateixa Universitat de Toulouse - Le Mirail destruïda... Per tant, amb uns danys personals i materials tremends.

Aquesta diputada viu en una zona en què convivim amb aquesta classe de riscs. També hi són, a més a més, els nuclears, que Déu n'hi do, amb la qual cosa entendran que a partir justament d'aquest darrer accident, el de Tolosa de Llenguadoc, s'hagi reactivat aquesta reflexió, aquesta preocupació, aquesta alerta entorn del risc derivat de les empreses químiques. Entenc –i penso que aquest hauria de ser el paper de les institucions– que aquest estat d'alerta no ha de traduir-se en una demagògia que faci crear alarmismes entre la població, i crec que tots estarem d'acord que tot el que sigui incrementar en seguretat és positiu per a tothom. És en aquest sentit que deia que vull dialogar amb el Govern respecte a aquestes mesures i extreure lliçons de l'accident de Tolosa de Llenguadoc, que segurament generarà una nova directriu al respecte; si la Directriu Seveso 1 ja es va renovar amb la Seveso 2, no m'estranyaria que dins de poc temps ja tinguem la Directriu Seveso 3 o la Directriu de Tolosa.

Entenem –i aquestes són la reflexió i les propostes al mateix temps– que les actuacions del Govern haurien de fer-se a tres nivells. Un té a veure amb les mesures de prevenció en el funcionament mateix de les activitats industrials, mesures de prevenció perquè una de les coses que s'ha demostrat amb l'accident de Tolosa és, justament, les conseqüències funestes que ha tingut la relaxació en les mesures de seguretat. Relaxació que no implica sovint, doncs, una voluntat de relaxar-se, però sí que, en tot cas –diguem-ho en positiu–, en aquest tema s'ha d'estar en alerta sempre, no hi pot haver relaxació. En tot el que sigui incrementar en seguretat, hi guanyarem tots. En aquest sentit, tot el que vagi cap a la renovació tecnològica i de tots els equips industrials és positiu.

Però si he de marcar l'accent en algun punt, perquè no ho podré tractar tot, sí que voldria marcar l'accent aquí en qüestions d'organització del treball i el problema que representa que aquestes empreses recorrin molt sovint a la subcontractació en part dels seus processos. En aquest sentit, tot el que és manteniment i vigilància, un 80% de les empreses que ho fan són subcontractades, i en l'emmagatzematge pràcticament un 100% de les empreses són subcontractades.

La subcontractació no és bona ni dolenta per si mateixa. La qüestió està que els mateixos mecanismes dels concursos que es realitzen tendeixen a fer una rotació constant dels treballadors i abaratir constantment la mà d'obra, i això sí que és contrari a la seguretat. Perquè necessitem aquí treballadors formats, i molt ben formats, perquè es tracta d'unes indústries molt especialitzades. I necessitem treballadors motivats, molt motivats, que sàpiguen molt bé les conseqüències del risc, i això només s'aconsegueix amb estabilitat laboral,

amb qualitat del treball i amb molt bona formació en temes de prevenció i seguretat. Per tant, un dels aspectes que volia assenyalar.

Un altre són mesures urbanístiques; ja he dit que en parlaria. Ens trobem amb una contradicció, senyor conseller, i vostè ho entendreà crec que molt bé, el que li vull explicar. Tenim unes normatives ambientals força rigoroses en aquests moments, que posen molts filtres i controls perquè una indústria pugui instal·lar-se en un determinat lloc. Aquesta normativa no diu quines distàncies s'han de guardar entre les indústries i els llocs on hi ha habitatges, equipaments, etcètera, però resulta que es diu que ha d'haver-hi una distància adequada. L'antiga Llei aquella, l'antiga norma de les indústries nocives, perilloses... –ja no em recordo com es diu–, establia una distància de dos mil metres; després això es va treure.

Però el que sí que vull assenyalar és que la Directriu Seveso introdueix per primera vegada el fet que en la gestió del sòl han d'introduir-se distàncies adequades entre les indústries i tot el que seria d'ús, com infraestructures viàries, com són habitatges i com són equipaments, de cara a fer una reducció dels riscos respecte a la població en cas d'accident. I si bé, deia, tenim una normativa ambiental força rigorosa, en la seva traducció urbanística això no es produeix, de tal manera que els mateixos ajuntaments, en els seus plans generals, no desqualifiquen terrenys, o els qualifiquen, i es produeix un procés –i ha passat a tot arreu, eh?, ha passat a tot arreu– d'acostament progressiu de la població cap a les indústries. Això a Tolosa va passar, eh?, a Tolosa de Llenguadoc ha passat molt clarament.

Si analitzem els nostres polígons químics, veurem que hi han distàncies molt curtes, massa curtes de vegades, entre nuclis habitats i les indústries. Li proposo –i aquesta serà una de les propostes que farem– que ja que en aquests moments s'està revisant la Llei d'urbanisme, i malgrat que cap grup ha introduït esmenes en aquest sentit, ara que ho podem fer encara, prenguem un acord en el sentit d'establir una mena de perímetre de seguretat o zona de servitud al voltant de les indústries perquè en aquesta zona, en aquest perímetre de seguretat, no es pugui edificar, no s'hi puguin fer infraestructures viàries, no es puguin fer equipaments, per una qüestió de pur sentit comú. Traslladem a l'urbanisme i a l'ordenació del territori allò que sembla correcte des del punt de vista també de normativa ambiental.

I un tercer punt, que ara tinc molt poc temps per referir-m'hi, és la revisió dels plans d'emergència exterior. En aquests moments s'està revisant el Pla seqta; entenem nosaltres que cal incorporar-hi major participació incorporant-hi els sindicats, i proposarem tota una sèrie de mesures de cara, sobretot, a com la població assumeix en una situació d'emergència les conseqüències d'un accident, i, per tant, fer que les actituds que es generin siguin positives i no siguin contràries en un moment en què la serenitat és difícil de mantenir.

Miri, a la societat existeixen diverses activitats que comporten risc. I en tenim assumides moltes d'elles: els accidents de circulació, per exemple. Com deia, a Tarragona, a la zona de la Tordera...

El president

Senyora diputada, hauria de...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Acabo de seguida, senyor president...

El president

Gràcies.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...existeix un risc addicional per la presència de les indústries químiques. Podem assumir aquest risc si hi ha garanties que l'Administració vetlla perquè totes les mesures de seguretat que puguin estar al nostre abast es posin a disposició i es posin en joc.

Res més. Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor conseller, en nom del Govern, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyores i senyors diputats i diputades... Ja ho ha dit la senyora diputada, però substitueixo en aquesta interpellació el meu company Pomés, que es troba al País Basc. De totes maneres, voldria dir-li, senyora diputada, que el Govern li agraeix aquesta oportunitat que ofereix amb la seva iniciativa de debatre la seguretat a l'entorn de les indústries químiques. L'accident recent a Tolosa de Llenguadoc és molt possible que hagi portat una preocupació, fins i tot una percepció d'inseguretat, a ciutadans que viuen a l'entorn d'establiments que manipulen productes químics, i és en aquest sentit que penso que resulta procedent que en parlem avui i que agraeixo, a més a més, agraim el Govern que vostè hagi emprat aquesta via d'urgència per possibilitar que, aquest debat, el fem ara, i no uns mesos després, com a vegades ens passa.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Govern entén que aquest és el motiu de la urgència que vostè proposa, no?, el d'apropar el debat al temps en què es genera la preocupació, i no pas cap altre motiu, perquè, de fet, no hi han dades objectives que ens sembli que justifiquin una urgència. La nostra situació, la del sector químic de Tarragona, la de la conca de la Tordera o la del port de Barcelona i altres llocs de Catalunya..., ens sembla que enlloc no es produeix una situació que pugui ésser comparada a la de Tolosa, entre altres consideracions, perquè a Tolosa, com vostè sap, ni tan sols tenien un pla d'emergència d'exterior, i perquè les inspeccions de seguretat industrial no poden pas ésser comparades amb les que es fan a les químiques que s'instal·len a Catalunya. Per exemple, a França la inspecció anual es fa solament d'una part de la indústria i la realitza un sol funcionari durant mitja jornada. A Catalunya, per contra, el tècnic inspector

dedica pel cap baix quatre dies a fer una inspecció sencera de tota la indústria.

Però, en tot cas –i això crec que la senyora diputada ho entén–, el Govern no té la gosadia ni la ingenuïtat d'afirmar que un accident no ens pot passar, que no ens pot passar. Un accident és fortuït i no sempre obeeix causes estructurals sinó, a vegades, errades per qualsevol motiu, i, per tant, a ningú, no se li escapa la possibilitat de patir-ne.

I per això sí que li puc afirmar que les mesures de prevenció d'accident, les garanties de seguretat industrial, així com les conseqüències dels efectes, l'actuació davant l'emergència, no tenen punt de comparació, i, per tant, ens sembla que estem amb millors condicions d'enfrontar-les. Repeteixo, quedant clar que el que li dic no vol dir que puguem matemàticament descartar cap possibilitat d'un accident.

Jo crec que és bo que la gent ho sàpiga i per això, doncs, el Govern aplaudeix la seva iniciativa, perquè coincidim plenament amb la senyora diputada que en matèria de seguretat és important no solament vetllar pels elements objectius que la garanteixen, sinó per saber transmetre als ciutadans i ciutadanes una sensació subjectiva de protecció, de resguard. I això no sempre és fàcil, sobretot perquè la terminologia química, la normativa, etcètera, no són gens planeres, i, per tant, es fa de difícil explicació i comprensió per a tots aquells que no tenim una formació elevada en la ciència química. Intentaré, per tant, de fer-me entenedor amb l'explicació.

Les actuacions de la Generalitat en matèria de prevenció de riscos i planificació d'emergències vénen emmarcades per la legislació vigent. En el cas particular del risc d'accident greu amb substàncies perilloses en establiments o instal·lacions, Seveso –és a dir, indústries i magatzems en els quals hi ha substàncies incloses i en les quantitats o l·lindars determinats–, com vostè ha dit molt bé, aquesta normativa té àmbit europeu i ha sofert ja una evolució que suposa la innovació en allò que s'ha anomenat el Seveso II, de manera, segurament, una mica poc ortodoxa. Es tracta de la Directiva 96/82 de la Comunitat Europea, relativa al control de riscos inherents als accidents greus en què intervinguin substàncies perilloses, que, com vostè també segur sap, ja ha estat transposada a l'Estat espanyol per un decret de l'any 99 i que a Catalunya s'aplica d'acord amb el Decret 174/2001, de 26 de juny.

Com vostè també segurament deu saber, som l'única comunitat autònoma que ha dictat una normativa semblant, que recull la normativa comunitària i la seva transposició. I per tant, en aquest moment a Catalunya som els primers que estem aplicant a tot l'Estat la normativa comunitària. Perquè el Reial decret de transposició per si sol no és aplicable, si no és que la comunitat autònoma en fa una normativa pròpia. Doncs, bé, com li deia, aquí ja tenim aquest Decret i, per tant, ja podem aplicar els nous criteris que incorpora la nova directiva, la Seveso II.

Bàsicament, i per fer-me entenedor, podríem dir que el més important que incorpora la Seveso II és l'afectació de més empreses, atès que ha rebaixat els l·lindars, els límits de productes químics, a partir dels quals es con-

sidera que l'empresa que els manipula ha d'actuar preventivament duent a terme un seguit de planificacions de risc, tant d'accident a l'interior com d'una eventual afectació a l'exterior de l'establiment. Es tracta, en definitiva, d'imposar a aquestes empreses afectades l'obligació de complir una sèrie de requisits a nivell d'estudis de seguretat i informació a l'Administració, col·laboració en les tasques d'informació a la població, etcètera.

I no solament aquesta Seveso II suposa un major control de risc, en la mesura que rebaixa els l·lindars de substàncies químiques, sinó que, a més, imposa noves obligacions i mesures de seguretat a les empreses, de les quals destaca l'obligació de sotmetre's a una inspecció anual, i de realitzar un seguit d'estudis sobre el risc que les substàncies químiques són susceptibles de generar. L'aplicació d'aquesta normativa estableix que aquelles indústries que ja estaven afectades per la Seveso I tenen de termini per presentar els informes de seguretat de les corresponents avaluacions fins al mes de juliol d'aquest any, i aquelles indústries que no estaven afectades fins al mes de juliol de l'any 2002, o les que no han començat a funcionar, fins que entrin en funcionament.

Doncs, bé, avui totes les empreses incloses en el nivell alt de risc de la nova directiva Seveso II han complert ja amb la seva obligació, la qual cosa suposa que disposem dels informes de seguretat de totes les empreses afectades per aquest nivell alt de la Seveso II, menys dos: una perquè té de termini fins al 2002 i l'altra perquè encara no ha entrat en servei. Totes les que d'acord amb la normativa havien de presentar l'informe pertinent ja l'han complimentat.

Bé, pioners, per tant, en la transposició de la normativa comunitària, però, jo li diria encara més: en alguns aspectes s'han imposat noves i diferents mesures de seguretat que s'afegeixen a les previstes per la Seveso II i la seva transposició.

Entre aquests aspectes nous de la Directiva i les mesures addicionals i més exigents imposades en el Decret del Govern, cal enumerar –simplement les hi enumeraré– les següents. La presentació d'una anàlisi quantitativa de risc, el que s'anomena l'AQR; l'avaluació dels informes de seguretat de les AQR per entitats avaluadores reconegudes per la Generalitat i, a la vegada, acreditació d'empreses en aquesta matèria, de les quals en tenim dues d'acreditades: d'una banda, l'Institut Químic de Sarrià i, de l'altra, l'Institute of Environmental Science, que és una empresa amb una gran expertesa internacional. També, la incorporació a l'empresa d'una política de prevenció d'accidents greus i d'un sistema de gestió de la seguretat. També, una inspecció nova per les activitats afectades per l'article 9, que són aquelles de nivell alt de risc. Finalment, també, una inspecció cada quatre anys per les activitats afectades en el nivell baix de risc –aquesta és una altra mesura addicional de la Generalitat–, ja que la normativa comunitària no preveu cap termini per al control de les empreses de risc més baix.

Bé, vostè ha fet unes observacions referides a altres qüestions, a les quals jo em voldria referir també breu-

ment. En primer lloc, vostè ha acceptat i ha esmentat que el nostre país té normes ambientals dures —és cert—, fruit, entre altres, de l'antiga Llei d'activitats classificades que en aquests moments, doncs, ha estat modificada per aquest Parlament fa pocs anys, la qual cosa ens dóna una gran potència d'actuació, i, d'altra banda, vostè planteja temes amb relació a la regulació urbanística i territorial.

Deixi'm dir dues coses. En primer lloc, les comissions d'urbanisme estan molt vigilants, especialment la de Tarragona —també la de Barcelona pels temes de la conca de la Tordera—, i moltes vegades han establert mesures addicionals que des de la mateixa Administració municipal s'han imposat. Segurament, pot contemplar-se que la legislació d'urbanisme també esmenti aquests temes de seguretat.

I jo diria que el més important i allà on tenim un camp d'actuació —que vostè també coneix perfectament, tota vegada que en aquests moments està en la fase inicial— és en el Pla territorial parcial, que és on hi han d'haver tota una sèrie de mesures que, des d'allò que en diem l'ordenació del territori, faciliti també la compatibilitat dels diferents usos. I, òbviament, quan la compatibilitat garanteix la seguretat de les instal·lacions, això és encara més important.

Bé, segurament no he tingut temps de respondre-li tot el que vostè em deia. Espero amb el torn de rèplica de poder donar-li més informació.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Senyor conseller, jo crec que a partir de la manera amb què he presentat la interpellació, i vostè crec que ha interpretat el perquè de la interpellació d'urgència, és justament perquè, en un moment que totes aquestes qüestions s'han renovat de nou, crec que és el moment per renovar, també, les complicitats de tots els sectors, de tots els agents que estan interessats objectivament perquè les qüestions de seguretat funcionin.

Aquí jo volia fer una observació, però, senyor conseller: vostè insisteix que la situació dels polígons industrials que hi ha a Catalunya no pot ser comparada amb Tolosa, en part té raó, però en part no la té. Jo deia —i ha sigut el que he volgut expressar— que extreure conclusions de l'accident que ha tingut Tolosa vol dir reflexionar sobre aquelles qüestions sobre les quals resulta que podem tenir elements comuns i no han servit diguéssim per treure'n conseqüències fins ara.

Vostè em diu: «Malgrat que aquí tenim molt millors condicions.» Hi estic d'acord. I diu: «Un accident pot passar.» Jo li vull dir que d'accidents ja n'han passat. Jo li he citat abans el terrible accident d'Els Alfacs, va tenir lloc l'11 de juliol del 78, segur que tots el tenim a la nostra ment: aquella bola de foc que va sortir a partir del camió de propilè que es va accidentar i que va

arrasar un càmping sencer. El 12 de juny del 87, a Tarragona, hi va haver un atemptat i el rack d'Empetrol va tenir una deflagració enorme. Senyor conseller, jo he vist el pànic a Tarragona. Jo he sentit el pànic i, en canvi, per sort en aquest accident no va haver-hi víctimes, va haver-hi destrosses materials, però el que sí que vull dir és que l'escala de l'accident que hi va haver ha estat important. Hi ha hagut accidents.

El 9 de setembre del 90, un nou atemptat a Repsol. El 8 de maig del 92, la indústria Tedesa va tenir una fuga d'etilè amb una explosió que va provocar que tots els vidres del barri de Bonavista i la Canonja i del complex educatiu saltessin, tots. El 12 de febrer del 93, un vaixell, el Robert Maerks, va xocar amb el pantallà de Repsol i també va produir que dotze tones de nafta s'aboquessin al mar, etcètera.

Si anem a Flix el desembre del 94, es van produir explosions en els dipòsits d'àcid clorhídric. El 21 de gener del 96 va haver-hi una important fuga de clor que, per sort, el núvol tòxic que va provocar no va tenir més conseqüències perquè era de nit, la gent estava tanca a casa, era hivern i, per tant, no hi ha hagut conseqüències.

El polígon de Tarragona porta trenta anys, eh?, i en aquests trenta anys no sé quants accidents hi ha hagut. Jo en tinc comptats trenta-vuit que hagin transcendit a l'opinió pública, altres s'han resolt internament; cinquanta-sis a la demarcació de Tarragona, entre accidents químics i nuclears. Home, hi han hagut accidents —hi ha hagut accidents.

També podem valorar la naturalesa d'aquests accidents i, en tot cas, jo faig la valoració que, en el polígon de Tarragona mateix, aquests accidents s'han pogut controlar en la seva major part. Li he citat els més greus, eh?, i, per tant, hi ha els mecanismes per poder-los controlar. Però el que jo deia és que cal estar en alerta constant, perquè fins i tot aquells que es produeixen no s'han d'arribar a produir.

Algunes conseqüències de Tolosa? El tema de l'emmagatzematge. Potser on estan més relaxades les mesures de seguretat és justament en els magatzems i en els dipòsits. Doncs, enfortim la seguretat per aquí.

I amb la qüestió de l'urbanisme, senyor conseller —vostè parla del paper de les comissions d'urbanisme—, tinc notícia, per exemple, que a Vila-seca hi ha una urbanització que es vol fer a tres-cents metres d'Aiscondel. Té permís de la Comissió d'Urbanisme? Se li ha donat? Com està? Perquè, el que sí que li puc assenyalar, senyor conseller, és que en tot cas l'edificació, els equipaments s'estan fent constantment al costat d'aquestes indústries. O no hi és Port Aventura, per exemple?

No ho farem a partir d'ara? Jo el que li demano, el que li volia demanar és que a partir d'ara, almenys, tinguem més prevenció, més rigor amb aquest tipus de qüestions. Res més.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Comas. Per fer ús del torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, bé, vostè apunta uns quants temes d'interès. En primer lloc, el tema d'emmagatzematge, i té raó. I, de fet, gràcies a aquesta preocupació del Govern s'ha fet un nou reglament d'emmagatzematge que ha entrat en vigor el 10 d'agost del 2001. Per tant, vol dir que és un reglament molt recent, que ha aprovat, simultàniament, set instruccions tècniques complementàries, que són: la dels líquids inflamables i combustibles, la de l'òxid d'etilè, la de clor, la d'amoníac anhidre, la de tot el que són botelles i botellons de gasos comprimits, líquats, etcètera, la de líquids corrosius, i la de líquids tòxics. Jo crec que té raó vostè però el Govern en aquests moments ha emprès ja aquesta seguretat.

Una qüestió que jo crec que és molt interessant..., un dels elements importants, perquè com vostè... –vostè ha anunciat i ha enumerat tota una sèrie d'accidents que hi ha hagut–, és que hi hagin plans d'emergència. És a dir, en el cas del clor, d'una fuga de clor, si els ciutadans reben informació, tenen la informació del que s'ha de fer, òbviament es pot evitar això que aquesta última vegada, sortosament, la nit ens va ajudar a evitar. Per tant, els nous plans d'emergència exterior constitueixen un element importantíssim, al nostre entendre, per poder..., en el cas d'aquests accidents inevitables que poden succeir, que els seus efectes sobre la població siguin absolutament els mínims possibles.

Des d'aquest punt de vista, vostès saben que existeix el Plaseqta i Plaseqtor, que és el del sector químic de la conca de la Tordera. Tot i que no sigui obligat d'incloure en aquests plans d'emergència les empreses afectades pel nivell baix, també, des del punt de vista del Decret de la Generalitat, que s'hi obligui. Per tant, cada vegada s'intenta incorporar elements de major qualitat en aquest control i inspecció.

Deixi'm dir-li una altra cosa. Tenim –i no tinc temps de donar-li'n detalls; pròpiament des del Departament d'Interior li'n poden donar– un tema que és clau: el que fa més por d'aquest tipus d'accidents –i a Tolosa, en certa mesura, ha passat– és el que anomenem «l'efecte dominó», és a dir, l'ampliació de les desgràcies provocades per una primera explosió que podria ser, fins i tot, menor, no?

En aquest sentit tota la nostra normativa té molt a veure amb l'alemanya, que sembla que és la més exigent, perquè tenen, a Alemanya, un país molt ocupat, i al voltant, per exemple, de Mannheim o Ludwigshafen, doncs, hi ha instal·lacions realment rodejades o enmig de poblacions. Per tant, hem intentat això. Ara, amb una diferència que jo crec que és molt, molt, molt important, i és que –vostè també hi feia referència–, a Alemanya, es posa molt l'accent en tota aquesta sèrie de mesures però, en canvi, es creu menys en la diguem-ne complicitat de la població. És a dir, per exemple, allà no fan simulacres, no?; fan molts entrenaments amb grups d'emergència, bombers, policia, etcètera, però, en canvi, a la informació, a la participació dels ciutadans, potser no se li dóna la importància que aquí se li dóna.

Bé, el delegat del Govern de la Generalitat a Tarragona, per exemple, m'informa de cara a aquesta seva interpellació que –només per dir aquests últims dos mesos– la Delegació del Govern de la Generalitat s'ha reunit amb tots els alcaldes, per exemple, pel tema de la revisió del Plaseqta; o, per exemple, s'ha reunit amb les dues federacions d'associacions de veïns –que vostè deu conèixer bé– de Tarragona, la Federació d'Associacions de Veïns i l'Associació o Federació Segle XXI –crec que se'n diu–; s'ha reunit també amb diferents grups ecologistes que hi han allà –la Fundació Mediterrània, el GEPEC, etcètera–, i s'ha reunit –i vostè també hi feia referència– de manera molt important amb les federacions químiques dels sindicats majoritaris, Comissions Obreres i UGT, perquè òbviament aquí hi ha una tasca de formació que aquí crec que cal molt implicar-hi tots els agents.

Per tant, jo diria que aquesta convicció que poden haver-hi accidents però que hem d'estar preparats, fins i tot, en aquest cas, és el que guia aquest capteniment en aquest cas del Departament d'Interior. I deixi-me-li dir que, des del punt de vista del Departament de Política Territorial, nosaltres som especialment contundents a evitar en la mesura del possible aquestes extensions urbanes o d'equipaments o d'infraestructures cap a aquests espais, però que l'instrument més potent que podem tenir, perquè pot obligar i pot encaminar les futures implantacions urbanes no desitjables al costat de les instal·lacions, són els plans territorials. I, en aquest sentit, jo li reitero la meva esperança i convicció que el Pla territorial parcial del Camp de Tarragona, per exemple, sigui una eina que ens doni molta potència per evitar que en un moment determinat hi hagi la temptació –que això sempre hi pot ser– de voler fer créixer un municipi, una infraestructura o un equipament cap a prop de les químiques. Per tant, aquí hem de fer..., hi hem de treballar molt, i jo li puc anunciar que els factors de seguretat seran tinguts molt, molt en compte en la redacció i –espero– en l'aprovació del Pla territorial parcial del Camp de Tarragona.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'intermediació, especialment pel que fa al servei públic de col·locació (tram. 302-00155/06)

El vint-i-sisè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'intermediació, especialment pel que fa al servei públic de col·locació. La presenta el Grup Parlamentari Popular i, per a la seva exposició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en funció de l'agilitat que crec que es demana ja en un debat, i en un estat en què ens trobem en el segon dia de plenari, aquesta diputada i aquest Grup Parlamentari intentaran fer-ho al més breument possible. Donarem gairebé per reproduïdes la diagnosi de la situació sociolaboral que ja vàrem repetir ahir en aquesta mateixa cambra, aquest mateix Grup Parlamentari, quan vàrem debatre una proposició de llei respecte als acords territorials.

Avui solament voldríem presentar el que han estat i el que són els punts de la Moció que es va presentar envers les polítiques d'intermediació pel que fa al servei públic de col·locació. Nosaltres creiem, en primer lloc, que estem parlant d'un dels temes més importants quant a les polítiques d'ocupació a Catalunya –a les polítiques actives, ens estem referint. Creiem que el que presenta aquesta Moció, a més que es debat i s'està treballant en el marc de la Ponència del Servei Català d'Ocupació, del nou Servei Català d'Ocupació..., creiem que aquests principis que avui es presenten aquí poden ser aprovats per tots i cadascun dels grups que estem representats en aquesta Ponència, perquè, a més, el que es presenta aquí ja és el que s'està treballant i ja és el que també el Departament de Treball, la Generalitat de Catalunya, està duent a terme –està duent a terme, ja, amb les crítiques que els vàrem dir en el seu moment, és a dir, tard; tard perquè la unificació d'aquestes dues xarxes ja fa anys que l'estem demanant, però, bé, més val que almenys tinguem un termini, un termini acurat, per poder-la executar.

En aquest cas, el punt primer seria establir una xarxa única d'intermediació amb connexió amb l'Estat en el termini màxim d'un any. S'està realitzant, i s'està realitzant amb el projecte SISPE, a nivell de tot Espanya, però nosaltres avui en aquest Parlament hauríem d'aprovar el pronunciament, amb aquesta Moció, de la decisió, la voluntat del Govern de la Generalitat d'establir aquesta xarxa única; és a dir, cadascuna de les comunitats autònomes té la sobirania, la competència per afegir-se a aquesta xarxa. Sabem la predisposició del Govern de la Generalitat de Catalunya, però avui quedarà palesa amb aquesta aprovació la decisió del Govern d'establir aquesta xarxa única.

Jo crec que avui no entrarem a debatre el que són la xarxa d'intermediació pública i les xarxes d'intermediació privades, que ara, cada vegada més, doncs, tenen una importància primordial, com, per exemple, doncs, la intermediació *online*. Fa pocs dies els que hem estat i els que estem en aquesta Ponència del Servei d'Ocupació vàrem escoltar el professor Salvador del Rey parlar de la importància que té en un món virtual la intermediació *online*. Bé, jo crec que aquest serà un aspecte molt important que el nostre Grup portarà i debatrà en aquesta Ponència, però que avui aquí, doncs, no ho hem volgut afegir perquè creiem que aquests són uns principis generals que han de ser aprovats amb el màxim consens.

El segon punt seria potenciar la connexió amb la resta de les xarxes públiques d'intermediació en el termini

màxim d'un any sens perjudici d'implementar la base d'ítems que la nostra xarxa pròpia volgués afegir.

El tercer aspecte seria desenvolupar la normativa del futur Servei d'Ocupació de Catalunya. És a dir, ara estem treballant en el que és l'elaboració de la Llei del Servei d'Ocupació, però també hem de reprendre la responsabilitat del desenvolupament reglamentari de la normativa del futur Servei d'Ocupació de Catalunya.

El quart punt seria el relatiu a establir els mecanismes amb el Govern de l'Estat per tal d'afavorir l'intercanvi d'informació, en temps real –és un dels aspectes més importants; en temps real–, amb l'Administració de l'Estat, de les dades relatives a l'àmbit d'ocupació.

I el cinquè seria millorar el sistema de transmissió d'informació necessària per a l'elaboració d'estadístiques nacionals, estadístiques estatals, facilitant l'actualització de les dades en temps real, així com també considerant les variables amb els mateixos paràmetres. És a dir, la intencionalitat d'aquest punt, d'aquest aspecte, seria que arribessin i que es tinguessin amb la màxima precisió, amb el màxim rigor, el nombre de dades que, relatives a ocupació, relatives a intermediació, es facilitin per part del Govern de la Generalitat a l'Administració de l'Estat i així tindre les dades i les estadístiques més fidedignes.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Aprofito l'avinentsa, senyor president, ja, per posicionar-me sobre les esmenes i demanar, a més, al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds que, malgrat que ahir ja va anunciar, doncs, que no es posaria a favor d'aquesta Moció en funció que això ha de ser debatut en la Ponència del Servei d'Ocupació... Dir que jo crec que hi ha el màxim consens en aquests principis, que tots hi treballem, sobre aquesta xarxa única, i que demanaria aquest màxim consens, demanant a més que..., totes aquelles esmenes d'Esquerra Republicana, hem estat treballant per veure la seva possible admissió. Però ja s'hi ha parlat també, amb el diputat, en el sentit que aquelles esmenes que afegixen països com Andorra, doncs, no seria competència d'aquest Grup i d'aquesta cambra, en aquest cas, poder-les admetre, i que això, doncs, podria ésser estudiat en situacions en què poguéssim després valorar-ho, en iniciatives posteriors, però no pas amb l'admissió d'aquestes esmenes en aquesta Moció d'intermediació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per defensar les esmenes, té la paraula el senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, breument –espero que no gastí ni el temps que tenim atribuït–, vejam, la intenció de les nostres esmenes era efectivament introduir un element important que és que, en la connexió en certa manera lògica amb altres comunitats autònomes, considerem que en un moment en què s'està creant un espai europeu, no només un

mercat europeu, sinó un espai social europeu, el lògic seria que la Generalitat, que és Estat i que té les competències en polítiques actives, no hi hauria d'haver cap mena d'inconvenient de facilitar intercanvi d'informació i, per tant, la interconnectabilitat amb els sistemes ocupacionals més pròxims. I, per això, les esmenes d'Esquerra Republicana anaven destinades a facilitar aquesta connexió amb el sud de l'Estat francès i Andorra, com a estats veïns, on hi ha una possibilitat d'intercanvi ocupacional fàcil i fluid, per tant, amb una visió europea, no estatalista, no jacobina, de la qüestió ocupacional.

Vist que la diputada proposant addueix problemes competencials quan, en realitat, la qüestió es tractaria..., és més una voluntat política per part de l'Estat per delegar aquesta interconnectabilitat a la Generalitat –miri si és fàcil. Doncs, francament, tenint en compte que els altres elements gairebé són obvietats perquè ja estan en marxa pel seu cantó, entenem que la Moció queda desvirtuada sense l'acceptació d'aquestes qüestions.

Per altra banda, també som conscients que les qüestions d'intermediació no es poden confondre només amb una qüestió de sistema informàtic, eh? La intermediació ha d'anar també per accions per part de les OTG per tal acostar el requeriment de les ofertes amb les característiques dels demandants i aquesta intervenció a vegades, molts cops, vol dir intervencions de tipus personalitzat que la informàtica no resol, eh?

I, per tant, doncs, en aquest sentit crec que les propostes d'Esquerra Republicana..., el fet que estiguem en ponència i aquestes qüestions siguin òbvies farien que ens abstinguéssim, vista la no-acceptació de les nostres esmenes en aquesta Moció sobre la intermediació laboral.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. El senyor Josep Lluís López Bulla, per part d'Iniciativa per Catalunya - Verds...

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, encara que sigui per deriva corporativa crec que el tema és de gran importància i, per tant –ho sento molt– esgotaré el meu brevíssim temps, perquè aquesta nit m'he estat rumiant quina seria la posició que hauria d'adoptar aquí vers aquesta Moció amb cinc punts de la màxima importància i he arribat a la següent conclusió.

Primer, informar d'un secret per compartir-lo aquí amb tota la cambra, sobretot amb els companys i companyes parlamentaris que no hi eren, i és el secret següent. Estem treballant en comissió una ponència per elaborar el Servei d'Ocupació de Catalunya. I en el marc aquest hi ha un clima de consens previ que no volem, almenys jo, el meu Grup, que sigui interferit per res –per res– del món.

En aquest context, es presenta una moció que parla –ja s'ha explicat– d'establir una xarxa única, potenciar la connexió, desenvolupar la normativa, establir els meca-

nismes amb el Govern de l'Estat i millorar el sistema de transmissió. I jo dic: això no és part importantíssima de la discussió que hem de fer del Servei d'Ocupació de Catalunya? Jo crec que sí. Aleshores, s'estableix i es planteja aquesta Moció, quan ja estava anunciada aquesta Ponència, i he arribat a la següent conclusió: o es planteja per idiotisme parlamentari –«idiotisme» en l'accepció grega, senyor Hinojosa, que vol dir rutines d'ofici, no és el que vostè estava pensant, mai insultaré jo cap diputat, ni la senyora Sánchez-Camacho tampoc–, idiotisme parlamentari, o bé per distinció, o per exhibició d'acords amb Convergència i Unió o bé per una farfolla stakhanovista no se sap en quina direcció. (*Rialles.*)

Bé, en aquest sentit, doncs, sembla mentida que ahir es vota en contra del Projecte de Llei del senyor Rañé i avui es manté aquesta Moció. Bé, jo crec que aquest *desparpajo*, senyora diputada, supera l'estrabisme de la Marujita Díaz, que va variant els ulls d'estribord a babord d'una manera realment inversemblant.

Així les coses, tinc per a mi que és necessària una següent reflexió: si s'accepta aquesta Moció, senyor Millo, s'introdueix, crec, una escletxa al consens. Perquè a sant de què ve aquesta Moció? Ah, perquè ja estava preparada, d'abans de l'estiu. Bé, però també estava preparada, vull dir, la Ponència per treballar. Aleshores, jo crec que és absurd, això. Crec que amb la mateixa contundència, parlo per la coherència del meu Grup, no podem votar afirmativament per les raons donades. Obviament no tenim arguments per votar *a sensu contrario* i ens abstindrem. Jo crec que si s'accepta això, senyor Millo, haurien de donar la raó a aquest *truhán* i *bribón* que era l'Andreotti, que deia «manca finezza».

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor diputat Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies. Des de l'escó estant, per fixar la posició. Nosaltres, després de llegir la Moció, hem considerat que, com que, bàsicament, es refereix a elements de caràcter i de tipologia tècnica, doncs podríem dir que no molesten, no aporten, al nostre entendre, cap element substancial i, però, tampoc molesten. I, des d'aquesta perspectiva, ja anuncio que a nosaltres no ens sap greu ni ens crea cap problema votar-hi a favor. Creiem que és bastant –ho dic amb tota la sinceritat..., vull dir, que és bastant neutra i que, per tant, hi votarem a favor.

Només demanar-li, a la senyora Alícia Sánchez-Camacho, si podria acceptar, per no crear conflictes interpretatius, l'eliminació d'una paraula en el punt cinquè. Repeteixo: si la senyora Alícia Sánchez-Camacho podria atendre la petició d'eliminar una paraula en el punt cinquè. On diu «nacionals», perquè parla de «per a l'elaboració d'estadístiques nacionals». No sabem si són unes estadístiques nacionals de Catalunya o de l'estat nació i, des d'aquesta perspectiva, com que dir «estadístiques» és molt més ampli i les agafa totes, queda

molt millor i evita interpretacions lingüístiques, i, per tant, eliminar la paraula «nacionals» en l'última ens sembla que aniria molt millor per no complicar el tema.

Dit això, anunciar que, igual que, diguem-ne, sembla que en aquest país l'obvietat funciona, doncs, votarem el que és obvi.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. No puc començar la intervenció sense fer una brevíssima referència a l'allusió que ha fet el senyor López Bulla a la meua persona, no? És a dir, jo estic segur que el senyor López Bulla entendrà perfectament el nostre posicionament, que ara li intento explicar breument, però, sobretot, entendrà que no és una qüestió de manca de finesa, sinó que és una qüestió purament de cordialitat parlamentària, de possibilitat i de voler fer les coses amb el màxim consens. I, per tant, li prego també, al senyor López Bulla, li prego que entengui aquesta benevolència, aquesta bona voluntat amb la qual fem les coses, i que, sobretot, sobretot, això no suposi, en cap cas, un trencament del consens, un trencament del bon clima en què estem treballant els membres de la Ponència del servei d'ocupació de Catalunya.

Dit això, senzillament, referir-me al contingut d'aquesta Moció en el següent sentit: és a dir, tot i que el senyor Huguet ens deia que possiblement no calia aprovar aquesta Moció, atès que hi ha un debat en relació amb aquesta Llei que ha de regular el futur servei d'ocupació de Catalunya, dir-li que, al nostre entendre, de fet, no distorsiona, eh?, sinó que, en tot cas, tracta un tema d'una manera molt concreta que, al nostre entendre, forma part del que són els pilars bàsics de les polítiques actives d'ocupació, no?

D'altra banda, no és una moció que encotilli el debat que estem fent per regular la Llei d'ocupació, sinó que és una moció que dona unes orientacions de caràcter genèric, que, a més a més, compartim aquestes orientacions i que, de fet, el Govern sempre ha tingut entre les seves prioritats. Si no, només cal observar allò que ha estat la realitat constant i sistemàtica de l'acció del Govern de Catalunya, la importància que aquest Govern ha donat sempre a les polítiques actives. Però no és una cosa d'ara, no és com alguns que s'han despertat fa poc temps donant prioritat a les polítiques actives. És una cosa que ve molt de lluny.

Deixi'm recordar només una qüestió important amb relació, per exemple, a l'atur juvenil, un tema del qual hem parlat moltes vegades aquí: des de l'any 84-85 que el Govern de la Generalitat desenvolupa i executa polítiques actives. Recordin vostès quina era la taxa d'atur que teníem en aquells anys: més del 42% d'atur juvenil. I estem, en aquests moments, en unes xifres del voltant del 5,9%. Home, alguna feina s'ha fet en la matèria, precisament, de polítiques actives, tot i que en aquella època el Govern no disposava de les competències que disposa, sortosament, en l'actualitat.

O, per exemple, la importància que el Govern ha donat sempre a un tema tan important com la intermediació, que és l'objecte de la Moció que presenta el Partit Popular. Ja, de fet, a partir de l'any 95, quan es va legalitzar la creació d'agències de col·locació sense ànim de lucre, el Govern català posava en marxa, immediatament, la seva pròpia xarxa, el seu propi servei de col·locació, un servei que garanteix proximitat al ciutadà, que no exclou l'Administració, permet la participació d'altres entitats, que utilitza les noves tecnologies i que és un servei flexible, que s'adapta als empresaris i també als treballadors. Només vull recordar que l'any 95, quan es posava en funcionament aquest servei, 14.835 llocs de treball eren gestionats a través de la xarxa i que, en aquests moments, l'any 2000, s'hi han gestionat 329.000 llocs de treball. I que la previsió, atès el ritme de treball que porta en aquests moments, és de l'ordre dels 350.000 llocs de treball en finalitzar l'any 2001.

Per tant, una prova palpable que no tan sols la Moció que presenta el Partit Popular està ja en la línia apuntada, sinó que el Govern, des de fa molts i molts anys, manté en les seves prioritats aquesta tasca, una tasca pensada sempre en les persones, especialment, en aquelles que tenen més dificultats, que vol integrar –i així s'ha dit reiteradament en aquesta cambra– la connectivitat, la connexió entre les xarxes. No es tracta de connectar-se en una xarxa única, sinó que Catalunya té la seva xarxa pròpia, des de ja fa anys, i que el que es tracta és de fer una xarxa de xarxes, és a dir, la connexió de la nostra amb la de la resta de les comunitats autònomes i de l'Estat.

Per tant, un plantejament estratègic que pensa en l'atenció individualitzada, com deia vostè, en l'adequació entre l'oferta i la demanda i en els itineraris personals d'inserció. Per tant, com que hi ha coincidència de plantejaments, són prioritaris per nosaltres, aporta criteris de millora a l'instrument de col·locació que compartim –i, de fet, el Govern ja executa, com he explicat–, entenc que l'aprovació d'aquesta Moció no tan sols no distorsiona, sinó que complementa positivament i ajuda a orientar el debat sobre la futura llei del servei d'ocupació de Catalunya en l'àmbit de la intermediació, motiu pel qual el nostre Grup Parlamentari votarà favorablement aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Passem, per tant, a la votació del text d'aquesta Moció, sense cap esmena acceptada de les proposades.

(Algú diu: «Han demanat de retirar una paraula.»)

No la retira, eh? És a dir, no hi ha cap esmena acceptada.

Per tant, passem a la seva votació. Comença la votació.

Ha estat aprovada per 116 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Alteració de l'ordre del dia

A continuació, acumulem les mocions de l'ordre del dia números 27, 28 i 30, si els seus proponents no hi tenen cap inconvenient.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i extinció d'incendis (tram. 302-00156/06)

Per defensar la número 27, que la presenta el senyor Josep Curto, té la paraula en nom del Grup Parlamentari Popular, sobre les polítiques de prevenció i extinció d'incendis. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president...

El president

Sí, esperi's un segon, senyor diputat. Prego silenci. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, senyor president, formularia la defensa de la nostra Moció i, a la vegada, també, per economia de temps, lo posicionament respecte de les altres mocions...

El president

Molt bé.

El Sr. Curto i Casadó

...perquè s'han acumulat, seguint instruccions de la presidència.

Esta Moció, senyores i senyors diputats, que sotmetem a la seua consideració, subsegüent a la interpellació per raó dels incendis forestals de l'estiu d'enguany, té el seu origen en lo que hauria pogut ser una devastació de grans proporcions a diferents àmbits de la geografia catalana.

Com ja vam dir en la nostra interpellació, 1.200 hectàrees al cap de Creus i quasi 3.000 hectàrees a la Costa Brava, a la Noguera, a Badalona i a Castelldefels és lo resultat d'un estiu considerat extremadament perillós.

En la presentació del Programa Infocat 2001, en l'actuació en los incendis forestals i en les conclusions de la campanya, lo Govern, per mediació dels consellers, com tots els il·lustres diputades i diputats coneixen, almenys los que van estar presents a la comissió, per mediació dels consellers, dia, d'Interior i de Medi Ambient, que van comparèixer en sessió informativa..., i a on els grups parlamentaris que avui presentem moció vam entendre que el resultat de la campanya se podia considerar com a acceptable i correcte des del punt de vista de l'actuació del Govern en línies generals o amb caràcter general.

En l'última compareixença del Govern, lluny de formular crítiques, encara que constructives, los tres grups parlamentaris vam preferir, lluny de les crítiques, les aportacions constructives que, lògicament, tenen un objectiu i una finalitat diferent. I amb estos criteris, la moció objecte d'este punt de l'ordre del dia lo que intenta és complementar o impulsar de forma constructiva l'acció del Govern en sis punts que resumiré de la manera següent.

Lo primer, coordinar les polítiques de prevenció pel que fa als projectes d'ordenació i execució de les pistes i camins forestals.

Un segon punt que tracta d'introduir les modificacions necessàries en l'estructura tècnica i operativa, i garantir la participació de les entitats locals de Catalunya i dels representants dels grups de defensa i protecció forestal.

Un tercer punt que pretén introduir les modificacions en lo marc dels decrets legislatius 1/1997 i 246/1996, amb l'objectiu que el treball prestat com a membres del Cos de Bombers Voluntaris de la Generalitat compute als efectes per a l'accés posterior a la carrera administrativa en els cossos de bombers professionals.

Un cinquè punt que tracta de resoldre de forma favorable lo règim de contractació de les assegurances dels bombers voluntaris.

I un sisè punt que tracta de donar compliment a les mesures previstes al Decret 64/1995, pel que es referix a les urbanitzacions ubicades dins de les masses forestals o prop d'elles.

Este és, en essència, o en síntesi, lo contingut de la nostra Moció. No cal ser reiteratiu, perquè tot lo que havíem de dir ho vam substanciar, ho vam discutir, ja en la interpellació. I en la mesura, senyor president, senyores i senyors diputats, que les altres mocions incorporen inquietuds manifestades en la presentació del Programa Infocat per part del titular de la Moció, que incorporen també les prioritats en l'última compareixença del Govern i les conclusions de les respectives interpellacions que es van substanciar, en esta mesura i en la inclusió de les esmenes que ja s'hauran acordat en los diferents grups parlamentaris, lo Grup Popular anuncia lo seu vot a favor als dos punts següents que s'han incorporat en un mateix bloc.

Moltes gràcies.

El president

Si em permetés, senyor diputat, les esmenes presentades a la seva Moció, les accepta?

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, tinc clar el que haig de fer en estes esmenes, però me semblaria que un pronunciament del que fan estes esmenes i després los grups parlamentaris defensar-les, no sé si, des del punt de vista de procediment, és massa correcte.

El president

Molt bé.

El Sr. Curto i Casadó

En tot cas, quan hagi de formular el pronunciament, només diré «sí» o «no».

El president

D'acord. Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els espais naturals (tram. 302-00157/06)

El senyor Pere Vigo, per defensar la seva Moció sobre els espais naturals. Té la paraula.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president. També intentaré ser breu. En primer lloc, m'agradaria donar les gràcies tant al senyor Curto com al senyor Iglesias, a la senyora Bet Font, a la senyora Tura, doncs, per aquesta voluntat d'arribar a aquest consens que hi ha hagut a l'hora d'aprovar totes les mocions. Bàsicament, perquè hi havia una voluntat positiva d'incorporar aquesta prevenció a l'extinció d'incendis, doncs, a mesures que feien una aportació directa i que feien una aportació, fins i tot, innovadora que poden paliar en bona mesura, doncs, aquesta tasca tan difícil.

Com vam dir en la interpellació no hi havia una voluntat demagògica en un tema d'una sensibilitat especial al territori, que tots entenem que ens afecta directament. I, per tant, doncs, creiem que tant les aportacions que s'han fet des de la Moció del Grup Popular, com des de la Moció del Grup Socialista, tenen incorporacions de caire molt positiu, molt poc allunyades de la realitat i, per tant, molt tocant de peus a terra, i que tot això, evidentment, amb un augment de recursos i de tecnologia, ho pot fer possible.

Jo crec que la gran innovació que portem aquí, avui, amb aquesta Moció diria que és la incorporació de les noves tecnologies i la vigilància electrònica a les torres de guaita. Això dins de la política de prevenció d'extinció d'incendis sí que és una novetat. Creiem que hem de jugar a fons aquesta carta que ens planteja aquesta possibilitat amb les noves tecnologies, i, per tant, incorporar-ho al que és la vigilància i la prevenció ens sembla, evidentment, una tasca molt positiva.

També, evidentment, habilitar aquesta nova línia pressupostària, que l'esmena que presenta el Grup de Convergència i Unió –i que anunciem, evidentment, que les acceptem– d'incorporar-ho al Pla de desenvolupament rural, doncs, ha de fer que aquesta incorporació de nous recursos també facin que aquesta tasca tingui noves possibilitats, nova tecnologia i, evidentment, nous recursos humans tan necessaris.

Ja vaig dir en la meua intervenció, amb un agraïment especial a la gent que voluntàriament, doncs, en aquesta tasca d'extinció d'incendis –perquè venia, evidentment, de l'incendi que hi havia hagut al cap de Creus–, aquesta aportació anònima que fan aquests voluntaris i que, per tant, és el nostre deure encoratjar aquesta tasca de

voluntat cívica a l'hora de col·laborar amb l'Administració en aquestes catàstrofes naturals. Per tant, només volia recordar aquí, una altra vegada, aquesta gent que, des de l'anonimat, des de l'interès sentimental i personal perquè se solucionin aquests temes, ajuden l'Administració en aquestes tasques.

Anunciar, evidentment, que votarem a favor de totes les mocions que s'han presentat. I agrair, un cop més, a tots els ponents la voluntat de consens que hi ha hagut.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals (tram. 302-00159/06)

I, ara, sobre la prevenció d'incendis forestals. Per defensar la Moció que ha presentat el Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. No cal que els digui, a tots vostès, que les interpellacions que donaran lloc a aquestes mocions, que ara presentem, foren substanciades el mes de juny. Que el mes de juny vivíem tots preocupats davant dels titulars, de les fotos, les imatges, les experiències i les explicacions d'aquells que ho havien viscut de manera propera, doncs, la quantitat d'incendis que s'havien produït fins aleshores, que alguns d'ells afectaren zones singularment sensibles i protegides, com podia ser el Parc Natural del Cap de Creus.

Del gener al juny d'aquest any 2001 va cremar, van haver-hi incendis forestals que cremaren un 30% més de superfície del que cremaren des del gener al juny de l'any 2000, de l'any anterior. Recordarem, també, que el mes de juliol d'enguany va ser un any especialment plujós, el més plujós dels últims setanta-cinc anys, la qual cosa va, sortosament, impedir que la quantitat d'incendis que s'estaven produint en el mes de juny continuessin proliferant.

Dic això perquè jo crec que, si bé coincideixo amb les paraules del senyor Curto quan deia «totes les mocions estan fetes amb un esperit constructiu» –i jo m'hi sumo, a aquestes paraules–, també m'agradaria dir que aquest és un Parlament que, sent conscient de la climatologia especial mediterrània, i, per tant, a vegades, extrema que es produeix en els nostres territoris, però, és susceptible a patir incendis de manera reiterada. Parlament que ha fet plens monogràfics de tota mena. Parlament que ha constituït comissions específiques per estudiar el tema dels incendis, i que té un conjunt de resolucions, totes elles, extraordinàriament interessants, que només caldria fer que aplicar-les. Malgrat això, els incendis es continuen produint, d'any en any.

I ara que el calendari parlamentari ens permet parlar d'incendis just a la tardor, perquè varen saltar de l'última sessió ordinària de l'anterior període de sessions a aquest, que ens permetin, els membres del Govern aquí presents, de dir-los: és cert que totes les proposicions van en un ànim constructiu i positiu; que totes les mocions seran aprovades, segurament, per unanimitat, pel que sabem els diputats que hem estat treballant en les esmenes i en les transaccionals; però, per favor, intentin, durant aquest hivern, aplicar els continguts d'aquestes mocions. Intentin durant aquest hivern aplicar, també, les resolucions de les comissions específiques d'incendis, les conclusions dels debats generals en matèria d'incendis, perquè si no hagués sigut per la pluja del mes de juliol hauríem viscut un altre any d'importants incendis a Catalunya.

Per tant, que les mocions, amb aquest consens ampli que es produirà, amb aquest suport unànim, amb aquestes transaccions i amb aquest esperit positiu, no tornin a quedar novament en un calaix, sinó que s'apliquin per part de tots els departaments que tinguin competències. I que intentem que, a l'any 2002, encara que no plogui el mes de juliol, hi hagi molts menys incendis dels que s'endevinaven el mes de juny quan vàrem fer les interpellacions.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula, ara, la senyora diputada Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix, per dir que nosaltres estem d'acord en el que es planteja en les mocions dels tres grups que han fet l'exposició fins al moment. I el que faré en la meua intervenció serà exposar el perquè de la nostra esmena, que, de fet, és una única esmena que hem plantejat als tres grups, perquè creiem que en tots tres, doncs, hi tenien una relació interessant.

De fet, el Grup Popular i el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, doncs, plantejaven ja un punt de la seva Moció relacionat amb la problemàtica dels incendis a l'entorn de les urbanitzacions. I el que demanaven els dos grups, bastant similar, era que es complissin les normatives –podríem dir-ne les lleis, els decrets– que existeixen en aquests moments amb relació a com s'ha de fer l'autoprotecció a l'entorn de les urbanitzacions.

El que passa és que ja fa molt de temps que es parla d'això: de la quantitat d'urbanitzacions que encara no tenen mesures per autoprotegir-se. Es parla, també, de les dificultats que suposa que en el moment en què hi ha un gran incendi bona part de la dotació de bombers ha d'estar protegint la població, les cases aïllades o amb nuclis tipus urbanització, en comptes d'anar, probablement, al front on s'està avançant l'incendi.

I el que es detecta, també, és que si no s'ha aplicat, si no s'ha fet aquesta autoprotecció, moltes vegades és perquè la regulació existent en aquests moments, doncs, no és gens fàcil d'aplicar. Des dels mateixos municipis, des de les associacions municipalistes s'ha

reclamat que s'hauria de modificar aquesta Llei forestal a la qual es fa esment en la Moció del Grup Socialista, en el sentit que els ajuntaments tinguessin competències per exigir als propietaris de les urbanitzacions que facin aquesta neteja en una franja, uns metres a l'entorn de la seva urbanització. El que està passant és que aquests metres cap a fora de la urbanització no els pertanyen. I, per tant, doncs, haurien d'intervenir en un terreny que és d'un altre propietari.

Per regular tot això el Govern fa molt de temps que ha promès que modificarà aquesta Llei forestal o, fins i tot, que potser en farà una de nova. Ha corregut ja un avantprojecte, s'ha dit..., quan va comparèixer el conseller abans de l'estiu, el conseller de Medi Ambient, per parlar de prevenció, doncs; va dir que ja la tenien a punt. Avui se'ns diu que potser la setmana que ve, però, el cert és que estem una mica escamats perquè aquesta promesa fa massa temps que s'ha fet i que no acaba d'arribar. I és per això que plantejàvem aquesta esmena. (*Se sent un telèfon mòbil.*) Una esmena que diu que en el termini d'un mes aquest Projecte de llei per modificar la Llei actual o per fer-ne una de nova entri al Parlament, de manera que sigui fàcil d'aplicar aquesta autoprotecció a les urbanitzacions.

Nosaltres, en aquests moments, la nostra proposta –en concret, l'esmena que fèiem a la Moció del Grup Socialista– plantejava que substituís el seu punt 4. I hem arribat a una transacció amb el Grup Socialista dient que és d'addició; és a dir, que s'afegeix; no se substitueix el punt 4, sinó que és un complement del punt 4. Perquè mentre no existeixi aquesta Llei s'estigui treballant perquè l'actual s'apliqui.

No sé si s'entén. Però la nostra posició amb relació als altres punts de totes les tres mocions, serà favorable.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Per Convergència i Unió, i per defensar les seves esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, honorable president. Senyores i senyors diputats, de veritat que ho ha expressat algun altre diputat que m'ha antecedit en l'ús de la paraula, que he d'agradir, també, el to i l'interès constructiu de la música, de la lletra –la música seria el to personal, la lletra seria la Moció– de les mocions respectives.

És veritat que estem, ara, veient unes mocions que són conseqüència d'unes interpellacions del mes de juny. Que el mes de juny sí que s'encenien les alarmes amb els incendis recents de, sobretot, l'Alt Empordà, el cap de Creus, el Baix Empordà, i que en el mes de juny es va presentar l'Infocat per aquest estiu. És veritat que les intervencions que s'han dit sobre el número d'hectàrees cremades, de gener a juny, però en el període d'un estiu, que malgrat, com ha dit la diputada senyora Tura, el juliol sí que hi va haver unes pluges, però ha sigut un estiu molt sec i amb uns mapes de temperatures, sobretot agost i setembre, fora de la mitjana normal.

Per tant, també és bo ressaltar –i ho vam veure fa pocs dies amb les compareixences a què feia referència el senyor Curto– que, de juny a setembre, hi ha hagut quaranta-quatre incendis més que l'any 2000. I, en canvi, hi ha hagut 4.000 hectàrees menys cremades. Que d'aquestes 2.700 hectàrees cremades en el període d'estiu, 2000 corresponen a aquests incendis grans del mes de juny a l'Alt Empordà i al Baix Empordà. Tot això no vol dir que ens sentim satisfets, però sí que ha sigut, objectivament, una campanya d'Infocast positiva, que cal ressaltar.

En les mocions –i si repassem el Diari de Sessions, tant de les compareixences com de les interpellacions, veurem que hi ha una gran coincidència–, i creiem que és bo per a tots els grups de la cambra i, sobretot, per al nostre Grup que dóna recolzament al Govern, aquesta coincidència en què el que fa el Govern coincideix, en gran part, amb les mocions que avui es presenten. (*Remor de veus.*) Hi ha algunes aportacions de caràcter tecnològic «novedós», com ha expressat el diputat senyor Vigo, que ens semblen positives, i, per tant, hi donarem suport. Però, també, hi podria haver la temptació que el bon to constructiu que hi ha hagut de fer aquella esmena clàssica de continuar fent aquelles coses que s'estan fent.

Nosaltres, a nivell global, donarem suport al conjunt de les tres mocions, a excepció d'uns temes puntuals que he explicat a la diputada senyora Tura. Sobretot en temes que, i, a més a més, tant per la intervenció dels consellers com de la informació que li he fet arribar, que responen a una actuació que estem fent allò que vostè està dient, sobretot. Més que res no ho fem per atenció a aquella gent que està treballant en el cap de Creus, que hi està treballant, que hi ha plantat oliveres, que hi ha fet talls de foc, que hi està... S'ha invertit un 300% més que anys anterior en parcs naturals. Vostè té les dades, també, del tema pressupostari. Per tant, en aquest línia, fins i tot per respecte a la gent que ja està fent una feina molt concreta en aquest espai del Parc Natural, ens sembla que no hi podem donar suport, tot i que en la filosofia hi estem absolutament d'acord, perquè estem fent allò que vostè està dient. (*Remor de veus.*)

En tot cas, senyor president, el nostre Grup donarà suport íntegre a la Moció del Grup Parlamentari Popular, amb la inclusió de les esmenes que l'il·lustre diputat, senyor Curto, cregui adients. Donarem suport íntegre a la Moció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, amb la incorporació de les esmenes de Convergència i Unió, que ha dit el diputat senyor Vigo que acceptava.

I demanaríem votació separada dels punts 1, 2 i 6, del Grup Parlamentari Socialista. Crec que hi ha una proposta d'esmena transaccional al punt primer. La il·lustre diputada, senyora Tura, dirà si accepta el punt segon, i donaríem suport als punts 2 i 6, amb la incorporació de les esmenes de Convergència i Unió, i votació separada de la resta d'apartats d'aquesta Moció. Moltes gràcies, honorable president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Abans de passar a la votació i per un cert ordre, demanaria, primer, al senyor diputat Curto

quines són les esmenes que ell accepta de la moció que ha presentat.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Molt ràpidament, la primera esmena que ha presentat Esquerra Republicana, no la podem acceptar sobretot perquè a instàncies del Grup Parlamentari Popular, en les propostes de resolució subsegüents al debat d'incendis, vam poder incorporar una consignació anual de 3.000 milions de pesetes per a complir estes finalitats.

La segona esmena d'Esquerra Republicana parla de les associacions en lloc dels grups de defensa. La moció parla de grups de defensa forestal. Esquerra Republicana nos fa la rectificació d'«associacions». Nos sembla que concreta més i és més adequada la denominació.

La tercera proposta...

El president

Per tant, l'accepta la segona?

El Sr. Curto i Casadó

La segona l'acceptem, senyor president, sí.

La tercera esmena no l'acceptem perquè nosaltres incorporem una referència expressa al que són les aspiracions dels bombers voluntaris.

I, per últim, l'esmena d'Iniciativa per Catalunya - Verds tampoc l'acceptem perquè, a més del decret al qual nosaltres fem referència, existix la previsió de presentar de manera immediata..., potser no sé si serà un mes a què vostè feia referència, existeix la previsió de presentar de manera immediata la modificació de la Llei forestal de Catalunya. Per consegüent, senyor president, de totes les esmenes només n'acceptem una.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Sí, senyor Vigo, per posicionar-se sobre les esmenes que accepta.

El Sr. Vigo i Sallent

Nosaltres acceptaríem les esmenes de Convergència i Unió, com ja he anunciat abans...

El president

Totes cinc?

El Sr. Vigo i Sallent

Totes les cinc. I el que no acceptaríem, no perquè no creguem que sigui una esmena interessant, és la d'Iniciativa per Catalunya perquè entenem que ja queda addicionada o transaccionada a la moció del Grup Socialista.

El president

Moltes gràcies. Senyora Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena del Grup Socialista, acceptaríem l'esmena número 2 de Convergència i Unió. Lliuraré ara immediatament una proposta transaccional, entre l'esmena número 1 i el punt 1 de la nostra moció. No acceptaríem les esmenes 1 i 3 del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Sí que acceptaríem la número 2 i pel que fa a l'esmena del Grup...

El president

Perdó, i la 4 d'Esquerra Republicana?

La Sra. Tura i Camafreita

Perdó, i la 4 també l'acceptaríem. Per tant, acceptaríem 2 i 4.

El president

Molt bé. Gràcies.

La Sra. Tura i Camafreita

I pel que fa a l'esmena d'Iniciativa per Catalunya - Verds, vull aclarir-ho bé, perquè el que fa el Grup Socialista és incorporar-la íntegrament en el seu punt 4. I per tant, en l'esmena transaccional el que diem és que no és una esmena de substitució, sinó d'addició. I la posarem a votació com a part integrada del punt 4 de la moció socialista. Els la lliuro ara immediatament a la Mesa.

El president

Moltes gràcies. Passem, per tant, ara, a les votacions, un cop rebuda la transaccional.

Posem ara a votació la moció presentada pel Grup Parlamentari Popular, incorporant-hi l'esmena número 2 d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació, sotmetem a votació la moció presentada per Esquerra Republicana de Catalunya incorporant-hi totes les esmenes de Convergència i Unió. Comença la votació.

Aprovada per la unanimitat dels presents.

Passem ara a la votació de l'esmena presentada pel Grup..., perdó, a la moció presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Prego al senyor Francesc Iglesias, a veure si l'he interpretat bé. Per un cantó, farem la votació de la transaccional que s'acaba de presentar en aquests moments més la 2 i la 6. És així? Doncs així ho sotmetem a votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació, sotmetem a votació la resta del text de la moció. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental, especialment pel que fa a la gestió del litoral (tram.302-00158/06)

A continuació, posem a debat el vint-i-novè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental, especialment pel que fa a la gestió del litoral. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Prego silenci, si us plau.

El Sr. Vendrell i Segura

Senyores i senyors diputats, varem presentar una interpellació sobre la situació del litoral, on bàsicament el que volíem manifestar era..., bo i reconeixent el fet que la situació sanitària de les nostres platges és, segurament, de les més correctes que hi ha a Europa, no és el mateix..., no és la mateixa situació la que es dona pel que fa a la situació biològica. Biològicament les nostres platges no estan en l'estat que creiem que haurien d'estar i, per tant, proposem en aquesta Moció subsegüent que s'apliquin una sèrie de mesures que no només donin valors positius pel que fa a l'ISQA, sinó també pel que fa als índexs biològics. En aquest sentit, el que plantejem és..., i a partir d'haver recollit, d'haver transaccionat, haver negociat, una sèrie d'esmenes presentades pel Grup Popular, pel grup d'Iniciativa - Verds i pel Grup de Convergència i Unió, finalment hem arribat a un acord que tots els portaveus en aquest punt, de tots els grups, tenen ja a hores d'ara. Una sèrie de transaccions i acords -deia- en les següents línies. Són cinc punts.

El primer aniria adreçat en la línia de donar compliment a la Directiva europea 2000/60. El segon aniria en la línia d'unificar criteris i impulsar la comunitat científica per tal s'unifiquin aquests criteris pel que fa a índexs biològics, per tant, tenir una mesura en la qual tots puguem estar d'acord per mesurar si és correcte, també, l'estat de les nostres platges a nivell biològic. La tercera fa referència a la millora pel que fa a les EDAR, a les estacions depuradores d'aigües residuals, a la seva gestió, a la seva aplicació sobre el territori pel que fa a la zona litoral, per tal de millorar les aigües que aboquem al nostre mar. En quart lloc, el quart punt faria referència a la millora en la protecció dels hàbitats quan fem obres de regeneració de platges. I un cinquè punt, que aniria en la línia de frenar la pressió urbanística, redistribuint..., impulsant una redistribució del nostre turisme i, per tant, descarregant la pressió, la petjada ecològica que es dona en les nostres zones costaneres.

Per tant, cinc mesures adreçades a millorar, també biològicament, no només sanitàriament, l'estat de les nostres platges. Amb aquesta presentació i vista la discussió que ja hem fet prèviament amb la majoria dels grups, dono per tancada aquesta presentació de la Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. En primer terme, agrair al Grup d'Esquerra Republicana la permeabilitat que ha tingut a l'hora d'acceptar les diverses esmenes, com a mínim que el nostre Grup Parlamentari ha plantejat, i que ha permès de transaccionar aquesta Moció i que, molt probablement, possibilitarà la seva aprovació per unanimitat.

Anant molt ràpid nosaltres hem presentat dues esmenes a dos punts concrets: el segon i el tercer. El segon punt originàriament plantejava d'incorporar en els panells informatius de les platges els índexs biològics que s'hagin obtingut. Com deia el senyor Vendrell, en aquests moments aquests índexs biològics per definir la qualitat de les aigües costaneres, encara no han estat reglamentàriament establerts. Cal fer una passa prèvia, que és consensuar-los, consensuar-los en l'àmbit de la comunitat científica i permetre que tinguin un abast territorial més ampli que estrictament el Principat de Catalunya i ampliar-lo a la conca nord-occidental de la Mediterrània. De fet, l'Agència Catalana de l'Aigua, des de l'any 2000 ja està desenvolupant una metodologia necessària per definir-los. De fet, es tracta d'un projecte pilot, liderat i promogut, com els deia, per l'ACA i subvencionat, finançat, pels fons Feder, en el qual participen altres països, altres regions, de França i d'Itàlia.

La segona esmena feia referència al punt tercer i aquí hi ha hagut una certa discussió conceptual de què era de què estàvem parlant, que era com funcionen les depuradores. Hi ha un tractament primari que tenen totes les depuradores, que és el tractament físicoquímic, i ha un tractament secundari, que tenen a Catalunya les depuradores de municipis més grans de dos mil habitants, que és un tractament biològic. Hi ha un tractament terciari adreçat a la regeneració de les aigües de cara a la seva reutilització. Aquests eren els tres conceptes que hem emprat.

I la transacció va en la línia de plantejar la depuració de les aigües de tots els municipis litorals abans del 2005 i incorporar el tractament terciari per a municipis de més de dos mil habitants en funció de les característiques del medi receptor. No tindria sentit fer-ho sistemàticament, però sí en funció de quina destinació tingui, ja sigui injectar aigua als aqüífers o utilitzar-ho per a regs. En aquests moments s'està elaborant el programa de sanejament d'aigües residual urbanes, en la seva segona edició, i que inclou objectius de qualitat a assolir en el medi receptor. Determinarà el nivell de tractament adequat en cada cas per assolir els objectius fixats i el compliment de la Directiva 2060.

Respecte a la resta de punts, hi votarem bàsicament a favor. La raó? Molt simple. El Govern ja hi està actuant en diverses matèries. Només acabar fent referència al darrer punt: la discussió de l'Agenda 21 ja incorpora una previsió de treball en el camp del turisme i en el camp de l'àmbit litoral. I des d'aquesta perspectiva, quina ha estat l'aposta que s'ha consensuat en l'àmbit

de l'Agenda 21? Turisme de qualitat, que vol dir que sigui més divers, menys estacional, de més valor afegit i dins, evidentment, de la capacitat de càrrega del territori. Atès, doncs, que s'ha arribat a aquesta transacció, el nostre Grup Parlamentari anuncia el vot favorable a la globalitat d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Luna.

Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres hem presentat a aquesta Moció..., que, com bé deia el representant del Grup que l'havia presentat, amb el que tenia a veure realment era amb el conjunt del que era la protecció de l'ambient del que són les platges, no solament en el que és la qüestió sanitària, sinó ambiental, i no solament en el que és el fi de la interpellació, que no era preparar les platges exclusivament perquè poguessin tindre a l'estiu la situació adequada perquè els banyistes o els turistes poguessin fer, sinó també el que és guardar, preservar, el que és l'ecosistema, el que és realment la vida mateixa de les mateixes platges. Per tant, nosaltres hem presentat cinc esmenes. Aquestes esmenes, la veritat és que han vingut, d'alguna manera, a enriquir el text que estaven o a exposar exposicions amb les quals s'invocaven unes altres competències d'unes altres administracions i jo el que sí que hi vull fer és una reparació al que és l'última, l'última de les que nosaltres hem presentat. I és que era important que quan estàvem parlant d'adoptar mesures no solament turístiques sinó... nosaltres, el que també hem parlat, que ha d'existir una qualitat de turisme i ha d'existir, sens dubte també, el que és una planificació urbanística quant al que és la costa.

Aquestes esmenes han sigut recollides i transaccionades amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i nosaltres, per tant, hi votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Espero que mentre estigui parlant no em caigui alguna cosa al cap. (*Rialles.*)

El president

L'avisaré si passa.

La Sra. Font i Montanyà

Bé, en la interpellació que va fer el senyor Vendrell, va estar enumerant les problemàtiques que té el nostre litoral. És cert que hi ha símptomes que no té del tot una bona salut, sobretot algunes zones; hem de reconèixer

que en indrets concrets en alguns aspectes ha millorat, no en tots, zones que últimament s'han protegit –cap de Creus, les Medes–, doncs, hi han hagut certes millores; però, en canvi, en moltes altres zones, en general, doncs, el litoral es va degradant.

Nosaltres estem d'acord amb la Moció que ha presentat Esquerra Republicana, però en el punt 3, en el que fa referència a la depuració de les aigües residuals, a nosaltres, ens va semblar que hi podíem fer alguna aportació en el sentit que, al que plantejava Esquerra Republicana, per exemple, hi trobàvem a faltar terminis. És a dir, a nosaltres ens semblava que era bo que concretéssim quan tindríem depurades totes les aigües residuals, fins i tot, dels municipis més petits.

Avui, i quan estàvem discutint sobre les esmenes, el senyor Vendrell ens ha aclarit que quan ell feia referència als municipis que disposaven o no disposaven de depuradora, tenint en compte que la Moció va sobre el litoral, al que s'estava referint era a municipis del litoral. Per això també ho hem incorporat en la transacció a la qual hem arribat.

Per nosaltres era important aquesta concreció, perquè ha passat que hi havien uns terminis, un pla de sanejament, doncs, que hauria d'haver-se ja complert fins al moment i que no ha anat amb la rapidesa que, a nosaltres, ens hauria agradat. I que no tots els municipis que els pertocaria tenir tractament terciari, nosaltres entenem que no només és perquè les aigües puguin ser reutilitzades, moltes vegades hem de tenir en compte que els rius on van a parar les aigües que surten de les depuradores, porten tan poca aigua que no dilueixen el que surt de la depuradora; llavors en aquests casos, és important, encara més, el tractament terciari.

Sigui com sigui, nosaltres creiem que és una moció interessant. Hi donarem suport. Però, tot i així, no volem estar-nos de... –ja que tenim l'oportunitat, avui, de parlar del nostre litoral– referir-nos a altres problemàtiques que no surten en aquesta Moció, com és, doncs, tota la problemàtica de la urbanització del litoral, com és la problemàtica de les dificultats de la vigilància o de la manca de vigilància que impedeixi fondeig lliure o abocament de residus al mar, com és la problemàtica de certa pesca d'arrossegament o com és la dificultat que s'eviti o que es prohibeixi ja, d'una vegada per totes, complint el conveni de Barcelona de protecció de la Mediterrània, que es miri d'evitar la neteja de vaixells mercants a alta mar, que encara està passant.

Dit això, i esperant que en altres intervencions o altres iniciatives parlamentàries que puguem tenir, nosaltres mirarem d'incorporar-ho, anunciem el nostre vot favorable.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Des de l'escó i amb brevetat, que estic convençuda que tots els diputats i diputades

ho agrairan, tenint en compte la durada d'aquest Ple. Dir que el Grup Socialista donarà suport a la Moció, i, en aquest moment, al text transaccional que ha estat repartit per tots els grups.

Perquè creiem que és un pas endavant, encara que probablement podria ser més ferm, en la defensa d'una cosa important –que nosaltres hem reclamat sempre– que és la concepció de sistema ecològic, de sistema ambiental, únic, de tota la franja litoral. I, per tant, de no entendre el litoral només com un problema de neteja de platges o només com un problema de qualitat d'aigües o només com un problema de política urbanística d'ocupació dels espais, sinó entendre el litoral com una cosa integrada en l'acció ambiental i en l'acció del conjunt del Govern i, per tant, del conjunt dels seus departaments.

La Moció, encara que –hi insisteixo–, probablement, podria incloure altres coses, però, parla d'índexs biològics i de qualitat de les aigües i del sanejament de les aigües continentals, de la protecció dels hàbitats i de les espècies marines, i també de tot el que és el turisme i el tema urbanístic en l'àmbit litoral.

Creiem, doncs, que si s'aconsegueix la unanimitat de la cambra, serà un pas endavant en aquesta concepció de necessària protecció del litoral. Tot i que estem convençuts que queda encara molt de temps perquè s'acabi aplicant el que sempre ha estat la nostra proposta de convertir-ho en un sistema únic, i, a més, d'establir-hi figures de protecció molt més potents que les que tenen avui, doncs, en posicionaments, diguem-ne, de caràcter filosòfic en el si d'aquesta cambra, però sense legislació al darrere que obligui a l'aplicació de tots els sectors i actors que actuen en el litoral, difícilment s'aconseguirà la protecció integral d'aquest litoral.

Per tant, hi donarem el vot positiu. Però continuarem insistint en la necessitat d'entendre el litoral com un sistema íntegre i d'establir-hi mecanismes de protecció, no només de la franja terrestre, sinó també de la franja marítima com a cosa única.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Per tant, passem a votació el text transaccionat per tots els grups de la cambra. Aquest és el text que sotmetrem a votació i que tots els senyors portaveus ja coneixen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat de la cambra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de la recerca R+D a Catalunya (tram. 302-00160/06)

La següent Moció, la presenta la il·lustre diputada senyora Pilar Díaz, es refereix a l'impuls de la recerca del R+D de Catalunya, i la presenta en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula. (*Remor de veus.*)

La Sra. Díaz i Romero

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Esperi's un segon, senyora diputada. Prego silenci, si us plau! (*Pausa.*) Pot començar.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en començar la defensa d'aquesta Moció que és subsegüent a la interpellació, que nosaltres vam presentar, sobre l'impuls de la recerca a Catalunya, a l'últim Ple ordinari que vam celebrar el mes de juny, vull aprofitar per tornar a recordar que la recerca és un tema de vital importància per nosaltres, donat que és un dels principals motors de desenvolupament de les societats modernes i un factor fonamental per al progrés i per al bon funcionament de l'economia i de la producció d'un país.

Dit això, i per economia de temps, passaré a repassar els vuit punts de la Moció que nosaltres, el nostre Grup Parlamentari presenta avui en aquest Ple.

El primer punt fa referència a qüestions pressupostàries. En aquest cas, nosaltres, primer, voldríem recordar que, precisament en aquesta cambra, va ser el conseller el qui es va desdir d'un compromís electoral del Grup de Convergència i Unió, que era arribar al final de la legislatura al 2% del PIB en R+D –i ho torno a repetir, en R+D, no en R+D+sí, sinó en R+D, eh? (*Remor de veus.*) Llavors, nosaltres el que proposem en aquest primer punt és que la despesa en R+D a Catalunya arribi al 2% del PIB en el termini de tres anys i al 2,3% del PIB en el termini de quatre anys.

El segon punt és: «Crear ajuts i incentius que afavoreixin la vertebració dels departaments universitaris, centres d'innovació, etcètera.» És a dir, en general, d'aquells agents que aquí, a Catalunya, es dediquen a la recerca, es dediquen a fer R+D, amb la intenció de configurar una xarxa catalana de ciència i de tecnologia que actualment no existeix.

En el tercer, fem incidència en aquelles àrees que habitualment acostumen a ser àrees oblidades, com són les d'humanitats i ciències socials. I, en concret, nosaltres demanem promoure programes específics per a les àrees d'humanitats i ciències socials, que encara no estan suficientment ateses ni pel Programa marc europeu, ni pel Plan nacional de R+D.

En el quart, demanem realitzar un mapa universitari i de recerca, amb la idea de conèixer què és el que tenim i què és el que estan fent, i amb la intenció, sobretot, de poder planificar les actuacions necessàries en política científica i tecnològica i per a l'assignació racional dels recursos que se li dediquen.

En el cinquè punt, presentar en el termini de tres mesos un pla d'inversions i un calendari de les actuacions previstes en el marc del tercer Pla de recerca. Aquest punt és molt important per nosaltres. I aquí també m'agradaria recordar que el conseller va prendre el compromís, aquí, en el Parlament, de presentar aquest Pla de

recerca abans de finalitzar l'any 2000. Ara mateix som a novembre del 2001 –a novembre del 2001– i encara no ha presentat en el Parlament aquest tercer Pla de recerca.

En el sisè punt el que demanem és presentar en el termini de tres mesos els projectes de centres d'excel·lència que actualment s'estan impulsant des del Govern de la Generalitat a Catalunya. Volem conèixer, aquí, quins són aquests projectes i que el conseller ens expliqui què és el que pretenen, quins objectius i quines inversions tenen.

En el setè punt demanem promoure un debat anual sobre la situació de la ciència i la tecnologia al Parlament de Catalunya. Per nosaltres això és bàsic: fer un debat monogràfic d'aquest tema, sobretot, com diu aquí, per «a una millor presa de consciència de la societat catalana de la necessitat d'un esforç particular en aquesta matèria», per tots els anys que hem anat perdent.

I, finalment, i aquest és un tema ja molt puntual: el tema de la precarietat dels becaris tant predoctorals com postdoctorals. I el que demanem en concret per poder solucionar aquest problema és crear una comissió tècnica formada tant per representants del col·lectiu de becaris pre i postdoctorals i per representants del DURSI amb la finalitat de trobar mesures que permetin combatre l'actual situació de precarietat i de cercar fórmules d'estabilitat per a aquest col·lectiu.

Aquesta és la Moció que nosaltres presentem. I com que estic convençuda que tots estem d'acord que aquest és un tema de vital importància per al país, els demano el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Per Convergència i Unió, i per defensar les seves esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres també coincidim que aquest tema és un tema important i vital per a aquest país. Ara, jo també els diré que avui pujo aquí decebut i, a més, en un estat perplex.

Per què els ho dic? El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi ens presenten una moció amb vuit punts; vuit punts que considerem interessants i que són importants per al desenvolupament de la recerca al nostre país; en alguns hi podem coincidir i en d'altres no.

En el primer punt, quan es parla de la inversió en R+D del 2%, ja es va anunciar –i s'ha anunciat recentment– que el termini del 2004... –aquest és el compromís del Govern–, amb un increment anual del 13% del pressupost. I entenem que això és possible.

Ara bé, també entenem que el que està proposant el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, del 2,4 en el següent any, suposaria un increment del pressupost del 29% anual. No ho ha fet cap país europeu, això; absolutament cap país. I creiem que, en tot cas, és un brindis al sol, no és real, no és realitzable: l'esforç del 13%,

que és molt fort, sí que el farà l'actual Govern de la Generalitat.

En els punts 2, 4 i 5, si els senyors diputats llegeixen les esmenes presentades i que no m'hi estendré, coincideixen en el fons amb la Moció. És més, la matisació és emmarcar les propostes dins del tercer Pla de recerca. Per cert, tercer Pla de recerca que va ser presentat pel Govern el 10 de juliol i que, de fet, va sol·licitar a la Conselleria en presentar-lo en sessió informativa a la Comissió de Cultura i que, a més, la data està posada a 22 de novembre. Recordar a la senyora diputada que la data no la posa la Conselleria. La data la posa la Mesa. I això està establert així. Però l'important és que en els punts 2, 4 i 5 –ho torno a dir–, nosaltres hi coincidim en el fons. I plantejàvem una esmena de matisació per emmarcar-ho en la situació real del que representa el tercer Pla de recerca.

En el tercer i vuitè punt, possiblement no hi coincidírem, malgrat que haguem fet una sèrie d'esmenes.

I el sisè i setè, que considerem importants, fins i tot podríem estar disposats a acceptar-los amb el redactat actual d'aquesta Moció, estem d'acord a presentar en un termini de tres mesos els projectes de centres d'excel·lència i, evidentment és interessant promoure un debat monogràfic sobre la situació de la ciència i la tecnologia al nostre país. Ara bé, malgrat tot aquest reguitzell de coincidències que els estic dient, no hi haurà acord.

I per què no hi haurà acord en aquesta Moció? Senzillament, perquè el Grup proponent no accepta cap tipus de negociació, trenca el diàleg, no vol absolutament entrar a transaccionar cap esmena. El diputat que els parla, malgrat mantenir unes esmenes, estava disposat a la negociació, a buscar transacció; la resposta que se m'ha donat des del Grup és que no hi ha transacció, no es vol el debat, no es vol entrar en el contingut.

Per tant, jo els deia a l'inici «decebut i perplex», perquè, entre altres coses, un pensa, encara que sigui jove i sigui la primera legislatura que està en aquest Parlament, que, quan parlem de mocions, és per parlar de temes que ens interessin a tots i que l'art de política vol dir negociació, arribar a acords i tirar endavant propostes que siguin importants per al nostre país. I al Grup de Convergència i Unió creiem que recerca i desenvolupament és un tema estratègic per al nostre país, però, respectuosament, els ho diré: tinc la sensació que el contingut de la Moció, a vostès, els importa un cogombre. No és el tema. (*Rialles.*) El tema és visualitzar, senzillament, una discrepància en funció de no sé quines relacions inconfessables respecte a la Conselleria d'Universitats, que, de veritat, crec que no van en el que era el tema d'avui i la negociació que aquest diputat, humilment, estava disposat a realitzar en el seu Grup. Per tant –i acabo–, no li donarem suport, perquè no hem tingut la capacitat d'arribar a cap acord, perquè hem entès que no hi havia cap voluntat, se'ns ha tancat el diàleg i, a partir d'aquí, també anunciar-los que, malgrat això, el contingut de les nostres esmenes, el Govern les tirarà endavant, els agradi o no els agradi. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular i per defensar les seves esmenes, l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Realment, per economia de temps, nosaltres també coincidim amb la senyora Díaz que la recerca és molt important, però jo em temo que, en aquesta Moció, no s'ha anat a buscar la recerca, ni a analitzar la recerca, sinó que el que s'ha anat a fer és a recercar la manera de deixar en ridícul la Conselleria, i això és un altre tipus de recerca que no..., realment aquesta sí que no aporta cap innovació. (*Rialles.*)

Les esmenes que s'han presentat a la Moció, si algun diputat aquesta nit té temps a mirar-se-les a casa seva, veurà perfectament que no divergeixen bàsicament, sinó que, a més, són matisos sobre el text presentat. Quan, com deia el senyor Castellà, sobre unes esmenes que només tenen matisos no es vol transaccionar, és realment, senyor president, que el que hi ha és una voluntat clara de recercar deixar en ridícul la Conselleria. Per tant, nosaltres no donarem suport a aquesta Moció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Vendrell, de totes maneres, amb el que hem discutit i el que ha passat al Congrés de Diputats, no costa gaire de deixar en ridícul la Conselleria d'Universitats, sobretot pel paper que ha fet en la Llei orgànica d'universitats, no? (*Forta remor de veus.*)

Dit això, dit això, el que sí que diem és que nosaltres donarem suport a aquesta Moció que ha presentat el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Ens sembla que és un avenç important i que té un clar objectiu –aquí sí, veritable– d'impulsar la recerca al nostre país, no el que s'ha fet fins a aquest moment, i per això hi donarem suport i, sobretot, també quan fa referència al punt 8, de crear una comissió tècnica per tal de millorar, doncs, la situació en què es troben els becaris predoctorals i postdoctorals, que coincideix amb una que vam presentar, amb una proposició no de llei del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que no va ser aprovada pels vots en contra de Convergència i Unió i el Partit Popular, que creiem que també era un element important per tal de potenciar la recerca –què millor que els becaris estiguin ben considerats i puguin tenir un contracte per fer amb dignitat la seva feina?– i que sembla que tampoc és acceptada o l'esmena de Convergència i Unió tampoc té la suficient qualitat, des del meu punt de vista, com per poder ser acceptada, sembla ser, pel Grup Socialista.

De totes maneres, nosaltres estem a favor d'aquesta proposta, que és molt més agosarada i clara que no pas el que està succeint en aquest moment en el nostre país en relació amb la recerca.

Gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo. *(Pausa.)* Ah, perdó, senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, simplement per dir que el nostre Grup votarà favorablement aquesta Moció, perquè està d'acord amb el fons i amb la forma que és presentada; que el nostre Grup no entra dintre les possibles o no possibles convergències i divergències entre el Grup de Convergència i Unió i el Grup Socialista a l'hora d'entendre's o no entendre's. Estem d'acord amb el fons, estem d'acord amb la forma, i per això votarem a favor. I en tot cas, un comentari col·lateral, que no és un dany. El debat que es proposa anual sobre la situació de la ciència i tecnologia al Parlament, creiem que és molt interessant de fer, segurament no en ple, per no omplir els plens d'excessius debats monogràfics. I seria una bona manera per començar a posar en pràctica reformes reglamentàries i permetre debats en comissió, on segurament tindrien el mateix fruit que en ple i, a la vegada, serien, per al funcionament de la cambra, molt més interessants.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Haurem d'esperar mig minut, perquè tot just acabo de trucar ara, en aquest moment. Sé de la seva capacitat i de la seva... Sí, senyora diputada: vostè ara té el torn per posicionar-se sobre les esmenes.

La Sra. Díaz i Romero

Efectivament! Moltes gràcies, senyor president. A veure, jo encara no m'havia posicionat: el que passa és que, vistes les intervencions que hem escoltat abans, jo li diria una cosa al senyor Castellà i és que, si són tan importants i són tan interessants els punts que nosaltres proposem, doncs, jo li suggeriria que votin la nostra Moció: si us plau, que votin la nostra Moció. Si hi estan d'acord realment, que la votin! I també li diria una altra cosa, al senyor Vendrell, i és que ell comentava que les esmenes no divergeixen tant. Quines? Les de Convergència i Unió, no? Perquè, clar, si mirem les esmenes del Grup Popular, veiem que «supressió», «supressió», «supressió» i «supressió»! Per tant, suposo que es deu referir a les esmenes del Grup de Convergència i Unió, eh?

Dit això, nosaltres no podem acceptar l'esmena número 1, perquè ni coincideix amb el compromís electoral del Grup de Convergència i Unió, ni coincideix exactament amb el que nosaltres diem: nosaltres estem demanant un 2% del PIB en R+D, no en R+D+I, eh? I nosaltres no caurem en aquest engany! Pel que fa al punt a l'esmena número 5, tampoc ens posarem d'acord –això ja ho ha dit el senyor Castellà abans–, perquè exactament no demanem el mateix. I en les altres, vull deixar una cosa molt clara, i és que, encara que no diguin exactament el mateix el mateix al contingut, tampoc les volem emmarcar en el tercer pla de recerca de Catalunya, perquè, per a nosaltres, aquí, al Parlament de Catalunya, és

un marc desconegut, és un text desconegut i esperem el dia 22, que el conseller ens presenti aquest pla de recerca aquí, als diputats i diputades.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. *(Remor de veus.)* Passem ara a la votació del text original. Comença la votació. Ha estat rebutjat per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria de trànsit i seguretat viària (tram. 302-00161/06)

A continuació, sotmetem a debat la Moció sobre el capteniment del Consell Executiu en matèria de trànsit i seguretat viària. La presenta, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Antoni Siurana, que té la paraula. *(Pausa.) (Remor de veus.)* Ah! Té la paraula el senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera i Ganachipi

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. És evident que, en el tema del trànsit i la seguretat viària, en podríem parlar, doncs, amb més calma i segurament que en parlarem en d'altres plens. La urgència, el temps que ha transcorregut fins aquest altre ple em fa que sigui avui més breu que en altres ocasions, però no perquè no hi hagi matèria ni elements suficients com per poder parlar-ne.

Per al nostre Grup, el tema del trànsit, el tema de la problemàtica de la sinistralitat en carretera, és un tema que forma part d'allò que podem anomenar «l'onada de violència de la nostra societat». És un dels components de la problemàtica de la violència en la nostra societat. Parlem de la violència de gènere, parlem de la violència amb els menors, parlem de la violència a l'escola, la violència al carrer; fins i tot la violència política. Jo crec –i creiem al nostre Grup– que parlar de la sinistralitat en carretera és parlar també d'un tema de violència a la nostra societat i, per tant, no és un tema exclusivament administratiu ni d'ordenació del trànsit, és un tema global que implica des de l'educació a la sanitat, la justícia, governació, interior i també a la política territorial, l'ordenació del territori, l'estat de la xarxa viària.

Quins són els instruments amb què comptem avui per poder afrontar aquesta problemàtica? Jo us vull assenyalar –segurament que no el veureu tots, però.. Aquesta és la nostra corba de creixement de la mortalitat en carretera *(vegeu xart núm. 1)*. Està pujant encara: de l'any 2000 al 2001 hi ha una pujada important, important en termes percentuals, de la mortalitat en carretera, i és evident, senyores diputades i senyors diputats, que hem de fer front a aquests temes.

Aquesta interpellació, que avui fem la Moció subsegüent, es va substanciar fa, pràcticament, quatre mesos i mig. En aquests quatre mesos i mig, hi ha hagut una

sèrie de canvis que han fet que punts importants de la Moció, presentada el 28 de juny, doncs, hagin mort o ja no tinguin la possibilitat de ser presentats a debat. El 10 de juliol, el Govern de la Generalitat publica un decret de reordenació, reorganització, del Servei Català de Trànsit i, en aquesta reordenació, crea l'Oficina del Pla Català de Seguretat Vial. Era una de les qüestions que nosaltres demanàvem: el Pla, la necessitat de redactar un pla director de seguretat vial. Però ja està entre les funcions que té aquesta Oficina.

Un altre punt important, que nosaltres també demanàvem, era comptar amb una presència, contundent no, però sí amb una presència important en aquells organismes europeus o en aquells programes europeus que estan treballant en el tema de la seguretat viària. També és una competència, també és una competència d'aquesta Oficina. I un altre punt important era la investigació en matèria d'accidentalitat. No comptàvem, fins al 10 de juny –bé, encara no sé si això està desplegat, perquè una cosa és fer el decret i una altra desplegar-lo–, almenys en el paper, amb un organisme a Catalunya que treballés en el tema de la investigació de la sinistralitat en carretera. I això ho contempla l'apartat f de l'article 10 d'aquest Decret i, per tant, nosaltres veiem que el punt 1 de la Moció, el punt 2 de la Moció, el punt 3 de la Moció, doncs, els retirem, senyor president, en benefici de veure com es desplega aquest Decret.

Salto el punt 4, que el deixo per al final, i, al punt 5, nosaltres demanàvem un programa interdepartamental; un programa interdepartamental que fos un programa d'educació cívica i d'informació als ciutadans per poder treballar en aquesta matèria de la seguretat viària. La comissió creada, el grup de treball, el Grup de Treball 4, creat també a instàncies de la Comissió de Justícia d'aquest Parlament, va aprovar i incorporar aquesta recomanació en la seva sessió del mes de setembre i, per tant, des del mes de juny fins ara, també s'han fet dues reunions del grup GT4, que incloïen temes, incloïen temes que estaven plantejats aquí.

El punt sisè, que nosaltres demanàvem: accelerar els treballs. Quan es va fer la interpellació per part del diputat, l'il·lustre diputat Antoni Siurana, només s'havia fet la sessió constitutiva. Hem vist que, per part del Govern, hi ha hagut allò, la celeritat o la pressa, de poder reunir aquest Grup de Treball 4 al mes de juliol, *a posteriori* de la Moció, i al mes de setembre. Benvingudes siguin aquestes reunions en què, a més a més, participa la societat civil. I per tant, senyor president, doncs, ja que aquesta Comissió ha tornat, ha reprès les seves funcions, les seves activitats, nosaltres retirem el punt 5 i el punt 6.

Però el punt 4! El punt 4 és un dels punts que preocupa enormement el nostre Grup i preocupa també la resta de grups de la cambra, que és que fa referència a l'estat de la xarxa viària catalana, a l'estat de la xarxa viària que un dels punts importants que és la causa d'aquesta corba ascendent. En aquest sentit, hem transaccionat amb el Partit Popular dos punts importants: nosaltres dèiem, en la nostra Moció, que, abans de sis mesos, es presentés un pla de reducció de la sinistralitat en carretera a Catalunya.

El Partit Popular presenta unes esmenes en què es planteja que, abans de Nadal –sis mesos des del 28 de juny és el dia dels Sants Innocents, eh?: el 28 de desembre–, abans del 28 de desembre, tinguem la sort, si no és innocència d'aquest diputat, que el Govern presenti no només la diagnosi dels trams d'accidentalitat, sinó també el Pla per eliminar-los.

I acceptant aquesta esmena del Partit Popular, hem transaccionat el punt 4, que serà l'únic punt, senyor president, que posarem a votació.

Gràcies, senyor president; senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Han presentat esmenes Iniciativa per Catalunya i el Grup Popular. Per defensar les d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Perdó, senyor president. Crec que li tocava el torn al Grup Popular, perquè, havent decaïgut tots els punts que ha dit el senyor diputat, doncs, ja no tenim cap esmena. Per tant, ens posicionaríem després.

El president

No, a veure, posicioni's ara, si us plau.

El Sr. Ribó i Massó

Cap problema, senyor president, però, en veritat, ja no som Grup esmenant, perquè no podem esmenar el que no existeix, eh? (*Veus de fons.*) (*Pausa.*) No sé si atendre la provocació, no pas de vostè, senyor president, però evidentment que nosaltres, en aquest tema, volíem subratllar que el punt que queda viu és important i, com que coneixem el text de la transaccional, també es reforça amb el que s'hi pot incorporar... Davant d'una qüestió que, segons els barems de les empreses constructores i del mercat a Catalunya, l'Administració menys qualificada és la Generalitat de Catalunya. Avui això ens dol i, evidentment, connecta amb els dèficits d'inversions. No podríem fer una visió unilateral del tema a través de les inversions, però sí creiem que té molta importància. Per tant, ens sembla important, doncs, que el Govern es vegi obligat a presentar aviat un pla de reducció dels punts negres i, mentrestant, un pla informatiu sobre aquests.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, perquè volem agrair al senyor Roberto Labandera que, en nom del Grup Socialista, hagi acceptat com a transacció el contingut íntegre de l'esmena que ha presentat el Grup Parlamentari Popular.

Es tracta d'una esmena en la qual reclamem al Govern de la Generalitat que, abans que finalitzi l'any 2001, presenti a aquest Parlament els estudis de diagnòstic dels anomenats «trams de concentració d'accidents», així com, també, un pla que contempli l'eliminació total d'aquests trams abans de l'any 2004.

En el punt segon d'aquesta esmena demanem que, mentre aquest programa no elimini tots els trams de concentració d'accidents, el Govern instal·li plafons o senyals a les carreteres catalanes, amb els quals s'alerti els conductors del perill que pot suposar per a la seva vida entrar en aquest tram de concentració d'accidents.

Per tant, tenint en compte que, com molt bé ha dit el senyor Labandera, s'accepta íntegrament la nostra esmena presentada, nosaltres no podríem votar, de cap manera, en contra.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana... Senyor Bonet, té la paraula.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Bé, des d'Esquerra Republicana anàvem a donar suport a la Moció tal com estava, essent conscients que la redacció era una mica confusa; que repetien algunes actuacions que ja estaven en marxa, i que hi havia una certa inconcreció, eh?

Ara bé, nosaltres creiem que la qüestió de l'accidentalitat és un tema, podríem dir, nacional, un tema greu, que pensem que no s'hi fa prou, però també pensem que és molt difícil fer coses, eh? I les actuacions han de ser multidisciplinàries i, sobretot, molt massives i, sobretot, amb molta intenció. És a dir, no deixar-ho com una cosa menor, no deixar-ho com una cosa que, en fi, que va al darrere dels cartipassos, no? La qüestió dels accidents, com a França es va demostrar quan van arribar a la xifra dels 10.000 morts, es van posar la granota de feina i van fer una actuació múltiple i diversificada i, sobretot, posant-hi molts diners i anar reduint, palliativament, des que va començar això, fent això.

Això, aquí, encara, les piles del tot no ens les hem posat; sembla que acceptem aquests sis, set, vuit morts setmanals, com un càstig, així, diví, que no hi podem fer res, i per tant, doncs, sabem que, a això, s'hi ha de fer una actuació decidida. Per això, perquè no es fa prou, tenim tendència a donar suport a qualsevol iniciativa destinada a contribuir, a pal·liar el problema. I crec que aquest és l'esperit, també, de tots els grups, i per això hem arribat a un consens que nosaltres votarem.

Evidentment, ja no és tan general, s'ha passat a una qüestió sobre la xarxa, bàsicament, hi ha moltes altres actuacions en el tema de la circulació i dels accidents, no només sobre la xarxa, però creiem que ha guanyat en concreció, i ha guanyat en concreció, doncs, d'establir un pla de reducció i, en fi, d'arreglar les situacions, no?, d'eliminar els trams anomenats «punts negres», i després també una cosa que crec que és important, i simbòlicament important, que és que hi hagi unes indicacions als conductors i a les conductores, que entren

en un tram on, doncs, l'estadística diu que allí, doncs, es produeixen molts més accidents.

Per tant, creiem que ha guanyat en concreció, creiem que són dues actuacions que, en fi, seran útils i, per tant, donarem suport a aquesta transacció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. L'illustre diputat senyor Josep Micaló, per Convergència i Unió.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Jo pujo aquí dalt perquè, en el lloc que em pertoca normalment, en el moment d'entrar és molt difícil poder parlar i deixar passar, però sí que em sumo, amb la brevetat que han tingut els altres, també a aquest consens que s'ha parlat, tot i que no deixa de ser un problema molt seriós i preocupant.

Agrair també al senyor Roberto Labandera, doncs, la retirada d'aquests cinc punts i, a més a més, doncs, donar-li gràcies per l'explicació, molt generosa i molt detallada, que ha fet del que ha estat fent el Govern durant aquest temps. Per tant, agrair-li i, a més a més, és lògica la retirada perquè, pràcticament, tal com ha dit ell, aquests cinc punts estan dins la Llei aprovada del Servei Català de Trànsit, aprovada per aquest Parlament, o en el Reglament de la Comissió Catalana de Seguretat Viària, o també en aquest Grup de treball, aprovat per resolució d'aquest Parlament, que és el GT4, i que a més a més, els diputats pròpiament intervinents en aquesta Moció, hi estem fent aportacions, tots plegats, per solucionar aquest problema.

I, per tant, jo resumiria aquests punts dient aquella dita catalana, senyor Roberto Labandera, que «el nom no fa la cosa». O sigui, que la cosa ja s'està fent, el nom és el de menys.

Quant al punt número 4, que és el que, doncs, també donem suport, prové d'una resolució, aprovada en Comissió, d'una proposició no de llei presentada pel Grup Popular, del mes de març. En el primer apartat, doncs, jo puc dir que el Govern ha fet l'estudi, ha fet l'estudi i està en condicions de presentar-lo, i per això, doncs, hi ha el compromís de presentar-lo, no el 28 de desembre, sinó abans de final d'any, tal com diu aquí, o sigui que pot ser fins i tot abans.

Però... Quant al segon apartat, voldria fer també una matisació: nosaltres hi estem d'acord, però el Govern, òbviament, no pot cometre cap il·legalitat. En aquests moments, com vostès saben, s'està estudiant en el Parlament de Madrid, s'està aprovant el Codi, el nou Codi de circulació, que està pendent de la seva aprovació en el Senat. Realment, si això és possible, la intenció del Govern hi és.

Dir també i per acabar, que s'està parlant de les inversions en carreteres. S'està acabant, en aquests moments, un pla bianual, amb una inversió per part del Govern de 15.000 milions de pessetes, i a punt de començar, un cop s'acabi aquest Pla, un altre Pla, properament.

I, per acabar, dir que, si el company Antoni Castellà quedava perplex en l'anterior Moció, no deixa, doncs,

com a mínim, em permetran que digui que aquesta Moció és curiosa, perquè vam començar aquí amb una interpellació del diputat Antoni Siurana al conseller, parlant de seguretat; vam parlar aquell dia, fins i tot, de manifestacions, de l'actuació de la policia... Va haver-hi una segona part en què vam parlar de seguretat viària, també, i avui, pràcticament, retirats tots aquests punts, només hem acabat parlant de carreteres. Per tant, vam començar amb seguretat i parlant de manifestacions, i acabem aprovant una resolució per fer..., doncs, per arreglar carreteres.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Per tant, ara sotmetem a votació el text transaccional entre el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup Popular, que els senyors portaveus tenen a la seva disposició.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de la societat de la informació (tram. 302-00162/06)

El trenta-tresè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el foment de la societat de la informació. En nom del Grup Parlamentari Popular, l'exposa la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller, que té la paraula.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup va substanciar aquesta interpellació i posteriorment vam presentar aquesta Moció per tal que les administracions públiques catalanes es dotessin dels avantatges que suposa la societat de la informació, per tal de prestar un millor servei als ciutadans de Catalunya, no? En aquest sentit vam presentar aquesta Moció, que té nou punts, però després de la presentació d'aquesta Moció, un mes després, el dia 23 de juliol, es va signar un pacte entre la Generalitat de Catalunya, Localret i també amb tots els partits polítics representats en aquesta cambra, amb la finalitat de portar a terme aquest acord i desenvolupar-lo en uns punts que superen aquesta Moció, però el que sí que recull aquesta són una sèrie de principis generals, i en alguns punts en concret, aprofundeix més.

Per aquest motiu, nosaltres podem dividir la Moció en dues parts: una part que és independent a aquest acord que es va signar aquí al Parlament, però que hi té molt a veure, i en aquesta altra part nosaltres creiem que era necessari portar a terme, per part de l'Administració de la Generalitat, converses amb el Govern de l'Estat, per tal que s'incorpori a aquesta Administració de la Generalitat, el portal únic de l'Administració de la Generalitat, per tal de prestar un servei integral al ciutadà.

Nosaltres creiem que cal prestar un servei integral, independentment de l'Administració que el presta. Al ciutadà li és igual, l'únic que vol és una resposta a temps, en els breus terminis possibles i amb menys tràmits, per tal de poder gestionar els seus assumptes, no? Per això vam presentar aquest primer punt.

El Grup Socialista ha presentat una esmena per completar aquest conveni que s'ha de signar amb la resta del Pacte de la societat de la informació amb les administracions. En aquest sentit, hem arribat a una transaccional que li hem acceptat.

Respecte al segon punt, nosaltres també creiem que era necessari que hi hagués una targeta única d'identificació, independentment de l'Administració a la qual s'havia d'accedir, tot per facilitar, també, al ciutadà aquest tipus de connexió amb les administracions públiques.

Pel que fa al tercer punt, també creiem necessari que es constituïssin..., implantar intranet a l'Administració. Com que aquest és un punt que ja està recollit també en el Pacte, l'hem englobat en una part del Pacte de la informació.

També tenim un altre punt, en el qual nosaltres creiem que és important que la Generalitat faci tots els esforços que siguin necessaris per tal que els ajuntaments subscriguin els convenis de col·laboració entre la Generalitat i les administracions locals i el Govern, per implantar l'Administració única, el que fins ara es denominava «finestreta única». Hi ha molts ajuntaments que l'han subscrit, però no tots, i llavors aquest cas facilita que els ciutadans, quan s'adrecin a qualsevol administració local, puguin tenir accés a tots els registres.

En aquest sentit, hem acceptat una esmena, també, del Grup Socialista, per tal que sigui la major part possible de les administracions, perquè potser totes no és possible, però sí una major part, tenint en compte que moltes s'integren en els consells comarcals.

La resta de punts, el que determinen és les formes i les estructures per tal d'implantar aquestes noves tecnologies en tot el que és l'enginyeria de processos i, després, una altra que considerem molt important, que és la que, en tots els contractes que facin les administracions públiques amb els ciutadans, els ciutadans puguin intervenir des de qualsevol tipus de mitjans electrònics per formar part d'aquests procediments, en els quals siguin part interessada.

Per cloure, només, senyor president, dir-li que l'últim punt és que s'estengui a l'Escola d'Administració Pública i a les entitats de formació col·laboradores de l'Administració de la Generalitat la formació sobre l'ús de les noves tecnologies. El pacte –ho hem comentat– sí que incorpora la formació al personal de les administracions públiques, però consideraven que era necessari que fos l'Escola de l'Administració Pública, amb programes concrets, per tal de donar una formació completa i integral a totes aquelles persones que han de desenvolupar aquestes dues tecnologies. I en aquest sentit, hem diferenciat dos punts de la nostra Moció que lliuraré a la Mesa per a una major facilitat, que són els punts que no fan referència al pacte i després hem endossat els punts que fan referència al pacte per tal que quedi prou clar.

El president

Aquí hi ha la transaccional?

La Sra. Esteller Ruedas

Sí.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per defensar les esmenes o el que correspongui, té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Serra.

La Sra. Serra i Majem

President, estem totalment d'acord amb la iniciativa presentada per la senyora Esteller com un pas més per avançar cap a la integració dels serveis de les administracions públiques al servei del ciutadà, per a la seva modernització i en el procés de treball de tots conjuntament per millorar-les. Tot i així, vostè ja ho ha ben dit, fa quatre mesos que es va presentar aquesta iniciativa, entre temps es va signar l'acord polític per a la promoció i el desenvolupament de la societat de la informació a les administracions públiques, exactament el 23 de juliol. I això fa que nosaltres arran d'aquest pacte fem una sèrie d'esmenes que van en tres línies.

Per una banda, donar més força a la relació entre les administracions catalanes i l'Administració general de l'Estat; per altra banda, fer esment del pacte en aquesta Moció, i finalment assegurar en els pressupostos del 2002 de la Generalitat de Catalunya la dotació econòmica necessària, tal com figura en el pacte del qual s'ha fet esment.

Així, doncs, en el primer punt de la Moció, hem afegit un paràgraf demanant una creació d'un comitè responsable per coordinar i integrar les accions d'ambdues administracions i articular el conveni al qual vostè es refereix. Els punts 2, 3, 4 i 7, els agruparíem per un text fent referència al pacte signat, ja que el contingut d'aquests punts està àmpliament reflectit, fins i tot superat, en el citat document. I així, doncs, el punt 2 de la Moció quedaria com a «pacte per a la promoció i el desenvolupament de la societat de la informació en les administracions catalanes», especialment el que fa referència a tots els punts dels quals fa esment, que serien el 2, 3, 4, 7 i 8. I els punts 5 i 6 no els tocaríem, quedarien igual.

Gràcies, senyor president, senyora diputada.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, a tenor de la intervenció del senyor Castellà i d'altres diputats que han dit que estan perplexos per l'itinerari de la reunió, vull manifestar que jo també estic perplex, de manera que és un bon dia segurament per rellegir l'obra del gran Maimònides *Guia per a perplexos*. I quina perplexitat tinc jo? Doncs aquesta Moció també.

Per què? Perquè aquesta Moció és filla directa i indirecta de l'importantíssim Pacte per a la societat de la informació que va començar guiant-lo el senyor Duran i després la senyora Gispert. Totes les disposicions que planteja la Moció són, unes, directes d'aquest pacte, per tant, no veig les raons d'aquesta literatura; i d'altres, indirectes. De manera que, en aquest sentit, les indirectes, potser podríem acollir-nos, en aquest cas i solament en aquest cas, a la frase aquella d'«el qui pot el més pot el menys». De manera que en aquesta direcció jo..., vull dir el meu Grup, perdó, s'abstindrà igual que hem fet en mocions anteriors.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Per Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari comparteix perplexitat, és a dir..., i en tot cas si qualifiquem aquesta Moció de filla del pacte seria una filla... Bé. En qualsevol cas... Una filla, una fillola, eh? En qualsevol cas, dir que tampoc... Hi ha tot un seguit de dubtes que ens planteja aquesta Moció, entre altres coses perquè nosaltres valorem que el pacte que es va fer en el seu moment, el Pacte per a la promoció i el desenvolupament de la societat de la informació, per a les administracions catalanes va ser un pacte molt important, un pacte que es va signar aquí al Parlament, que el van signar tots els presidents de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, que va signar l'Administració local, que va signar el Govern de la Generalitat. I d'alguna manera després d'aquell pacte intentar plantejar... Tot i que és cert que la moció, la iniciativa, la interpellació, en aquest cas concret s'havia fet abans, en aquests moments no té massa sentit.

El que es planteja la Moció..., hi ha coses que són clares, hi ha coses que són producte directament d'allò, que ja estan recollides en aquell dallò, en aquell pacte, però d'alguna manera també hem de dir que ens expressen dubtes. Per exemple, el primer punt, «endegar les converses necessàries amb l'Administració general de l'Estat per tal d'incorporar-la al portal de l'Administració pública catalana», bé, és evident que la xarxa avui en dia és una cosa absolutament oberta i que seria realment inconcebible no pactar entre administracions, la de l'Estat i l'Administració europea i d'altres administracions. Això, avui, ja no té sentit plantejar-ho així.

El que passa és que al mateix temps que es plantegen aquests pactes també s'han de plantejar clàusules de salvaguarda. I en aquest sentit el que està molt clar és que qui ha de tenir la direcció d'aquesta qüestió han de ser les administracions catalanes: l'Administració de la Generalitat, administracions locals. I això no acaba de quedar clar en aquest punt. Per tant, sense entrar més en detall perquè aquest dubte ens l'expressa també en d'altres aspectes, tot i que evidentment –insisteixo– hi ha aspectes que estan recollits en aquell acord, nosaltres –i també fruit d'aquella perplexitat– optarem, com el Grup d'Iniciativa, per l'abstenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Joan Manuel Carrera.

El Sr. Carrera i Pedrol

Gràcies, senyor president. Jo només defensaré... o em posicionaré respecte d'aquesta Moció en nom del Grup de Convergència i Unió. Bé, el passat mes de juliol tots els grups d'aquesta cambra van signar un acord, un acord institucional, per promocionar i desenvolupar la societat de la informació dins del que són les administracions públiques a Catalunya. Aquest pacte té un origen, un origen relativament immediat, que seria l'acord institucional entre la Generalitat i les institucions locals.

Aquesta Moció, que es va presentar el mes de juny i, per tant, es va presentar abans que se signés aquest pacte... I això suposo que explica el que s'hagin presentat punts en aquesta Moció que coincideixen amb propostes establertes i acordades per tots, per tots els grups d'aquesta cambra, però amb petits matisos s'haurien d'establir, perquè aquest matisos que bàsicament són tècnics i terminològics, petits retocs d'adaptació a la terminologia del pacte que es va establir entre tots i que aquests correspondrien als punts de la Moció números 2, 3, 4, 7, 8 i 9.

Per altra banda, les propostes dels punts 1, 5 i 6 són propostes que parlen d'endegar converses amb l'Estat per articular la participació en el portal de l'administració pública a Catalunya. I creiem que és una necessitat que imposa la mateixa lògica d'una Administració en línia i que, òbviament, està també dintre de l'esperit del pacte que es va establir. A més a més, si tenim en compte que ens movem en un context d'una xarxa de xarxes, com és Internet, desapareix el concepte, entre cometes, potser conflictiu, d'una organització piramidal o d'una jerarquització piramidal. Per tot això, compartim..., amb aquestes esmenes tècniques o amb aquestes matisacions que s'han fet dins del que és la transacció entre el Partit Popular i el Partit Socialista, compartim, doncs, la totalitat d'aquestes esmenes i, per tant, donarem suport global a aquesta.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pregaria que, si hi ha una esmena transaccional, arribi aquí a aquesta presidència. *(Pausa llarga.)*

Sotmetem a votació el text que ens arriba amb l'afegit també escrit a mà i que pressuposo que els grups coneixen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 115 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la globalització
(tram. 302-00163/06)

El trenta-quatrè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la globalització. La presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds i, per exposar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, avui discutirem una moció subsegüent a la interpellació que vam presentar el mes de juny amb la clara intenció, des d'Iniciativa per Catalunya - Verds, de portar el debat de la globalització..., un debat que s'estava portant a terme al carrer, a diferents associacions, en diferents parts del món, doncs, també portar-lo al Parlament de Catalunya per poder-ho discutir amb tota tranquil·litat.

Jo ara en deia en la intervenció que la globalització, en general, tenia coses bones i dolentes. Que la globalització existia era un fet real. El que calia era governar-la, democratitzar-la, fer-la més justa. I aquests eren els elements en què es mou la Moció que ha presentat o que hem presentat el nostre Grup Parlamentari, amb dos gran objectius. Primer, que des del Parlament de Catalunya hi hagi una declaració solemne sobre els riscos i les deficiències de l'actual model de globalització, posicionant-se en aquest sentit per tal de no donar l'esquena sobre tots els aspectes negatius i que influeixen sobretot en les classes socials més pobres i deixar constància, també, des del Parlament de Catalunya que hi ha un moviment mundial de resistència, que no només és de resistència, sinó també d'alternativa, amb un discurs on nosaltres també, des d'Iniciativa per Catalunya - Verds, modestament, hi participem.

El segon gran objectiu és: què podem fer, a part d'aquestes declaracions?, doncs, què podem fer des del Parlament de Catalunya i les altres institucions, que són prou importants?, però, què podem fer? Nosaltres plantejàvem dos grans blocs. A nivell global fer les accions necessàries per impulsar respostes alternatives a aquest fenomen. I per això pensàvem que havia d'haver-hi una..., instar el Govern de l'Estat que participi, juntament amb altres governs, en una refundació dels organismes actuals que impulsen la globalització econòmica: el Banc Mundial, el Fons Monetari Internacional, també l'Organització Mundial del Comerç. Per cert, que demà comença a Qatar la cimera de l'Organització Mundial del Comerç amb l'objectiu clar d'incrementar la liberalització del comerç sense cap control polític i organitzada precisament per un país sense cap tipus de valor democràtic.

Alhora també creiem que seria important la implantació de mecanismes fiscals que ajudessin a regular el funcionament financer i comercial. Taxa Tobin, que la varen discutir en el Congrés de Diputats, que s'ha discutit al Parlament de Catalunya, que no ha tirat endavant amb els vots en contra del PP i Convergència i Unió. En canvi, altres governants, com per exemple, la presidència belga de la Unió Europea o el mateix Jospin a

França, han impulsat l'estudi de la possibilitat d'aplicar aquesta o una taxa semblant als capitals financers.

Alhora, també importantíssim la creació d'un tribunal internacional penal. No només crear-ne *ad hoc* sobre problemes concrets, sinó que fos general. I alhora també un element importantíssim, condonar el deute dels països subdesenvolupats; aquest seria un dels elements importantíssims. Però no només a nivell global, sinó també a nivell local podem portar tot un seguit d'accions importantíssimes, doncs, que es poden fer des del Govern de la Generalitat, des del nostre Govern. Com, per exemple, programes d'ajuda internacional, no només del 0,7%, que hi ha de ser i que no es compleix, però que sí que aquest és un element ja molt reiteratiu, però també deduccions fiscals a aquelles organitzacions que portessin a terme, també, aquesta ajuda al desenvolupament. Important: transferència tecnològica des de les nostres universitats als països subdesenvolupats, no només enviar-hi estudiants o enviar-hi professors, sinó aquesta tecnologia que elaborem des de les nostres universitats.

Alhora també la implantació d'un codi ètic a totes les empreses o les empreses on la Generalitat hi treballés per la seva obra pública. Si no tinguessin aquest codi ètic, no estiguessin contractades. O també a altres empreses com, per exemple, la Caixa d'Estalvis o les caixes que tenen una funció social. I per què no, també, el patrocini ambiental des de la Generalitat als països subdesenvolupats, entre altres.

Això vol dir, amb aquestes accions concretes que es poden fer, que no només és teoria, que un altre món és possible, i per això rebutgem el món que deixa impunes els atemptats contra els drets humans, i volem un món que respongui amb eficàcia contra el terrorisme i la violència, però també rebutgem la guerra com a resposta a la violència terrorista.

Per això varem demanar a la Mesa del Parlament, doncs, que fes una declaració i fes un minut de silenci contra la guerra i a favor de la pau i la justícia internacional. No ha estat possible, però aquí, usant el temps que em toca aquí en aquesta Moció, voldria compartir una reflexió amb tots vostès, que poguessin fer aquest període de temps per pensar en les conseqüències negatives de la guerra.

(El Sr. Boada i Masoliver, de la tribuna estant, i la Sra. Comas d'Argemir i Cendra, la Sra. Font i Montanyà, el Sr. López Bulla i el Sr. Ribó i Massó, de llurs escons estant, mostren a la cambra unes pancartes en què es reproduïx el text: «Per la pau. No a la guerra.»)

El president

Senyor diputat, prego que es circumscriuï a la feina que ha de fer com a diputat i que en aquests moments no està complint. Per tant, els prego a tots vostès que facin el favor de complir les funcions que els corresponen, no cap altra, que aquesta cambra té la seva dignitat i que hem de contribuir entre tots plegats a defensar-la.

Per tant, els prego que seguïn, que pleguin això i que deixin tot aquest espectacle.

Gràcies.

El Sr. Boada i Masoliver

En tot cas, senyor president, no és un espectacle. És una reflexió i la llibertat d'expressió...

(Remor de veus.)

El president

Facin el favor.

El Sr. Boada i Masoliver

...de cadascun de nosaltres.

El president

Faci el favor d'anar al seu escó.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. En aquest context és difícil de pensar...

El president

Absolutament.

El Sr. Huguet i Biosca

...amb racionalitat una mica les esmenes. A veure, tot-hom té dret a fer el que cregui oportú, però entenem que un tema tan transversal com aquest no és bo plantejar-lo així, tenint en compte que partits com el nostre i altres que estan a l'esquerra d'aquesta cambra, com a mínim, estan col·laborant amb plataformes conjuntes, tranquil·les, a l'hora, doncs, de portar endavant una política pacifista, però alhora denunciadora del terrorisme internacional, les dues coses.

Bé, és igual, en tot cas, no per això retiraré les esmenes presentades. Simplement avançar que l'última frase de l'esmena del punt 12 bis que presentem, la retirem en benefici, doncs, del consens, i dir que la qüestió de la globalització, evidentment, és un tema que s'ha d'abordar en totes les seves dimensions. Per això, en les esmenes hi hem afegit qüestions relacionades amb la globalització cultural, també hi hem afegit la importància de la presència de la Generalitat de Catalunya en els organismes internacionals on es debatin i es discuteixin aquestes polítiques internacionals que poden definir el model de globalització, i, finalment, també creiem que les organitzacions no governamentals que persegueixen els fins lloables de la justícia internacional és bo que també donin exemple de transparència i, per tant, doncs, que aquests organismes no governamentals respectin aquests principis de transparència per donar, precisament, exemple de com s'ha de comportar democràticament la gent i els estats a escala internacional.

Res més, senyor president. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, molt honorable president, senyores i senyors diputats, ens hem de centrar en el contingut de la Moció que ens presenta Iniciativa per Catalunya. Coincidim amb el senyor Boada en una qüestió: estem davant d'un tema francament important i que ha permès el que penso que ha de ser un primer debat –un primer debat– de caràcter molt general. Vostè va fer una intervenció, el conseller Homs li va replicar, i avui tenim una moció que jo passaré ara a considerar i una proposta que nosaltres fem a la cambra.

Penso, senyor Boada, que tindrem l'oportunitat de discutir algunes de les consideracions no tan concretes que vostè fa en la Moció, sinó, de fet, la qüestió que a mi em preocupa més: què hi ha darrere d'una posició com la que vostès presenten avui a la cambra? O sigui, jo crec que, veritablement, el que hem de discutir, i possiblement no és el moment ara de fer-ho, jo ja ho admeto, avui, a aquestes alçades del debat, sent l'hora que és, jo admeto que no podem discutir amb tranquil·litat i amb profunditat què hi ha darrere de les posicions polítiques que Iniciativa, i concretament vostè, senyor Boada, instrumenten davant de la cambra avui i altres dies.

I vostè, d'alguna manera, senyor Boada, ja ho ha insinuat. Diu: «Nosaltres el que pretenem és presentar una alternativa, és presentar una alternativa a la globalització, un món diferent.» Vostè ens ha dit exactament això: «Volem una alternativa a la globalització, un món diferent.» I, aleshores, la pregunta, senyor Boada, i vostè em disculparà que ho faci molt concisament, però li ben asseguro que el cos em demana entrar-hi a fons, però ho faré ben concisament: què és una alternativa al món que avui tenim? De quin sistema polític i econòmic vostè ens està parlant? Això és el que crec que hauríem de discutir amb profunditat en aquesta cambra. «Nosaltres estem per una alternativa al món de la globalització.» Esplèndid. Ens volen explicar exactament de quin sistema polític i econòmic vostès estan parlant davant d'aquest Parlament? Ens poden explicar amb detall en què consisteix aquesta alternativa?

I vostès ens fan consideracions de caràcter general, que penso que hi han diferències substancials entre algunes de les consideracions, si més no, senyor Maragall, així ho vull creure, que fa Iniciativa i que fa vostè respecte a aquesta alternativa que al món veiem. Ho dic perquè penso que també creu vostè tenir una alternativa. Dit fàcilment, vostè ens ha presentat, senyor Boada, un conjunt de consideracions que són les següents.

«Instem...», primera consideració. Anem a entrar-hi una miqueta amb deteniment, però sense ànim, cregui'm, Boada, sense ànim de polèmica.

(Rialles.)

Primera consideració. Proposta: «Refundem els organismes actuals que impulsen la globalització.» Una

proposta senzilla, d'objectius modestos i moderats, a l'abast del Govern de Catalunya, a l'abast de l'Estat espanyol i de tothom.

Segona proposta. Diu: «Com l'ONU, creem un consell específic de seguretat econòmica, social i ambiental.» Com l'ONU, una cosa així com l'ONU. I insten aquest Parlament perquè anem a l'Estat espanyol a muntar un consell d'aquestes característiques. Sí, sí, senyor López Bulla, és que vostès després s'han de responsabilitzar d'això que ens presenten.

No n'hi ha prou. Diu: «Anem a muntar una cosa que es dirà "fiscalitat mundial".» I ens porta aquí un projecte de fiscalitat mundial, que vostès deuen saber en què consisteix la fiscalitat mundial, perquè alguns estem fent molts esforços per saber en què consisteix l'harmonització fiscal a Europa, però vostès ens parlen de la fiscalització mundial, i ens apunten una taxa, una taxa Tobin, que ja han tingut l'oportunitat de discutir en comissió, de la qual el mateix senyor Tobin renega. (*Remor de veus.*) No és veritat, no és veritat. En Masllorens i jo ja hem discutit d'aquestes vegades que el senyor Tobin els ha entès malament. Els va dir que eren uns revoltosos i que se'n desentenien, però els ha entès malament. Ja ho sé Masllorens, ja m'ho va dir l'altre dia en comissió, però no me'l crec. Em crec el que diu en Tobin, no el que diu vostè.

I ens fa una sèrie de propostes en l'àmbit del Govern per poder presentar aquesta alternativa.

President, molt breument.

El president

Tan breument que s'ha acabat el temps, senyor Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

President, li demano vint segons per dir dues coses. Senyor Boada, hem fet una proposta que tenia dos aspectes. Reconèixer el caràcter irreversible de la globalització i els elements positius que la conformen i una segona que ens semblava que podia donar satisfacció a la major part d'aquesta cambra: lluitar contra els aspectes més complexos que la globalització té, contra els monopolis, contra els països pobres i els països rics amb el *gap* existent, contra totes les pràctiques especulatives que utilitzen els mercats lliures per enfonsar-los, contra la tendència a les identitats nacionals, amb un projecte de globalització que reclamem positiu, però que no volem perdre la nostra identitat. I els hem fet una proposta senzilla, argumentada, rigorosa i seriosa, que vostès no han tingut bé a considerar, i, en reciprocitat, senyor Boada, senyores i senyors diputats, nosaltres no considerem la seva i hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor, em dirà per què em demana la paraula, de debò.

El Sr. Maragall i Mira

Per al·lusions.

El president

En quin sentit s'ha sentit al·ludit?

El Sr. Maragall i Mira

Home, és que vostè no ho ha sentit, potser, però m'ha al·ludit. El senyor Fernández Teixidó m'ha al·ludit, ha dit el meu nom i s'ha adreçat a mi. M'ha citat...

El president

Ah, perdó.

El Sr. Maragall i Mira

...m'ha mirat i m'ha dit: «Vostè...»

El president

Senyor Maragall, té un minut –té un minut.

El Sr. Maragall i Mira

Molt bé. Doncs no hi ha... Senyor Fernández Teixidó ja no sé on s'ha ficat, aquí. Escolti'm, no hi ha res pitjor, o només hi ha una cosa pitjor, segurament, que l'excés d'il·lusions, que és la falta absoluta d'il·lusions, que és la falta absoluta de fe que aquest món pot millorar. En fi, l'entusiasme que vostè ha dedicat a defensar idees que segurament en un altre temps no va defensar –però segurament tots hem canviat, per tant, des d'aquest punt de vista no li retrec–, però l'entusiasme amb què vostè ha defensat un món que és enormement perfectible, jo crec que està absolutament justificat, tant, que el nostre Grup ara decideix que votarà a favor de la Moció que s'ha presentat, i no pensava fer-ho.

(Aplaudiments.)

El president

Té un minut també de temps, senyor diputat.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor Maragall, només hi ha una cosa pitjor que la falta d'il·lusions, que jo no tinc, perquè he defensat amb el mateix ardor que vostè idees que vostè i jo defensem en fors altrament que els aquí exposats, però només hi ha una cosa pitjor que la falta d'il·lusions: la inconsistència i la incoherència política. I no ens digui vostè que avui és capaç de votar una moció com la d'Iniciativa per Catalunya només perquè ha sentit un diputat que no estava d'acord amb aquesta Moció. Això a casa meua es diu «incoherència» i «inconsistència política».

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Senyores i senyors diputats... Sí, ja el veig, ja, senyor Masllorens. Vostès saben que la tasca de la presidència consisteix únicament i exclusivament a ordenar el de-

bat perquè els diputats, seguint el Reglament, puguin dir el que creguin que hagin de dir. Aquesta és la meua feina. Però vostès també saben que hi han temes que no es poden tractar ni amb cinc minuts, ni amb un minut, ni per al·lusions, ni per res de tot això, per la dignitat dels temes que tractem.

Té la paraula, senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Simplement, senyor president, perquè, com sap, he estat al·ludit, i li vull recordar, al senyor Fernández Teixidó, que, com ell diu, hem tingut aquesta discussió, però ell sap perfectament que no ens ha convençut, perquè els seus arguments, fins ara, només han estat reconèixer que el seu Grup, segons sembla, no té alternatives a la globalització. Però nosaltres creiem que n'hi ha, i esperem que algun dia el seu Grup també en pugui trobar.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Rafel Luna en nom del Grup Popular.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en les mocions que hem estat fins ara tractant s'ha parlat molt que havien creat perplexitat amb elles. Jo el que he de dir és que la Moció que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya – Verds, a mi lo que m'ha aportat és confusió, però després de l'espectacle que hem pogut veure, lo que m'aporte és caos. Jo no sé si aquest caos és propi de la mateixa globalització en si, però la veritat és que és una moció que és molt difícil –molt difícil– de poder parlar-ne, de poder dir i de poder tractar en divuit punts. I vostè, senyor Boada, ho ha d'entendre, perquè vostè parle d'organismes internacionals, vostè parle del Govern central, vostè parle de la sanitat de Catalunya i d'aquest Parlament, que sí que té competències; vostè parle de diferents ministeris que afecten... Vostè fa un poti-poti que, realment, resulta molt difícil que nosaltres puguem, o que vostè pugui o que el seu Grup pugui, amb divuit punts poder assumir i poder canviar aquest món de globalització. Que li vull dir que és un món d'oportunitats –d'oportunitats–, però també li he de dir que és veritat que pot comportar problemes. I pot comportar problemes en tant que es pot trencar l'equilibri, realment, entre el que és la riquesa i el que és la pobresa.

I nosaltres dir-li simplement que molts dels seus punts, i molts que fan menció al que és el Govern central, dir-li que hi ha molts temes en els quals s'està treballant, i que n'hi ha molts que realment s'estan fent. Vostè parla realment d'un creixement de l'Administració de l'Estat al desenvolupament. Escolti, Espanya està situada al dotzè país donant del món i al vuitè contribuent a Nacions Unides. Penso que aquesta dada és una dada important.

Quan vostè per exemple està parlant que s'hauria de reconvertir el deute, jo solament dir-li que voldria ressaltar-li que, quan vostè parla en el punt 16 de la recompra del deute extern, he de dir-li que fa referència..., i quan fa referència al Govern d'Espanya, està en un procés de reconversió on figuren xifres al voltant de 20.000 milions de pessetes.

Vostè parla de la creació d'un tribunal penal que ja està constituït i que el que està fent el Govern de l'Estat és que hi participin més països. Vostè està parlant d'aspectes, en l'apartat que competeix a la Generalitat de Catalunya, de qüestions que s'estan tractant en el Projecte de Llei de cooperació, com és el 07 i uns altres temes. Vostè, senyor Boada, ha presentat o ha volgut resumir en divuit punts una cosa que és impossible que nosaltres poguéssim fer.

Però nosaltres volem arribar a alguna cosa. Havíem fet una esmena que retirem. La retirem, senyor Boada, perquè després de la situació amb què ens hem trobat, de la manera amb la qual vostè ha reflectit la seua Moció, la veritat és que nosaltres retirem la nostra esmena, perquè creiem que és una mostra evident que el que nosaltres pensàvem en un principi que era confusió, que era un caos, acaba essent realment l'espectacle que vostès han volgut fer amb fotografies i han volgut fer amb cartells.

Jo espero i suposo que el senyor Pasqual Maragall, que és part integrant també d'aquest Grup..., no sé si secunda aquest acte que avui s'ha tingut en aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. La veritat és que pensava contestar des de l'escó, i espero que ningú ho consideri una incoherència aquest canvi d'opinió de darrera hora, però veig que tots els grups vénen aquí, per tant, em prenc la llibertat de dirigir-los la paraula des d'aquí, i també molt breument.

Nosaltres no hem presentat esmenes a aquesta proposició, perquè entenem que hi havia alguns punts que globalment hi estàvem d'acord. I matiso unes paraules que he dit fa un moment. Quan dic que tenim alternatives a la globalització, jo entenc que hi ha alternatives al model de globalització imperant, que sembla que només hagi d'anar en una direcció i només hagi de beneficiar uns grups i uns països. I és possible –i n'estem convençuts– de donar la volta a aquesta situació, aprofundir en la globalització, precisament, i fer una globalització més justa per a tothom.

Naturalment, entendran que en aquests tres o quatre minuts no farem grans conferències com ha intentat el senyor Fernández Teixidó, i, per tant, l'únic que els diré és que nosaltres també estem d'acord que aquesta Moció que sotmetem avui a votació és excessivament extensa pel nombre de qüestions que introdueix, que,

evidentment haurien de ser tractades en diverses parts –de fet, ja s'ha fet: Iniciativa ha presentat diverses iniciatives en aquestes mateixes direccions; el nostre Grup també en algunes d'aquestes direccions– i, per tant, probablement estariem d'acord que no calia presentar-la en la forma que s'ha presentat.

En qualsevol cas sí que voldria recordar que nosaltres hem suggerit que en aquest Parlament es constituís una comissió mixta amb experts en moviments socials i d'ONG, precisament, per estudiar els efectes de la globalització, perquè entenem, encara que pugui semblar excessiu a algun diputat o a alguna diputada, que el Parlament de Catalunya com a institució que estudiés aquesta qüestió amb els moviments socials i amb les ONG i veiés què es pot fer des de Catalunya, quines propostes concretes es poden fer, i analitzar-ho no d'una manera superficial i frívola, sinó anant al fons de la qüestió, probablement podria ser molt interessant i tindriem alguna cosa a dir. Per tant, insistim una vegada més, i amb ocasió d'aquesta Moció, que això és possible.

I vull aclarir finalment només el sentit del nostre vot, encara que el senyor Boada no ho hagi dit, però jo no tindrè possibilitat de tornar a intervenir. Nosaltres votarem favorablement perquè entenem –i crec que no estem equivocats– que s'ha acceptat una esmena transaccional a partir d'un text d'Esquerra Republicana que matisa moltes qüestions amb les quals encara estem més d'acord i, per tant, votarem favorablement això, si, com acabo de dir, el senyor Boada confirma ara que el que votarem és aquesta esmena transaccional.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula per a pronunciar-se sobre les esmenes l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Almenys hem aconseguit una cosa amb aquest debat, això: que es debati i que cadascú, doncs, més que debatre que es retrati, com s'ha vist aquí amb la intervenció del senyor Fernández Teixidó. (*Veus de fons.*) Entenc, senyor Fernández Teixidó la seva intervenció. Jo la comprenc molt bé. És normal que vostè faci intervenció d'aquest tipus en nom de Convergència i Unió. No vol que el món millori (*remor de veus*), i l'entenc perfectament, perquè ja li va bé aquest món. No, hi ho explicaré, abans que el president em digui que m'haig de cenyir a les esmenes que vostès han presentat.

Perquè jo les recomano, la lectura de les esmenes que ha presentat Convergència i Unió: una lectura de capçalera pel vot neoliberal que ha presentat Convergència i Unió. Si no, mirin com diu que «si l'economia creix, la perspectiva d'assolir canvis socials augmenta.» Però no entén, senyor Teixidor, que el comerç internacional crearia riquesa si es produís en condicions de competència perfecta i que això no és veritat? Perquè és el primer món qui marca els preus per al tercer món, i això no és veritat.

I quan vostè diu que «la gran innovació tecnològica que han assolit les economies occidentals s'estén als països en vies de desenvolupament mitjançant la inversió estrangera», de quin tipus d'inversió estrangera, la que practica l'explotació infantil d'algunes empreses d'aquest tipus, parla? No! És clar, vostè no... (*Veus de fons.*) No, si ja li agrada aquest primer món, a vostè.

Oh!, una perla: «L'actual corrent migratori», no s'ho perdi, «l'actual corrent migratori cap a les economies avançades probablement doni lloc a una convergència de salaris a nivell mundial, fet que millorarà les condicions de vida dels països d'origen.» L'emigració farà que augmentin els salaris dels països subdesenvolupats. Però, això... (*Veus de fons.*) No, anava a dir que el que... No ho dic, no. (*Remor de veus.*) Però, en fi, que cadascú en faci la lectura que cregui convenient, però en tot cas, és això.

Miri, el nostre discurs, el nostre discurs és compartit –i ho he dit abans– per la presidència belga de la Unió Europea, quan deia que s'havia de discutir el tema de la taxa Tobin; entre altres qüestions, aquest discurs està també acceptat pel senyor Willy Brandt, està acceptat també pel senyor Jospin. No sé què volia dir amb... I sobretot, sap per què? A nosaltres ens interessa molt, està acceptat per milers i milers de persones que s'han manifestat des de fa molt de temps i que han fet diferents fòrums socials en aquest sentit, donant suport també o coincidint amb aquestes propostes. Nosaltres, senyor Fernández Teixidó, parlem de controls democràtics en institucions internacionals.

I jo els agrairia –i vaig acabant... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau.

El Sr. Boada i Masoliver

Els agrairia que, quan facin les esmenes o llegeixin una moció que ha presentat un altre grup, facin l'esforç de llegir-les i no facin les esmenes sense pensar-ho.

Miri, quan vostè parlava, que jo deia..., o quan des del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds dèiem que s'havien de reformar les institucions internacionals, dèiem: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a fer les gestions oportunes davant el Govern de l'Estat perquè actuï», aquest, el Govern de l'Estat, «davant les institucions internacionals impulsant.» Impulsant, no canviant. Impulsant què? Doncs allò que deia la presidència belga: el discurs i a veure què hem de fer per democratitzar la globalització, i el que deia el senyor Jospin. Vostès és impossible que facin això. Evidentment, vostès encara creuen que això és la fi de la història, com la teoria d'en Fukuyama, però s'han equivocat, una vegada més, perquè gran quantitat de ciutadans i moviments socials els han demostrat que no s'ha acabat, sinó que un altre món és possible, però; evidentment, ho han demostrat les forces d'esquerra d'aquest hemicle, que creuen que és que hi ha una altra manera d'entendre el món. Veritablement, no és el seu món de desigualtats, que defensen vostès...

El president

Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Acabo dient...

El president

No...

El Sr. Boada i Masoliver

...que un altre món és possible, i des de l'esquerra estem disposats a fer-ho.

Gràcies.

El president

Perdó, senyor Boada, un segon, un segon...

El Sr. Boada i Masoliver

No accepto les esmenes de Convergència i Unió i accepto les esmenes d'Esquerra Republicana amb la transaccional, amb la supressió de l'últim punt de l'esmena número 6.

El president

A veure, si hi ha una transaccional, prego que m'arribi.

El Sr. Boada i Masoliver

Li dic exactament: a l'esmena número 5 d'Esquerra Republicana, és suprimir des de «garantir» fins al final.

El president

A veure...

El Sr. Boada i Masoliver

Des de «garantir», a la línia sis, fins al final. (*Veus de fons.*) La resta d'esmenes d'Esquerra, les acceptem, com no podia ser d'altra manera, i no acceptem les de Convergència i Unió, com no podia ser d'altra manera.

El president

Senyores i senyors diputats, passem a la votació amb les esmenes d'Esquerra Republicana assumides, excepte el paràgraf que ara de viva veu se m'ha dit que és retira, que és des de l'esmena número 5, de la paraula «garantir» fins al final. Això és el que es retira.

Comença la votació. (*Pausa.*)

Ha estat rebutjat per 64 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de deu del vespre i tretze minuts.

ANNEX